

Előkészületeket igénylő nagyobb szinpadi mutatványok.

79. A citrom mint pénzes-szekrény.

(*Bellachini udv. bűvész után*).

A bűvész vesz három citromot, ezekbe a csúcstól a középig egy-egy mély bevágást csinál s a nyíláson keresztül betesz a citromba egy-egy husz fillérest, melyek előbb selyempapirba lettek takarva. A citromok azután fehér czérnával be lesznek varrva s ez egy kevés gyakorlat után oly jól sikerül, hogy a nyílást lehetetlen észrevenni (203-ik ábra). Kér a kisegítőtől három citromot s

(203. ábra)

behozzák neki egy tálcán az előkészített citromokat. Most egy 20 fillérest kér kölcsön. A kölcsönkért husz fillérest is betekeri egy darab selyempapirba, azután eltünteti s felmutatja mindkét kezét annak bizonyságául, hogy azok üresek. (Eltüntetés, lásd 32-ik oldal.) Most kéri a közönséget, jelöljék meg, melyik citromba varázsolja a 20 fillérest. Amelyiket választották, azt kezébe veszi, kissé megdörzsöli, mintha ezáltal akarná a pénzt belé varázsolni, azután bal kezében tartja úgy, hogy a bevágott és bevarrt rész alul legyen. Azután egy zsebkést vesz kezébe s a citromot félig lehámozza, azután felvágja oly mélyen, hogy a belé rejtett pénzdarab előkerüljön, melyet valaki a nézők közül sajátkezüleg vehet ki a citromból. Hasonló módon lehet gyűrüt vagy más tárgyat is a citromokból elővarázsolni, de ha ezen tárgyak kissé nagyok, akkor a betevés előtt, ha szükséges, a citromokat ki lehet egy kissé vájni.

Ha pedig egy bankjegyet akarunk ily módon a citromból elővarázsolni, akkor a citrom egyik hegyét levágjuk s ott egy lyukat furunk, amelybe az összecsavart bankjegyet be lehet tolni. A citrom levágott hegyét igen sűrű gummi arabikummal vissza lehet ismét ragasztani helyére. A citromból kivett pénzt oda adjuk azon egyénnek, kitől az eltüntetett pénzt kölcsön kértük. Miután az illető azt gondolja, hogy a citromból elővett pénz az, melyet ő kölcsön adott, ezen mutatvány könnyüége mellett is egyike a legmeglepőbbeknek.

80. Gyűrű a citromban.

Az előbbi mutatványban részletesen leirt kivájt citrom mellett szükség van még két fél dióra. Egy selyempapírba burkolt jegygyűrűt teszünk a dióba s gummi-arábigummal jó erősen összeragasztjuk a dió két felét, hogy egészen lássék. A diót beteszük a citromba, mint az előbbi mutatványban a 10 forintost. Egy jegygyűrűt kérünk kölcsön s előhozatunk három citromot, amelyek között az előkészített is van és három diót. Kérjük kiválasztani a diót, azután kényszerválasztás által a citromot megjelöltetjük, (Kényszerválasztás, lásd 38-ik oldal) amelyben a gyűrű, illetőleg a dió megjelenjen. Ha ez megtörtént, a másik két diót és citromot félretesszük. Most először elszanszozzuk a gyűrűt s látszólag a dióba varázsoljuk, azután a diót sanszozzuk s a citromba varázsoljuk. A kikölcsönzött jegygyűrűt egy szervantba ejtjük. Ezután úgy járunk el, mint az előbbi mutatványnál, kivétezzük a citromból a diót s észrevétlenül ismét magunkhoz vesszük a szervantból a kölcsönzött gyűrűt. A diót feltörve, a benne levő gyűrűt gyorsan kicseréljük a kikölcsönzött gyűrűvel s míg ezt visszaadjuk tulajdonosának, saját gyűrűnket elrejtjük.

81. A gyümölcskereskedés (Norberth tanár után).

(204. ábra).

czimü kitünő mutatványt hasonló módon lehet kivinni. Itt egy kis selyem-kendőt egy dióból, azt egy tojásból, a tojást citromból, ezt egy narancsból s ezt végül egy kelkáposzta fejből varázsolni elő, illetőleg azokat előbb látszólag egy-

másba varázsolni.

Ezen különböző tárgyakat természetesen már az előadás előtt egymásba tettük s a közönség előtt látszólag egymásba varázsolta tágyakat szervantok vagy asztali sülyesztők által tüntetjük el. A bűvész ügyességétől függ, miképen tudja ezen mutatványt változatosá tenni. Hasonló mutatványokhoz egy czipót is lehet használni s itt leirjuk, mikép kell azt, hogy mutatvány czéljaira legalkalmasabb legyen, kivájni: Egy hosszukás, friss sütetü czipót egyik végénél (204-ik ábra) *a* bevágunk s a czipót szélességben kissé összenyomva, belét egy kanállal kivesszük. A bevágás éles késsel történjék s czernával kell ügyesen bevarrni. A czipót azután természetesen a másik felén kell felválni. Ezek a komplikált mutatványok nagy gyakorlat mellett mindig nagy sikert biztosítanak.

82. Az udvarias bűvész.

A mutatvány kiviteléhez szükséges egy üveg pohár, mely fedővel van ellátva. Mikor a bűvész a mellékszobába megy a pohárért, ott van két üvegcsé; egyik sósavat, másik szalmiákszeszt tartalmaz s az egyikből 5—6 cseppet a pohárba, a másikkól ugyanannyit a fedélbe önt.

Behozza mindkettőt a terembe, de távol tartja egymástól. A látszólag üres poharat az asztalra teszi, föléje a fedőt s gyorsan letakarja egy kendővel. Néhány percz alatt a pohárban sűrű füst képződik. Addig is a bűvész kér egy szivart, ezt meggyújtja s ajánlkozik, hogy a nőkre való tekintettel a füstöt a letakart pohárba varázsolja. A füstöt tehát csukott tenyerébe fujja, ott látszólag összegyurja és a pohár felé dobja. Ha eközben már eltelt 2—3 percz, leveszi a pohárról a kendőt, megemeli a fedőt s sűrű füst tódul ki a pohárból.

A poharat és fedőt gyorsan ki kell vinni, hogy a szalmiák szagát meg ne érezzék, vigyázni kell, hogy a maró sósavval kezünket vagy ruhánkat meg ne égessük s végül az üvegeket bedugaszolva kell tartani. A poharat és fedőt használat után vízzel le kell mosni. Különösen nagy óvatosságra intem e mutatvány kivitelénél az előadót, mert ha nem vigyáz, komolyabb baja is történhet.

83. Dárius kincse.

(205. ábra).

Pléhből, china-ezüstből, sőt legczélszerűbben porcellánból is lehet készíttetni különféle alaku tálcákat vagy tányérokat, melyek kettős fenékkal vannak ellátva s oly mélyek, mint egy koronás.

A két fenék között egy kis csatorna van, ebben fekszenek a koronák. (205-ik ábra). Egyik felén nyitva van s nyílása a dupla fenék külső szélén van, tehát a bűvész itt betolhatja a koronákat, míg a csatorna meg nem telik. A mellékelt ábrán épen kiesik két korona a nyílásból, míg három darab még benn van. A mutatvány kivitele a következő: Ha a csatornában 4 korona van, szintén négyet kér kölcsön s egy zsebkendő. Először utóbbit veszi át, átadja egy nézőnek, kinek úgy kell tartani a kendőt, hogy mind a két kezében a kendőnek 2—2 sarka legyen, tehát a kendő egy zacskó alakot képezzen. Most a bűvész kezébe veszi a tálcát,

ugy, hogy a csatorna nyilását hátul a kezévei elfödje, a négy koronát rátéteti s észrevétlenül megfordítja, hogy a csatorna nyílása elől legyen s a koronákat s ezzel együtt a csatornában levő koronákat is beönti a kendőbe s ezt megsörgetve a kendőt bekötözteti. Most ismét 4 koronát kér kölcsön, azokat sanzsirozással eltünteti (lásd 32-ik oldal) s látszólag a kendő felé dobja. Mikor azt kioldozzák, 4 helyett 8 korona lesz benne. A mutatványt rögtön megismételheti, ha amíg a kendőt feloldozzák, a koronákat ismét ügyesen becsusztatja a csatornába. Nagyon háladatos mutatvány.

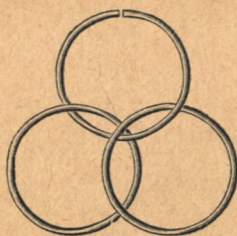
84. A karika-játék.

Ezen mutatvány, daczára hogy igen komplikálnak látszik, mégis igen egyszerű; csakhogy sok gyakorlat kell hozzá, míg a kellő könnyedséggel megy a mutatvány kivitele, de ha ez megvan, nagy hatást lehet vele elérni, noha már a régibb és többször látott mutatványok közé tartozik. A mutatvány leírása a következő:

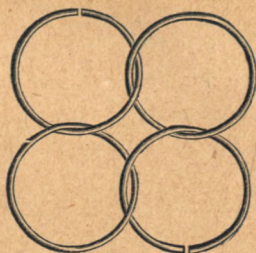
12 tányér nagyságu rézkarika közül kettő egyenesen, egy pedig rézsútosan át van vágva. Ezeken kívül a többi kilencz közül kétszer kettő egymásba van forrasztva, hogy nem lehet őket szétvenni. A karikákat a mutatvány megkezdésekor a következő sorrendben bal kezére húzza s pedig annak négy ujjára; a hüvelykujj pedig kívül marad. Először a két egyenesen bevágottat, azután a rézsútosan bevágottat, utána a két-két egybeforrasztottat s végül az egész karikákat. Így lép a közönség elé s a karikákat egyenkint átadja megtekintés végett. Miután az egyes karikákat átadta, elővesz kettőt az egybekapcsoltak közül, ráfuj s az egyiket közülök leejti. A közönség persze azt gondolja, hogy ezek is egyes karikák voltak s a ráfujás alatt kapcsoltattak egybe. Keresik tehát a nyilást rajta, amelyiken egybe lettek kapcsolva, de ezt csodálatukra nem találják, hanem látják, hogy egybe vannak forrasztva. Arra persze a dolog egyszerűsége miatt épen nem gondolnak, hogy a karikák már előbb össze voltak forrasztva. A többi karikát most átveszi a jobb kezébe, a három bevágott karikát egyenkint ismét a bal kézbe veszi, hogy mindenki láthassa, hogy külön-külön van mindenik, a két egybeforrasztottat pedig jobb kezében hagyja. Ezután két kezével oly mozdulatokat tesz, mintha most kapcsolná egybe a két karikát s mikor ez megtörtént, átadja a nézőknek, kik mohón nézik, hol lett a két karika egybekapcsolva s csodálattal látják, hogy azok egybeforrasztva vannak. Míg a közönség ezeket nézi, a bűvész visszaker a megvizsgálás végett már előbb

(206. ábra).

(209. ábra).

(211. ábra).

(207. ábra).

(208. ábra).

(210. ábra).

oda adott egyes karikákból egyet-kettőt, hogy ezeket is egybe forraszthassa.

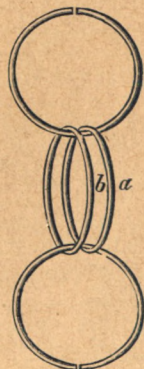
A két egyenesen bevágott karikát bal karjára akasztva a rézsútosan bevágottat kezébe veszi, de mutatóujjával a bevágást eltakarja a nézők előtt. Most a visszakapott karikát a másik karika bevágásához illeszti s kezével benyomja a karikát a bevágásba (206-ik ábra), de ezt ügyesen kell megcsinálnia, nehogy észrevehessék, hogy az egyik karikán bevágás van.

Az egybekapcsolt két karikát felmutatja a közönségnek, (207-ik ábra) ujját mindig a bevágáson tartva. A két karikát többször össze és szétkapcsolja s ezzel megmutatja a közönségnek, hogy tetszése szerint összeforraszthatja és szétválaszthatja a karikákat. A nézők persze azt hiszik, hogy ezek is úgy egybe forrasztva vannak, mint azon kettős karikák, melyeket közelről megtekinthettek.

Ezután a harmadik zárt karikát is hasonló módon benyomja a nyíláson s a három összekapcsolt karikát olyképp, mint a 208-ik ábrán látható, felmutatja a közönségnek.

Ezután a három karikát oly helyzetbe hozzuk, mint a 209-ik ábrán látható, a bűvész leveszi bal karjáról az egyik egyenesen bevágott karikát, ezt az előbbi módon a legalsó zárt karikára akasztja s megmutatja a négy karikát oly helyzetben, mint az a 210-ik ábrán látható.

Azután a legalsó, bevágásos karikát a legfelső zárt karikába akasztja s azáltal, hogy a négy karikát széttartja,

(212. ábra).

(218. ábra).

ezekből megcsinálja a 211-ik ábrát. Ha most a felső bal karikát megfogja ujjaival a bevágásnál, látható lesz a 212-ik ábra.

Ezután megfogja a középső jobb oldali karikát *a*-nál a másikat *b*-nél s úgy tartja, hogy *a* karika fölül, *b* karika alul s egy hinta képződött, mely ide-oda mozgatható (213-ik ábra).

Ha az alsó karikát ismét megfogja *b*-nél és hátrafelé forgatja, emellett a karikákat amennyire lehet széthúzza, de nem oly erősen, hogy a közép karika bevágása szétnyílják s *b*-t *a*-hoz teszi, akkor a földgömb (214. és 215-ik ábra) keletkezik. Ha most *a* elválasztatik *b*-től s mind a négy karikát egymástól széttartják, keletkezik a négyszög. (216-ik ábra).

Ezt ismét olyképen kell megoldani, hogy az egyik zárt karikát *a* a *b* nyíláson kihúzzuk, miáltal ismét a 210-ik ábra képződik. A bűvész ezután leveszi bal karjáról az utolsó bevágott karikát s a legalsó zárt *a* gyűrűre ráhúzza (217-ik ábra) s most a bevágott karika lesz a legalsó. Erre ráhúz ismét egy zárt karikát *b*. Ezután visszakeri a két pár egybeforrasztott karikát, ezeket *c* karikába mindkét oldalon beakasztja s így egy keresztet készít, melyet fölmutat olyképen, hogy *a* karikát szájába, *e*-t bal és *f*-et jobb kezébe veszi. Ezután a karikákat ismét szétveszi s az asztalon eligazitva ismét úgy kapcsolja egybe, hogy a 218-ik ábrán látható «óraláncfüggelék» képződjék.

Ügyes és kellően begyakorlott bűvész a karikák segélyével még számtalan érde-

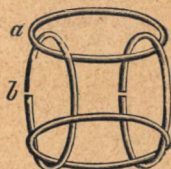
(213. ábra).

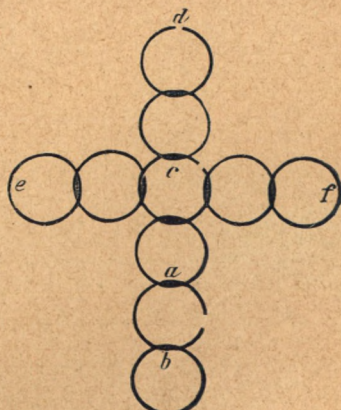
(214. ábra).

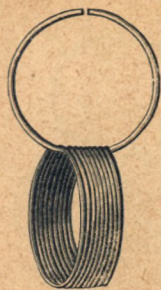
(215. ábra).

(216. ábra).

(217. ábra)

(219. ábra).

kesnél érdekesebb alakot kigondolhat és összeállíthat. Az utolsó alak a következő:

A bűvész kinyilatkoztatja, hogy legnehezebb az összes karikákat egyre ráhuzni, de mégis megfogja tenni. Ezután megfogja a 218-ik ábrán látható *a*-val jelzett karikát balkezelével a bevágásnál, a *b*-t leejti *c*-hez s míg a lánczot ide-oda himbálja, jobb kezével *d* fölé nyul, mindkét karikát együtt beteszi *a*-ba, *e* és *f*-el hasonlóan csinál s mikor így az összes karikák *a*-ban vannak, megrázza őket kezében, hogy jól egymáshoz simuljanak s végül megmutatja az összes karikákat egyben, mint az a 219-ik ábrán látható s ezzel meghajtva magát, eltávozik.

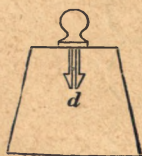
85. Czukrászda a pohárban. (Willmann után).

Egy üveg pohár (220-ik ábra) egy pléhbetéttel *a* vanellátva, melynek alsó keskeny része nyitott. A felső szélesebb rész egy, homoru fedővel van ellátva s széle egy milliméternyire kiáll köröskörül a fedő szélétől. A fedő közepén egy kis lyuk *c* van. Ezen betét először olajfestékkal, azután enyvvvel lesz bemázolva s még nedves állapotban korpába lesz mártva, hogy az a külső falakra rakódjon. Belül tiszta marad.

(220. ábra).

Ezen pléhbetétet a pohárba tesszük, mint az ábra mutatja s most úgy látszik, hogy a pohár tele van korpával. Az *e* harangfedél pléhből van s alul szélesebb mint fölül. Ennek tetején egy érczgomb van, mely fogó gyanánt szolgál, belül pedig két ruganyos darabból álló *d* dupla horog nagy kampó (221-ik ábra). A harangfedél felső keskeny végén oly bő, hogy éppen ráillik a *b* fedőre. Ha a bűvész ezt ráteszi a pohárra, a két *d* kampó a *b* tető közepén levő *e* lyukba hatol s az *e* fedél leemelésénél az *a* betét is kiemeltetik a pohárból. Az *e* fedél rendszerint 2—3 milliméterrel magasabb, mint az *a* betét.

(221. ábra).

A mutatvány megkezdése előtt a betétet megtölti a bűvész czukorkákkal s beteszi egy ládikába, úgy hogy a betét nyitott vége a ládika falához simuljon s a ládika többi részét tele tölti korpával, mely a betétet is beborítja és elfedi. Megmutatja a közön-

ségnek, hogy úgy a pohár, mint a harangalaku fedél üres, azután a poharat meg akarja tölteni korpával. Mikor ezt megteszi, 1—2 pillanatra a ládika elé áll s a poharat ahhoz közel téve, a betétet gyorsan kiemeli a korpa közül s a pohárba teszi, azután az asztal mögé áll, a poharat leteszi, jobb kezével még egy kevés korpát tesz a *b* tetőre s most úgy látszik, mintha a pohár korpával volna tele. A poharat a nézők közé viszi s ujjaival egy csipetnyi korpát kivéve, megmutatja, hogy valódi korpa van a pohárban, azután a poharat leteszi az asztalra s a fedéllel letakarja. A varázspálczával háromszor ráüt a fedélre, ezt leemeli, vele együtt persze a betétet is.

Kisebb poharaknál a betétet és fedelet lemezipapírból lehet készíteni s itt a *d* kampók hiányozhatnak, mert itt a fedél oly erősen rászorul a *b* fedőre, hogy ez a leemeléskor is vele együtt lejön.

Korpa helyett lisztet, rizst, teát, árpakását, mákot vagy hasonlókat lehet használni, mely esetben a betétre is korpa helyett az illető anyag ragasztandó.

86 Dr. Fauszt csodarózsája. (*Willmann után*).

Egy nem túlságosan kinyilott fehér rózsát néhány órával az előadás kezdete előtt letépünk s annak leveleit óvatosan megtörölve, annak szárát egy pohár vízbe tesszük, hogy a rózsa friss maradjon. A virágnak azonban nem szabad a vízbe érni, sőt ellenkezőleg a rózsa levelei *teljesen szárazok legyenek*. Egy finom vászonból készült kis zacskóba egy kevés porrá tört chrom-vörös festéket kell tenni s kevés idővel az előadás előtt a zacskóból kijövő finom por a rózsa leveleire igen vékonyan lerakódjék s azt pirosra fesse. Ezt a rózsát a közönség elé hozva felmutatjuk, azután azt mondjuk, hogy a rózsa azért piros, mert melege van a teremben levő hőségtől. Hogy ezt eloszlassuk, kölcsön kérünk egy legyezőt s a rózsát legyezgetve, ezáltal lefujjuk róla a ráragadott festéket s a rózsa a közönség szeme láttára fehér lesz. Ha azonban a levelek között egy kis piros festék lerakodott volna, mely a legyezés által nem távolítható el, a rózsát mintegy véletlenségből leejtjük s akkor a festék bizonyára teljesen leesik róla. Ezen mutatvány csak akkor sikerülhet jól, ha a levelek nem nedvesek. Ezen igen hatásos mutatványnak van egy más kiviteli módzata is.

Ugyanis készíttetni kell egy fehér és egy piros egyenlő nagyságú mesterséges rózsát, melyek szélső levelei szintén egyenlő

(222. ábra).

nagyságuk és számuk legyenek. Mindkét róza szarát levágva, a rózsákat alsó részükkel egymásra kell ragasztani, még pedig olyképp, hogy a szélső levelek teljesen fedjék egymást. Most tehát van egy róza, melynek egyik oldala fehér, a másik piros.

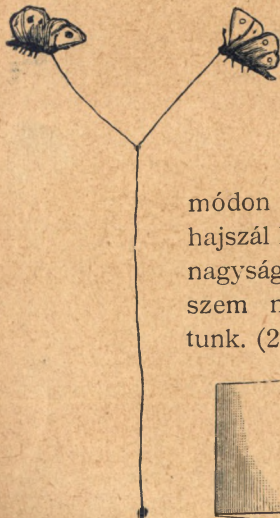
A kettős róza közepén egy vékony gyufaszálát húzunk keresztül s azt odaragasztjuk, hogy ki ne essék. A gyufaszálnak mindkét oldalon csak annyira szabad kiállani, hogy azt kényelmesen meg lehessen fogni s szár gyanánt használni. Az így elkészített mesterséges róza a 222-ik ábrán látható. Először az egyik szarát megfogva a róza piros oldalát mutatjuk meg a közönségnek. Azután két markunkba fogva a rózsát, kinyújtott kezünkben fel és alá mozgatjuk, miközben a kezünkkel a közönség előtt eltakart rózsát megfordítjuk s a másik szarát véve kezünkbe, a róza fehér oldalát mutatjuk meg a közönségnek. Ezt többször is lehet ismételni s hol fehér, hol piros rózsát mutatni fel.

87. Pillangók télen.

Fehér selyempapírból 2–3 kis pillangót kell készíteni a következő módon. Egy darabka szivarka alakú selyem-papírost egyszer összehajtunk, (223-ik ábra) azt kivágjuk oly alakra, mint a 224-ik ábra mutatja.

A két kiálló részt, mely az ábrán *a* és *b* betűkkel van megjelölve, összesodorjuk s ez képezi a pillangó testét. A pillangó két szárnyát szét-hajtván, a test elő részére, tehát ott, hol a szárnyak szélesebbek, (*b*-nél) egy fél méter hosszú igen vékony, szőke női hajszálat kötünk (225. ábra) melynek másik vége hasonló

módon egy másik pillangóra lesz megerősítve. A hajszál közepére szorosan rákötünk egy másik hasonló nagyságú hajszálat s ennek lelógó végére egy kásaszem nagyságú ojtó viaszt ragasztunk. (226-ik ábra).

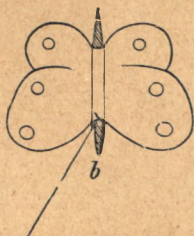
(226. ábra).

(223. ábra).

(224. ábra).

(225. ábra).

Az előadás kezdete előtt ezen viaszgolyócskát a szoba falának egyik sötétebb sarkában a falra erősítjük s a pillangók a falon lógnak míg szükség van rájuk. A mutatvány megkezdésekor a viaszgolyócskát levesszük a falról s homlokunkra ragasztjuk a haj tövébe. Ezt persze a közönségtől elfordulva kell megtenni. A két pillangót pedig kezünk hátlapján az ujjakra tesszük, úgy hogy a hajszálatat az ujjak közé szoritjuk, tehát a pillangók le nem eshetnek s a léghuzam el nem viheti őket. Így megmutatjuk a pillangókat a kellő távolságból a közönségnek. Végül előveszünk az asztalról egy odakészített legyezőt s a pillangókat lassan legyezgetve, először az egyik hajszálat, azután a másikat bocsátjuk el ujjaink közül s mindkettő felemelkedik a levegőbe. Ekkor kissé erősebben legyezgetünk s a pillangók repkednek, amíg a hajszál engedi őket. (227-ik ábra). Később a legyezgetést megszüntetjük s akkor a pillangók leszállnak, mikor is a legyezővel vagy egy előre elkészített virágcsokorral felfogjuk őket. A szőke hajszálat már néhány lépésnyi távolságban sem lehet észrevenni.

Nagyon hálás és szép mutatvány.

(227. ábra).

88. Likőr-forrás a zsebben.

(228. ábra).

Kisebb fajta poharakat félig megtöltünk borral, sörrel, likőrökkel vagy másféle italokkal s befedjük gummiáthúzatokkal. (Lásd a bűvészeti cikkek beszerzési forrását utolsó oldalakon). Az áthúzat rátevésekor a pohár szélét gondosan meg kell törölni, hogy száraz legyen. A poharakat így elkészítve a zsebekbe tesszük. A bűvésznek a közönség között vagy az emelvényen messze az asztaltól kell állni, mert így mindenki láthatja, hogy a poharakat csakugyan a zsebéből szedi elő. A bűvész benyul zsebébe s ott a poharat megmarkolja, nyílásával fölfelé, hogy a tartalom ki ne folyhasson. Hüvelykujjával lasan és óvatosan letolja a poharakról az áthúzatot, melyek zsebében maradnak, a poharakat pedig átadja a közönségnek. Az áthuzattal ellátott poharak 228-ik ábrán láthatók. Ezen mutatvány kellő gyakorlattal szűkebb baráti körben is előadható és igen nagy derűtséget kelt.

89. Halászat a kabát-zsebben.

(229. ábra).

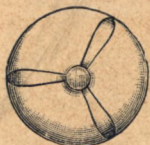
(230. ábra).

(231. ábra).

(32. ábra).

(23. ábra).

(233a ábra).

(234. ábra).

Néhány üvegtálat félig megtöltünk vízzel, aranyhalat teszünk belé (229-ik ábra) s lezárjuk gummi áthúzáttal, hogy a víz ki ne ömlhessen.

Az áthúzatot a rátevés közben egyik kezünkkel lenyomjuk a víz színéig, hogy a levegőt lehetőleg kiszorítsuk a tálból. (230-ik ábra). Vászonból készítettünk két olyan kettős tarisznycát minő a 231-ik ábrán látható, ezekbe betesszük a tálakat s egy-egy szíjra erősítve, a kabát alatt testünkre csatoljuk őket, egyiket elől, a másikat hátul.

Egy-két kisebb tálat alkalmas zseb-szervertba is lehet még elrejtetni. A bűvész behozat egy kisebb asztalterítőt, azt kibontja és megvizsgálhatja, azután ráteríti bal vállára s könyökével kissé távol tartja testétől, vagy mint az asztalkendőt szokás, a gallérba tűzi; a kendőt úgy is lehet tartani, mint a 232-ik ábrán látható.

Igy azután a kendő által eltakarva könnyen elő lehet venni a tálakat, a gummi-áthúzatot óvatosan levenni s a tálakat a kendő alul egymásután előadni.

A 233 ábrán oly üvegtál látható, mely állványnyal van ellátva. A 233a ábra ezen állvány lábait összehajtva mutatja, mikor is a tál fenekéhez simulva, semmi helyet nem foglalnak el, 233a pedig ugyanezen tálat az állványra felállítva mutatja. Lehet a tálakhoz szintén összehajtható, drótból készült csinos állványokat külön is csináltatni, aminő a 234-ik ábrán látható.

Ezen állványokat természetesen még a kendő vagy terítő alatt kell szétbontani s így állítani fel az asztalra, a tálat pedig reá tenni.

Ezen mutatvány egyike a leghathatásosabbnak s csak arra kell ügyelni, hogy a kabát elég bő legyen s így az alatta levő tálak kidomborodását meg ne láthassa a közönség.

90. Rothschild pénzszekrénye a kabátujjban.

A mellény hátuljára egy gummi-zsinórt kell erősíteni, melyet a jobb kabátujjon keresztül vezetünk. A zsinór oly hosszú legyen, hogy a kézelőig érjen, de ne látszon ki a kabátujjból. Ki kell fúrni továbbá 5—6 ezüstforintost vagy koronát a széle mellett s ezeket egy drótkarikával egybekapcsolni, a melyet azután a gummi-zsinór végére erősítünk meg (lásd 235-ik ábrát), tehát a forintosok a gummi-zsinóron lógnak a kabátujjban.

(235. ábra).

Mikor a bűvész a közönség elé lép, balkezevel kiveszi zsebéből pénztárczáját, s ugyanakkor jobb kezével észrevétlenül kihúzza a kabátujj alul az ezüstforintosokat, melyeket markában tart, de látszólag a pénztárczából veszi ki a pénzdarabokat, melyeket megmutat a közönségnek, azonban vigyáznia kell, hogy a rajta megerősített gummi-zsinórt meg ne lássák. Most látszólag bal kezébe veszi a pénzdarabokat, de csak látszólag, mert mihelyt a bal kéz által a jobb kéz el van takarva a közönség szeme elől, a pénzdarabokat elbocsátja kezéből s a gummi-zsinór ezeket berántja a kabátujjba, ahol eltűnek.

Bal tenyerét csukva tartja s a közönség azt hiszi, hogy a pénzdarabok ott vannak.

Ezután jobb kezével bal kabátujját feltűri, miáltal a közönség meggyőződik arról, hogy a forintosok nem maradtak a jobb kézben. Bal kezét egy gyertya fölé tartja s dörzsölni kezdi, azután kinyitja s a közönség meglepedve látja, hogy a pénzdarabok eltűntek.

91. Bűvös kendő.

Készíttetni kell pléhből egy olyan alakú, kisebb fajta orvosságos üveg utánzatot, de keskeny és hosszú alakú. Ezt be kell mázoltatni zöldre és vignettával ellátni. Miután magyar nyelven alkalmas kifejezés nincs, nevezzük ezt is üvegnek. Tehát ezen üvegnek feneke nincs, hanem közepe táján, ott, hol a 236-ik ábrán az *a*-val jelzett vonal látható, kell egy feneket készíttetni, tehát az üveg felső része borral meg-

(236. ábra).

tölthető, az alsó pedig üres. Kell még egy erős zsinór is, mely *c*-vel van megjelölve, ennek egyik végén van egy hurok *b*, másik végén egy dugó *d*. A hurkot *jobb* kezünk csuklójára erősítjük, s a zsinórt a kabátujjban felvezetjük s annak a vállon át a bal kabátujjba, hol annyira lelóg, hogy a dugó a csuklótól egy arasznyira leérjen. Az üveg meg lesz töltve borral, bedugva egy közönséges dugóval s a bűvész azt bal kabátujjában tartja elrejtve, persze vigyáz arra, hogy ki ne essék.

Igy előkészülve, kér egy kendőt kölcsön s azt kezei közt összegyömöszöli. De eközben kicsusztatja kabátja ujjából az üveget, melyet kezei közt elrejt s a kendőt az üveg alsó részébe gyömöszöli be s az eltüntetett kendő helyett az üveget mutatja fel. Kiveszi az üveg dugaszát, kitölti egy pohárba a bort s megiszsza.

Azután ismét bedugaszolja az üveget, de most már a zsinór végére erősített dugaszszal, még pedig jó erősen. Most megfogja kal kezével az üveg nyakát, jobbjával az üveg fenekét s mindkét kezét *egyszerre s igen gyorsan* kinyujtva oly mozdulatot tesz, mintha az üveget a közönség közé akarná dobni s az üveg eltűnik a kabátujjban. Mig a közönség meglepetése tart, e pillanatban megfordul, az asztalhoz nyul a bűvészpálczáért, ezalatt észrevétlenül kihúzza a kendőt az üveg aljából, felmutatja s visszaadja tulajdonosának.

92. Baba-tündérek.

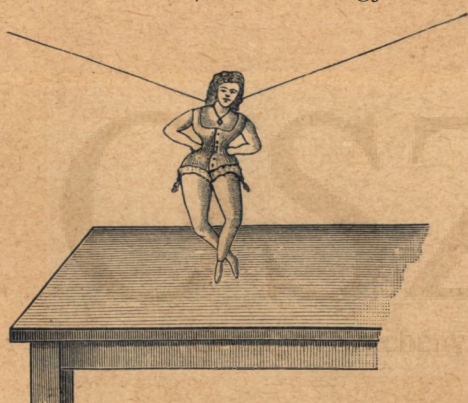
A szobában két szál fekete czérna van kifeszítve s pedig egyik 50—60 centiméter magasan, a másik, kissé hátrább, két méter magasságra a földtől. Mindkettő rajzszögek segélyével van a falon megerősítve s egyik végük a mellékszobába vezet, hol a bűvész segédje van olykép elhelyezve, hogy az egész szobát belát-hassa, melynek nem kell túlságos erősen kivilágítva lenni, s akkor a czérnát csak egész közelről lehet látni.

Gyermekeknek szoktak játékul olyan lemezpapir alakokat, katonákat, tánczosnőket stb. készíteni, amelyeknek minden tagja mozgatható, ha egy zsinórt megrántanak. Ilyen három 25—30 czm. magas tánczosnő alakot kell venni s mindeniknél a hajnál kis bevágások vannak, melyeket később hátra kell görbiteni, hogy ezek segélyével a tánczosnőket a czérnára fel lehessen akasztani. A szoba közepére a két méter magasan levő czérna alá egy közönséges asztalt teszünk, melyet előbb meg lehet vizsgáltatni. A czérnák végeit tartó kisegítő az alacsonyabban fekvő czérnát any-

nyira utána engedi, hogy az egészen a földön feküdjön. A bűvész felmutatja a tánczosnőket s elmeséli, hogy egyszer utazásai közben eljutott Lilliputba, a törpék országába, hol a törpék királya annyira megszerette őt, hogy három udvari tánczosnőjét neki ajándékozta. Ime itt vannak s befogják mutatni művészetüket. Kettőt közülök letesz egy székre, egyet pedig kezében tart. Másik kezébe veszi a bűvész-pálczát.

A kíséző ekkor a czérnát annyira megereszti, hogy az az asztalon fekszik, a pálczát pedig keresztben ráteszi.

Mielőtt mutatványát megkezdené, a tánczosnőket megvizsgál-tatja a közönséggel s a kis bevágásokat még figyelmes vizsgálat-nál sem lehet észrevenni. Mikor visszamegy az asztalhoz s háttal van a közönség felé, a bevágásokat hirtelen hátra görbíti. Mikor az asztalhoz ért, leteszi az egyik tánczosnőt az asztalra, még pedig

(237. ábra).

olykép, hogy a hátra görbi-tett bevágások épen a czérna fölé jöjjenek. Ezután kezébe veszi a varázspálczát s a közönség felé fordul, hogy tovább beszéljen utazásairól, de ezen perczben megszólal a zene egészen halkan s mindig hangosabbá válik, a bűvész beszéde halkabb lesz, úgy, hogy néhány másodperc múlva a zenétől nem is hallani beszédét s a

tánczosnő ezen pillanatban háta mögött táncolni kezd. Ugyanis a kíséző meghúzza a czérnát annyira, hogy ez felemelkedik s a ráakasztott tánczosnőt is felemeli annyira, hogy csak lába éri az asztalt. Ekkor úgy rángatja a czérnát, hogy a ráakasztott alak a zene ütemei után tánczol. (237-ik ábra).

A bűvész a közönség kaczagása által figyelmessé téve, hátra tekint, de a kíséző e perczben annyira megereszti a czérnát, hogy a tánczó alak az asztalra fekszik, ezt többször ismétli s az alak mindig csak akkor tánczol, ha ő a közönség felé tekint. Végre észreveszi, mi történik az ő háta megett. Felemeli a botot, hogy megverje vele az engedetlen tánczosnőt, de a segéd ekkor a tánczosnőt a czérna segítségével felállítja, azután lassan megereszti a czérnát, míg a tánczosnő térdre ereszkedik. A bűvész ezt látva, megbocsát az engedetlennek, azonban büntetésül leteszi a földre, de épen az ott fekvő czérnára, melyet a kíséző e pillanatban

kissé szorosan meghúzza, hogy a meggörbitett bevágásba beszoríthassa a czérnát, amelyet rögtön ismét utána ereszt s a tánczosnó most a földön fekszik. A bűvész most a második alakot veszi elő s ezt az asztalon levő czérnára teszi. Alig fordul azonban a közönség felé, ez az alak is táncolni kezd. Odalép az alakhoz s miután a czérnát megeresztették, az alak lefekszik. Ráteszi varázsbotját, hogy ne is tudjon felkelni, de a kisegítő meghúzza a czérnát s a bot a földre gurul, a tánczosnó pedig felemelkedik. Miután a bűvész ebből látja, hogy tánczosnői már nagyon türelmetlenek, nem akar tovább beszélni, hanem megkezdeti a tánczot.

Előveszi tehát a harmadik tánczosnőt is s a másiktól 25—30 centiméternyi távolságban teszi le az asztalra, de persze szintén rácsipteti a czérnára.

A zene megszólal, a bűvész veri hozzá botjával az ütemet s a kisegítő úgy rángatja a czérnát, hogy mind a három alak a zene szerint tánczol.

Mikor a bűvész már gondolja, hogy elég volt, jelt ad botjával a zenének a hallgatásra s leveszi a tánczosnőket a czérnáról. A kisegítő ekkor erősen megrántja a czérnát, úgy, hogy az vagy tövében leszakad, vagy ha a szeget kissé gyengén erősítik meg, a falban, azt is kirántja s azután a czérnát behúzza magához.

A bűvész ezután megvizsgáltathatja úgy az asztalt, mint a szobát alaposan s senki sem fedezhet föl semmi legcsekélyebb előkészületet sem.

Igen mulatságos ezen mutatvány, pláne ha jó humoru beszéddel fűszerezzük. Ha csak lehet, a háttér egy kissé sötét legyen.

93. Edison villamos gyertyái. (*Alexander után*).

Miután azon helyiségnek, hol a bűvész előadását tartja, túlságosan világosnak nem szabad lenni, az asztalon rendszeren csak két szál gyertya ég, amelyek még azt a szolgálatot is teszik, hogy a nézők szemét elkápráztatják, miáltal az asztal mögött levő bűvész működése meg van könnyítve. Bevezetésül hatásos mutatvány, ha ezen gyertyák látszólag önmaguktól gyulnak meg. A gyertyák a következőkép lesznek erre a célra előkészítve.

A gyertyák már előzőleg meg lettek gyújtva s miután 4—5 perczig égtek, ismét eloltva.

Mikor a gyertya bele már kihült, egy kevés terpentint kell rá-csepegtetni, hogy a bél teleszívódjon. A gyertyákat az asztalra állítjuk

s a gyertyabélre egy darab gyújtózsínórt teszünk. A gyújtózsínórokat levezetjük a gyertyatartó mögött az asztal hátlapjáiig, hol mindkét zsinór egybe lesz kötve s így az asztal lába mögött a földre s innen a szomszéd szobába átvezetve, hol a bűvész kíségetője van.

Mikor a bűvész a közönség elé lép, a varázspálczával ráüt egy pohárra vagy más hasonló jelt ad, mikor is a mellékszobában levő kíségető a gyújtózsínór végét meggyújtja, ez pedig egy pillanat alatt végig ég s meggyújtja az asztalon levő gyertyákat. Ezeket meg is lehet azután vizsgálatni s semmiféle előkészületet nem fognak rajta felfedezhetni.

94. Vízből tenta.

Egy vastag üvegtábla két szék támlájára lesz fektetve. Venni kell ezenkívül két egyenlő, tiszta, átlátszó, ugynevezett likőrös üveget. Az egyik tele lesz töltve vízzel s mintegy 20 csepp vasoldat belécsepegtetve. A víz ezáltal sárgássá válik s hogy tiszta legyen, 30 csepp angol kénsavat kell beleönteni. Az üveg parafa dugója belül ki lesz vájva s egy kis szivacsdarabot teszünk belé, amely az előadás előtt tele lesz csepegtetve pirogallus sav-val, de akkor az üveg tartalmával nem szabad többet érintkezésbe jönnie. A másik üveg szintén megtöltetik vízzel. Ennek dugójára lehető sok szintartó fekete pamutot erősítünk, melyek lelógnak a vízbe. Az üveg rázása által a pamut eloszlik az üvegben, annak falához tapad s az üveg úgy néz ki, mintha fekete folyadékkal lenne megtöltve.

Az első üvegre ráragasztunk egy papirlapot, melyen nagy betűkkel nyomtatva van «tenta». Ezen papir tetejére egy másikat ragasztunk ezen felirással «viz». De ezen másik papir csak igen nagyon ritkított gummival vagy ritka enyves vízzel legyen fölragasztva, hogy könnyen le lehessen venni. A második, pamutos üvegre viszont először erősen ráragasztjuk a «viz» felirásu papirlapot s tetejére kis enyves vízzel igen gyengén a «tenta» feliratot.

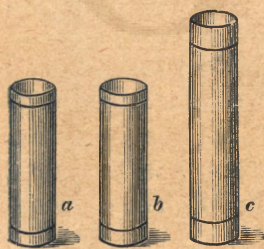
A két vizes üveg az üveg táblára lesz állítva. Jobbról a látzólagos vizes üveg, balról a látszólagos tintás üveg. Most mindkettőt letakarjuk egy-egy kendővel s kérdjük, melyik oldalon van a vizes üveg. Természetesen azt felelik jobbról. Most ezen üveget megérintjük a varázs-pálczával, azután a kendővel együtt felvesszük,

miközben megrázzuk, hogy tartalma érintkezésbe jöjjön a dugóban levő szivacsos. Ezáltal a folyadék fekete lesz. Mikor a kendőt leemeljük róla, egyuttal megfogjuk a csak *igen gyengén* ráragasztott felső czédula egyik sarkát s azt is lehúzzuk. S íme most nemcsak a víz változott át tentává, hanem az üvegen levő felirat is. Most azt kérdezzük, milyen üveg van még az üvegtáblán. Erre azt felelik, hogy a tentás üveg. Hogy ez csakugyan ott van még s a két üveg nem lett kicserélve, be lehet bizonyítani azáltal, hogy a kendőt egy percze felemeljük s megmutatjuk, hogy még mindig csakugyan a tenta van ott.

Azután ismét letakarva megérintjük a pálczával s az üveget a kendővel kezünkbe véve megfogjuk a kendőt, ezzel együtt a dugót is s kihúzzuk vele együtt a fekete pamutszalakat is, melyeket a kendővel együtt hanyagul félredobunk s felmutatjuk a tentából lett vizet.

Természetesen egyuttal le kell venni a felső, tenta feliratu papirlapot is.

95. Vándorló állatsereglet.

(238. ábra).

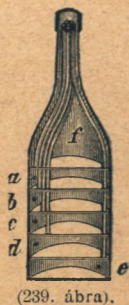
Két darab lemezpapirból (Pappendeckel) készült egyenlő nagyságu serleg közül (238a ábra) az egyik vörös, a másik sárga papirral van átvonva. Egyikbe egy tengeri nyulat, másikba egy galambot tesznek. Két tokot is kell készíteni (238c) lemezpapirból, melyek kívül-belül feketével vannak átvonva; ezekbe egy kisebb hüvely (238b ábra) van, melyek

közül az egyik kívül vörössel, a másik zölddel van bevonva, belül pedig mindkettő feketével.

A két tok a benne levő hüvelyekkel úgy állittatik a serlegek mellé, hogy a vörös serleg mellé a zöld hüvelyes tok jön, a zöld serleg mellé a vörös hüvely. A bűvész megmutatja, hogy mindkét tok üres, futólag keresztül hagyva nézni rajtuk, vagy egy pálczát dugva át. Most megmutatja, hogy a zöld serlegben van a nyúl, a pirosban a galamb, ráteszi a két serlegre a két tokot s így egymás asztalra viszi őket s ott leteszi. Azután mindkét tokot megérinti pálczájával, a tokokat leemeli, persze úgy, hogy a hüvelyek a serlegeken maradjanak s most a nyúl a piros serlegben van, a galamb pedig a zöldben.

96. Vendéglő az üvegben.

Bádogból egy palaczkot kell készíttetni, mely külsőleg egy boros üveghez legyen hasonló. Ez öt vízszintesen fekvő fenék által hat részre osztatik s minden részből egy-egy vékony cső megy az üveg nyakáig (239-ik ábra). A palaczk fala ötször keresztül van lyukasztva s pedig minden lyuk egy-egy ily rekeszbe vezet. A lyukak úgy vannak elhelyezve, hogy azokat a palaczk felvételekor a jobb kéz öt ujjával be lehessen tartani. Minden egyes rekeszt egy kis tölcser segélyével külön-külön meg kell tölteni borral, sörrel, fekete kávéval, pálinkával, likőrökkel, vagy más italokkal s mihelyt egy-egy rekesz meg van töltve, azt be kell tartani ujjunkkal.

(239. ábra).

A bűvész jobb kezében a palaczkot tartja, ujjával a rekeszeket betartva, bal kezével elővesz egy tálczát, melyen hat pohárka van. Az egyik pohár úgy lesz megtöltve, hogy a felső rekeszben levő italt, pl. vörös bort egyszerűen kitöltjük a pohárba. Azután mutatóujjunktat kissé felemelve, a második rekeszben levő kávént öntjük ki s így egymásután kitöltjük valamennyit s a különféle italokat oda adjuk a közönségnek kóstolás végett. Attól nem kell tartani, hogy a különböző rekeszek tartalma összevegyül vagy egyszerre ömlik ki, mert mindig csak azon rekesz tartalma folyhatik ki, melynek nyílásáról ujjunktat elvettük.

97. Dávid és Góliáth. (Hermann tanár után.)

Három darab utánzott 10 forintos bankjegyet kell venni, melyeknek csak egyik oldala van ellátva nyomással. Ilyeneket bármely bűvészeti készülék kereskedésben lehet kapni. Az egyik 10 forintos oly nagyságu legyen, mint egy eredeti, a másik félakkora, a harmadik ellenben tizszer akkora. Az asztalon két gyertya ég, melyek a közepéig ki vannak furva s mindenikbe előzőleg egy valódi tizforintos összecsarvarva betéteik. A bűvész kölcsönkér a társaságtól egy tizforintost s ezt észrevétlenül kicseréli az eredeti nagyságu utánzott tizforintossal. Ezt összehajtva tartja, hogy észre ne vehessék, hogy egyik oldala üres. Így meggyújtja a gyertyánál, egy tányérra dobja s ott teljesen el hagyja égni. A kis utánzott tizest összehajtva a bal kéz közép- és gyűrűsujja, a nagy tizest pedig a mellény baloldala alatt egy lószőrre kötve elrejtve tartja. Így elkészülve két ujjával felvesz egy kevés hamut a tányérról, ezt bal

kezébe teszi és összedörzsöli, miközben az ujjai között elrejtve volt kis tizest előveszi, kinyitja s nyomtatott oldalával felmutatja a közönségnek. Most azonban látja, hogy a tizes sokkal kisebb, mint lennie kellene. De megtalálja magyarázatát abban, hogy az elégetett tizes hamujának csak egy kis részét használta fel. De egy bűvész tud magán segíteni. Elégeti ezen kis tizest is, hamuját a többihez teszi a tányérba s azt mondja, hogy most az egész hamuból varázsolja elő a tizest. Hogy ezt kivihesse, vesz egy kétszer összehajtott ív papírt (240-ik ábra) s ezt úgy mutatja fel, mintha csak egyszer lenne

(240. ábra).

összehajtván, vagyis az ív két lapját leszoritja, a másikat pedig kinyitja s így leteszi az asztalra. Miután a hamut a papírra öntötte, azt ismét összehajtván, megmelegíti a gyertya fölött, miközben megfordítja, úgy, hogy az előbb nyitva volt oldal most alul legyen s így teszi le az asztalra. Mialatt most jobb kezével végig simít a papíron, mintha a benne levő hamut akarná szétteríteni, bal kezével észrevétlenül előveszi mellénye alól a nagy tizest s leszakítja róla a lószórt. Most felemeli a papír felül levő oldalát, bal kezével alá nyúl s látszólag onnan veszi elő a nagy tizest, miközben a papírv pudla oldalát, a melyben a hamu van, megfordítja, hogy a papírv üresnek tűnjék elő.

A nagy tizest kibontva felmutatja s boszankodva veszi észre, hogy a tizes elővarázsolása nem sikerült, mert nem végezte munkáját elég gyorsan s így a tizes a hosszú idő alatt megnőtt. Egy darab ideig gondolkozik, mit csináljon, azután elővesz egy pisztolyt, (ennek leírása a 74-ik lap 180-ik ábrán látható) s az apróra összehajtogatott s összetekert tizest a pisztolyba beletéve, felkéri azon egyént, kitől a tizest kölcsönözte, hogy válassza ki, melyik gyertyában legyen a tizes s arra czélozva süsse el a pisztolyt.

Ha a lövés megtörtént, a gyertyát eloltja, egy bevágást tesz a közepén, hol a tizesnek lenni kell, azután a gyertyát egészen ketté töri s bárki által kihuzatja a gyertyából a tizest, melyet visszaad annak, kitől kölcsön kérte.

98. A festőintézet.

Egy tálczára egy üveg vörös bor és egy pohár van előkészítve. Az üveg homoru feneke alatt egy kis piros billiárdgolyó van elrejtve. (241-ik ábra). A szolgál behozza a tálczát s az asztalra teszi, a bűvész pedig tölt az üvegből a pohárba. De úgy emeli fel az üve-

(241. ábra).

get, hogy az alatta levő golyót kis ujjával az üregben megtartsa. (242-ik ábra). Az üveget azután leteszi.

Az üveg feneke persze ne legyen a közönség felé fordítva. Elővéve egy fehér billiárdgolyót, megigéri a bűvész, hogy azt keresztül varázsolja az üvegen. A fehér golyót észrevétlenül eltüntetve egy szervantba ejti, de az üveget ismét felvéve, látszólag iparkodik azt az üvegbe bele nyomni. Mikor ez sikerül, alul leejti a vörös golyót, a melyet az üvegben levő vörös bor állítólag megfestett. A vörös golyót úgy véve kezébe, mint a 243-ik ábra mutatja, szanszirozás által eltüntetheti.

(242. ábra).

(243. ábra).

Ha a mutatóványt egy fehér és egy piros tojással akarjuk kivinni, akkor a tojást nem ejtjük le az üveg alól, hanem az üveget felemeljük a tálczáról s a tojás láthatóvá lesz.

Lehet tojás vagy golyó helyett selyem-kendővel is megcsinálni a mutatóványt. Ehez szükséges, hogy az üveg alsó üregébe ragacs (Kitt) segélyével egy feketére mázolt pléhbetétet *a* (244-ik ábrán) erősítsünk, melynek közepén egy alul nyitott cső *b* van s ebbe lesz előzőleg a vörös kendő beszoritva. A fehér kendőt, mikor felül látszólag az üvegbe akarjuk nyomkodni, a 82-ik oldalon leirt hurok segélyével a kabátujjban tűntetjük el. Az üveget magasra emeljük s a vörös kendőt látszólag kihúzzuk alól belőle.

(244. ábra).

99. A vándorló tojás.

Az előirt mesterséges tojás nyílásába egy kis selyem-kendő egyik csücskét bedugva, olyképp tesszük le az asztalra, hogy a tojás a kendő által eltakarva, láthatatlan legyen. A bűvész feléptekor egy nagyobb gyapott kendőt tart két végénél fogva balkezének ujjai között.

A kendő közepére egy 20—25 centiméter hosszú czérna segélyével egy másik nyílás nélküli tojás van erősítve, melyet a kendő két sarkával együtt ujjai között láthatólag tart s egyuttal tenyerében elrejtve egy olyan kis selyem-kendőt is, a minő az asztalon

van. Jobb kezével elővesz egy nagyobb fajta, bő nyilású poharat, leteszi azt az asztalra, s a tojást a közönség láttára belé teszi. E közben a poharat megfogja jobb kezével s oly távolságra tartja a kendőtől, a mint azt a tojásra erősített czérna megengedi s a kendőt a pohár elé tartva, a kis selyemkendőt gyorsan beejti a pohárba, a tojást szintén a pohárban tartja s az egészet letakarja a nagy kendővel. Ezután kissé megrázza a poharat, bebizonyítandó, hogy a tojás csakugyan benne van s leteszi az asztalra, a kendőt úgy terítve reája, hogy annak mind a négy sarka szabadon az asztalon feküdjön s a tojást tartó czérna azon vége, mely egy csomó által a kendőre van erősítve, épen a pohár fölé jöjjön. Most előveszi az asztalon levő selyem-kendőt s azt tenyerei között látszólag összenyomkodva, betömi a tojás nyilásába. Két markát a benne elrejtett tojással még mindig csukva tartva, kijelenti a bűvész, hogy a kezében levő selyemkendőt a pohárba varázsolja, az ott levő tojást pedig kezébe, anélkül, hogy a pohárhoz csak közeledne is. Ezután hármat olvasva kinyitja balkezét s felmutatja az abban levő tojást, természetesen nyilását eltakarva, jobb kezével pedig megragadja a pohár fölött levő kendőt, azt lassan fölemeli s balkarjára fekteti, hogy a vele együtt a pohárból kiemelt tojás a kendő alatt elrejtve maradjon, a pohárban levő kendőt pedig ujjjaival kivéve, megmutatja a közönségnek.

A nagy kendő felemelésénél vigyázni kell, hogy a reá akasztott tojás a pohár falához ne ütődjön, mert csörgése által elárulná, hogy még mindig a pohárban van.

100. Noé galambja.

Egy pezsgős üveg fenekét ki kell vágni s az üveg nyaka alatt pléhből egy másik feneket beragasztani. Tehát most az üvegbe egy pohárra való bort lehet tölteni, az üveg dereka pedig üres marad. Ide pedig egy galambot kell betenni, azután a feneket ismét beragasztani s most az üvegben felül bor van, alul pedig egy galamb. Az üveg közepe táján természetesen egy lyukat kell furni, hogy a galamb meg ne fuladjon s az üveget úgy kell az asztalra állítani, hogy a lyukat a közönség ne lássa meg. Ha az üveg átlátszó lenne, belülről be lehet festeni s akkor senki sem gondolhat arra, hogy az üvegben egy galamb legyen elrejtve.

245. ábra).

A 245-ik ábrán látható ezen üveg s ott a nyak

alatt beragasztott második fenekét az *a*, az alatta levő szelelő lyukat pedig a *b* betű mutatja.

Ezen üveg be van dugaszolva — de csak igen gyengén, hogy a dugaszt könnyen ki lehessen húzni — és le is van pecsételve.

A bűvész behozat egy kalitkában egy ugyanolyan színű és nagyságu galambot, aminő az üvegben van. A galambot kivesszi a kalitkából s betekeri többszörösen egy darab selyem-papirosba, de igen lazán, hogy a galamb meg ne fuljon, vagy meg ne sérüljön (246-ik ábra). Az így betakart galambot ráteszi az asztalra, éppen a sülyesztő csapó-ajtaja fölé s leborítja egy kölcsönkért kalappal. Azután kér egy pohár bort s a szolgál behozza egy tálczán az elkészített boros üveget és egy üres poharat. Kihúzatja a szolgál által a dugót az üvegből, de a szolgának úgy kell tenni, mintha a dugó nehezen jönne ki s erőlködnék az üveg kinyitásával. Ezalatt a bűvész kisegítője meghúzza a sülyesztő csapó-ajtójához vezető zsinórt, a csapó-ajtó kinyílik s a papirosba takart galamb beesik az asztalba; a csapó-ajtót természetesen rögtön ismét visszaereszti előbbi helyzetébe.

(246. ábra).

A bűvész tölt magának a kinyitott üvegből bort, azt meg is issza, azután felszólítja a szolgát, hozza ide a kalap alatt levő galambot, mert el akarja azt tüntetni. A szolgál felemeli a kalapot, de természetesen nincs alatta semmi, a galamb eltűnt.

(247. ábra).

A bűvész úgy tesz, mintha boszankodnék a felett, hogy a galamb időelőtt tünt el és a mutatvány nem sikerült úgy, ahogy ő akarta, de csakhamar megvigasztalódik s kiküldi a szolgát, hogy hozzon egy másik galambot, majd ismételni fogja a mutatványt. A szolgál kimegy, de nem tér vissza. A bűvész, aki a boros üveget még mindig bal kezében tartja, jobb kezével a varázspálczát fölveszi s türelmetlenül csenget vele az üvegen a szolgának. Ez most sem jön s a bűvész mindig türelmetlenebbül és erősebben csenget.

Végre akkorát üt rá, hogy az üveg eltörik s a nézők bámulatára kirepül belőle a galamb. (247-ik ábra). Az üveget kissé távol kell tartani a testtől, hogy mindenki tisztán láthassa, hogy a galamb az üvegből repült ki.

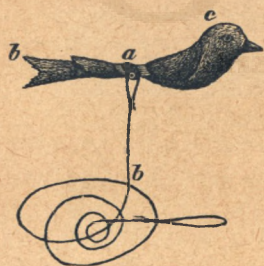
101. Trafik a kalapon.

Kell egy mesterséges szivar, mely két részből áll. Az egyik rész egy lyukkal, a másik egy beleillő tüvel van ellátva. (248-ik ábra). Kölsön kell kérni egy czilinder-kalapot s azt az asztalra állítani. Miközben a bűvész a kalapot az asztalhoz viszi, a szivar kisebb darabját kívülről beszurja a kalapba, a nagyobb darabot pedig belülről rátüzi a türe. Az asztalra téve a kalapot, azt rögtön leborítja egy kendővel. Most kölsön kér egy szivart is, azt kezéből eltünteti s azután fel-emelve a kendőt, megmutatja a kalapot kívül-belül s látják, hogy a szivar a kalapon keresztül van szúrva. Azután visszaviszi a kalapot az asztalra, de visszamenetel közben, mikor a közönségnek hátat fordít, kiveszi a kalapból a szivar két darabját, azokat zsebébe rejti s helyettük a kölsönként szivart veszi elő. A kalapot ismét letakarja miközben ujjával egy-kétszer megsimítja a lyuk fölött levő szórt, hogy a lyuk helyét eltüntesse. A kezében levő szivart látszólag zsebéből vagy egy néző hajából veszi elő, visszaadja tulajdonosának, azután leemeli a kendőt a kalapról s a szivar onnan eltűnt.

(248. ábra).

102. A repülő madár.

(249. ábra).

Egy mesterséges madarat használunk, mely önmagától összecsukódik, ha eleresztik. (249-ik ábra). Ugyanis a közepén *a*-nál van egy csigarugóval ellátott sarnir. A fark *b* ezen helyen visszacsukódik s *c*-nél a fejhez simul. A sarnir mellett hozzákötjük a *b* zsinór, vagy egy húzógépezet zsinórjának végét. A bűvész megfogja a madarat jobb kezével, mint a 250-ik ábra mutatja. A zsinór a kabát-ujjon keresztül a mellény hátulján át a bal kabátujjba, vagy pedig a zsebbe a húzókészülékbe megy.

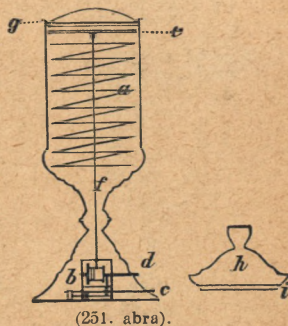
Ha a bűvész a madarat, melyet kezében tart, el akarja tüntetni, akkor látszólag a bal kezébe téve azt, mindkét karját kinyújtva bal tenyerét becsukja s akkor a zsinór rövidnek bizonyulván, a madár a kabátujjban tűnik el, miután magától összecsukódott vagy jobb kezével megindítja a húzókészüléket s a madár szintén eltűnik. A húzókészülék leírása elől van. (Lásd 47-ik ábrát).

(250. ábra).

103. Villamos kert.

Kell egy china-ezüst serleg, melynek belsejében egy csigarugó *a* (251-ik ábra) és egy óramű *b* van, azon czélból, hogy a virágok lassu és egyenletes növést szabályozza. Mielőtt a bűvész a serleget a mutatóványhoz előkészíti, kihúzza az alján levő *c* gombot s ezzel megállítja az óramű szerkezetét, hogy az nem járhat. Ezután a kulcsot beilleszti a *d* csapba és felhúzza az órát, miáltal *e* pléhlemezt, melynek közepében zsinag van megerősítve, lehúztatik s ezáltal egyidejűleg az *a* csigarugó lenyomatik.

Azután egy mesterséges virágsokrot, mely hosszú fűvel van körülvéve, tesz a pohárba s fölé teszi a *g* betétet. Utóbbi telehinti homokkal, ráteszi a serleget az asztalra s a *h* födelet melléje. E födél alul egy kissé kifelé van görbitve, s az ezáltal képződő karima beillik pontosan a *g* betétbe s ez azután a födéllal együtt leemelhető. Így előkészítve, a bűvész egy hosszú előadással vagyis beszéddel kezdi meg a mutatóványt, elmondja, hogy a múlt évben járt Edisonnál Amerikában s ott megtanulta, mikép kell villamossággal néhány perc alatt virágot növesztetni. Cserép most nem áll rendelkezésére, azért használja tehát ezt a serleget. Ime tehát most ráhint a serlegben levő homokra néhány virágmagot, (megteszi) azután ráönt néhány csepp vizet. Miután a rendkívül gyors növéshez erős világosság is kell, meggyújt egy darab magnézium-drótot (kapható tűzijáték kereskedésekben) s amíg az ég, másik kezében tartja a varázspálczát s ezt többször az égő drót közelébe viszi s azután megérinti vele a poharat, mintha a világosságot be akarná varázsolni. Mikor a drót elégett s elég világosság gyűlt össze, ráteszi a serlegre a fedőt s erősen rányomja. Egy két percig rajta hagyja, hogy időt hagyjon a magoknak a kikelésre, azután a fedőt, de ezzel egyuttal a betétet is leveszi, félreteszi s a serleget kissé közelebb viszi a közönséghez, hogy a virágok növést láthassák. Mialatt a jobb kezében tartott varázshotot forgatja a serleg fölött, hogy a levegőben rejlő villamosságot a pohár fölött összegyűjtse, bal kezével *g* a poharat előbbre tolja s e közben megnyomja a pohár alján levő *c* gombot, (amely természetesen a közönséggel ellenkező oldalon van) miáltal a virágok lassan nőni kezdenek a közönség szeme láttára. Aközben azonban szórakoztatja a közönséget s elmondja, milyen kellemes lesz, ha mindenki télen is otthon néhány perc alatt virágot növeszthet magának.

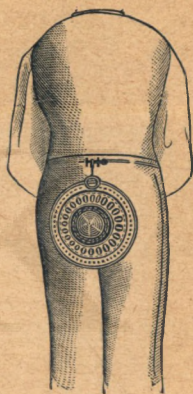
(252. ábra).

Mindaddig beszél, míg a virágok teljesen kinőttek, (252-ik ábra) azután leszakít a csokorból egy-két közéje tűzött természetes rózsát s azokkal a hölgyeket megkínálja.

104. Szemirámisz kertje.

Leginkább más mutatványokkal kapcsolatban lehet előadni, mikor a bűvész valamely nagy kendőt használ s ilyenkor jó hatást tesz, ha az üres kendőből egy virágokkal telt kosarat

varázsol elő. A bűvész ezt már a mutatvány megkezdése előtt hátán, a kabát alatt megerősítette (253-ik ábra). A kosárka fogójára rövid zsineggel egy karika van megerősítve, mely a nadrágba tűzött hosszú tűn lóg. A tű fokára egy hosszú, fekete czérna van kötve s a jobb oldalon előre vezetve, hol a mellény alatt az egyik nadrággombra erősítetik. A kosárban mesterséges virágok vannak, ha pedig élő virágokat akarunk használni, akkor a kosárkában fölfelé álló csövecskéknek kell lenni, melyekbe a virágok szárait beleerősítjük. A bűvész felmutat egy üres kendőt, a bal vállra és bal karra veti, utóbbival a kendő fedezete alatt hátra-

(253. ábra).

nyul, megfogja a kosárkát s egyidejűleg jobb kezével meghúzza a czérnát, miáltal a tű kijön, a karika szabad lesz, tehát a kosarat észrevétlenül a kendő alá veheti.

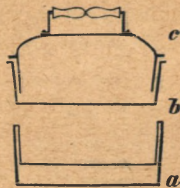
(254. ábra).

Egy kis hókusz-pókusz után elveszi a kendő alól a kosarat (254-ik ábra) s annak tartalmát szétszítja a nézők között. Virágok helyett gyümölcsöcsel is lehet a kosarat megtölteni, de akkor a csövecskék helyett a kosárkában tűknek kell lenni, melyekre a gyümölcsöket feltűzzük.

105. A varázs-üst. (Becker után.)

A varázs-üst vagy serpenyő egy rézből csinált készülék, mely három részből áll, u. m. az üstből *a* egy betétből *b* és a fedőből *c*

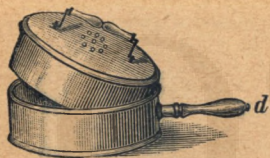
(255-ik ábra). A *c* fedő belseje két galamb elrejtésére szolgál, melyek később az üstben megjelennek. A *b* betét alulról rá lesz tolva, úgy hogy a fedőben levő galambok zárva vannak. Hogy elegendő levegőjük legyen, a fedő tetején a fogantyú alatt kis gömbölyű lyukak vannak, melyek egyuttal disz gyanánt szolgálnak.

(255. ábra).

Ha ezen becsukott fedőt az *a* üstbe tesszük s onnan ismét lassan kihúzzuk, akkor a *b* betét az üstben marad, miután abba szorosán beleillik, ellenben a *c* fedőn csak lazán volt s akkor a galambok az *a* üstben jelennek meg.

A bűvész ezen mutatványt kapcsolatba hozhatja egy másikkal, melynél két gyűrűt kért kölcsön, azokat eltüntette s ismét elő akarja varázsolni. Az eltüntetett gyűrűket észrevétlenül a kisegítőnek adja át, aki azokat keskeny selyem szalagok segélyével két galamb nyakára köti.

(256. ábra).

Ezeket gyorsan a *c* fedőbe teszi, becsukja azt *b*-vel s lazán ráteszi az üstre (256-ik ábra), melyet a bűvésznek bevisz a szinpadra.

Időközben a bűvész két galambot, mindeniket egy darab papírba csomagolva, a nézők szemei előtt egyenkint eltüntet (lásd a 246-ik ábrát). Ez idő alatt a segéd behozza az üstöt, a bűvész megmutatja, megvizsgálhatja — természetesen a fedő nélkül — s ajánkozik, hogy az üstben bármely süteményt elkészít, amit a közönség kíván.

(A szolga behoz egy tálcán lisztet, sót, két tojást, tejet, cukrot és spirituszt.)

Rendesen tojáslepényt, tortát vagy ilyesmit kívánnak. Mondjuk például tortát.

A bűvész betesz a serpenyőbe néhány kanál lisztet, beveri mindkét tojást, egy kis cukrot és tejet önt hozzá. Végül, hogy a süteménynek jó szaga legyen, egy üvegből citromolajat, egy másikkól pedig rózsaoiljat; mindkettőből meglehetősen sokat (mindkét üvegben szagos olaj helyett szesz vagyis spiritusz van). Mikor mindezt beöntötte, akkor jut eszébe, hogy elfelejtett zsirt hozni. Zsir nélkül pedig nem lehet sütni.

De a bűvész tud magán segíteni. Elővesz egy égő gyertyát a gyertyatartóról s becsöpögteti a stearint a serpenyőbe. A közönség persze nevetni kezd, a bűvész pedig mentegetni kezdi magát, hogy a gyertya is zsiradékból van, hát szükségben lehet használni. Csöpögtetés közben a gyertyát oly közel viszi a spirituszhoz, hogy az

meggyul és a láng kicsap a serpenyőből. A bűvész megijed, a gyertyát visszateszi a tartóba s szalad a fedőért azt ráteszi erősen a serpenyőre, miáltal a láng kialszik.

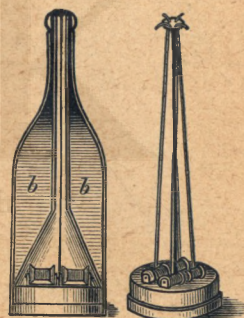
(257. ábra).

Most sajnálkozik, hogy a drága tortát úgy elrontotta, mert az égő zsirtól bizonyosan összeégett. De hát a közönség elégedjen meg oly tortával, amilyen van. Erre leveszi a fedőt, a betétet pedig a serpenyőben hagyja, a fedőt félreteszi s az edényt a két galambbal előmutatja, mint az a 257-ik ábrán látható. A galambokról levéve a gyűrűket, visszaadja azokat a tulajdonosaiknak.

Ha gyűrűket nem kért kölcsön, esetleg két kis csokrot is hozathat a galambok által és ezeket két hölgynek adja át.

106. A pántlikás bolt.

Készíttetni kell egy sötét boros üveget, melynek feneké ki van vágva. Ez a 258-ik ábrán látható. Olykép van berendezve, hogy a *b*-vel jelzett két árnyalat rész szolgál a bor felvételére, a többi részét pedig egy hosszú csővel bíró tölcser alakú bádóg foglalja el. Ezen betét feneké képezi egyuttal az üveg fenekét és abba szorosan betolható. A betét közepén egy vékony réz rudacska van, mely fölér az üveg nyílásáig. A rudacska tetejére egy négy lyukkal ellátott gömbölyű pléh van, melynek átmérője néhány milliméterrel kisebb, mint az üveg nyakának átmérője, tehát a pléh körül egy nyílás van, melyen keresztül az előadás előtt a *bb* üregekbe töltött bort ki lehet önteni.

(258. ábra).

A betétnek alsó, kiszélesített részében négy karika van s ezekre különféle színű keskeny szalagokat kell föltekerni, amelynek szabad vége fölül a pléh négy nyílásán keresztül huzva a kerek pléhdarabon kívül az üveg nyakában vannak.

A bűvész felléptekor tölt egy pohár bort az üvegből, megiszsa a társaság egészségére s azután kihúz egy pántlikát az üvegből. Ezt még egyszer ismételheti, amíg az üvegben bor és pántlika van, de a mutatványt ügyes beszéddel is kell fűszerezni.

Lehet ezen üveggel egy igen érdekes kendő mutatványt is előadni, de akkor sem a közepén levő rudacska, sem a karikák

nem szükségesek, hanem pántlika helyett két különböző színű kendő van bedugva, melyek egyik csücske felér az üveg szájáig, de nem látszik ki belőle. A *bó* üregek szintén meg vannak töltve borral. Ezen üveg egy tálczára lesz téve, mellette egy pohár. A bűvész tölt magának és iszik, de mikor másodszer is akar tölteni, azt mondja észre vette, hogy egy szőlőszem vagy hasonló dolog uszkál benne. Benyul ujjával, de nem éri el. Elővesz egy drótot és avval akarja kihalászni s egyenként kihúz vele két teljesen száraz kendőt. Most már tiszta az üveg, tehát a még benne levő bort kitölti és megissza. Ezen kendő mutatványhoz vannak átlátszó üvegek is, oly alakban, mint a 259-ik ábra mutatja, melyek a belső üvegcső színéig meg lesznek töltve borral. A kendők ezen belső csőbe vannak rejtve s még a bor kitöltése előtt kell őket az üvegekből elővenni. Csak két-három kis pohárka bort szabad kitölteni ezen üvegekből, hogy meg ne láthassák a belső csövet. Ugyanis az üveg nyakában a cső nem igen látható, de az üveg testében sokkal hamarabb.

(259. ábra).

107. A gyors vasalás.

A vasaló ép úgy van berendezve, mint a 109-ik oldalon leirt varázsüst, azon különbséggel, hogy az gömbölyű volt, ez meg hosszukás vasaló alaku legyen.

A bűvész kölcsönkér néhány fehér zsebkendőt és azokat beteszi egy ládikába, melyet előbb megmutatott, hogy üres. Azonban a láda titkos fiókjában ugyanannyi hasonló fehér zsebkendő van elrejtve. A ládát becsukja. Ekkor azonban észébe jut, hogy hátha azt mondanák, hogy ő a kendőket kicseréli, azért inkább nem is használ ládát. Kinyitja tehát a ládát, (most azonban a titkos fiókot) s kiveszi onnan a betett zsebkendők helyett az előre odarejtett kendőket. Ezeket az asztalra teszi, a ládikát pedig, a benne levő kendőkkel kiviszi a másik szobába, (vagy szinpadon a kuliszszák mögé).

Mikor visszajön, magával hozza a vasaló (vagyis üst) alsó részét, megmutatja s engedelmet kér, hogy azokat kimoshassa. Most a vasaló alsó részébe vizet tölt s a kendőket megolvasva egyenként beleteszi. Kissé kimossa, kifacsarja, négyszegletesre összehajtja s miután a vasaló alsó részéből a vizet kiöntötte, a kendőket összehajtva ismét beleteszi.

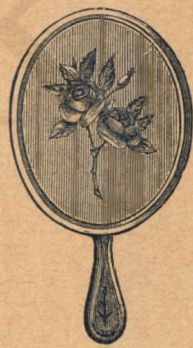
A kisegítő időközben a kikölcsönzött kendőket kivette a ládi-

nyomni a csészébe. Ha a papirtekercs igen nagy, letekerünk belőle annyit, míg éppen beleillik a csészébe. Most a tekercset a csésze szélétől kezdve óvatosan benyomjuk a csészébe s egy kendővel ledörzsöljük, hogy az egyes papirsorok fokozatai lesimuljanak. A papirtekercs fakarikája a középén már előzőleg el lett távolítva, keresztül látni tehát a gömbölyü nyílást. A csészét megtölti virágokkal s ezek egyikét ráerősíti a papirtekercs *belső* végére. A virágcsokrocskákat szétosztja s az utolsóval együtt a papirszalag végét is odanyújtja az illető hölgynek. Látszólag nem is ügyelve erre, elmegy a csészével s hagyja a papirszalagot kibontakozni. De hirtelen észreveszi, megáll s most maga huzza ki a papirszalagokat a bűvész-pálczára csavarva, míg a csésze üres nem lesz. A csészét eközben kissé magasra tartja, hogy a nézők bele ne láthassanak, míg ki nem üresedett. Mikor már üres, megmutatja a csészét. A papirszalagokat esetleg valamely más mutatványhoz használhatja fel.

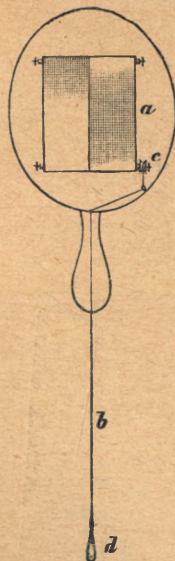
110. A rózsá-tükör.

Szükséges hozzá egy dupla tükör, keskeny érczkerettel. A két tükörlap között 10 milliméternyi űr van, mely a szükséges gépezetet tartalmazza. A 262-ik ábra a tükör előoldalát mutatja. Ezen tükörlap hátulján a foncsorból kivakartatunk egy olyan ket-

tős rózsaaalakot, mint a képen látható, ahol tehát a tükörből a foncsor le van vakarva, ott az átlátszó mint az üveg. A levelek helyét hátulról zöld festékkel festik be, a virágok helyét pedig színesen kisatirozzák. A dupla tükör belsejében két kis hengeren futó

(262. ábra).

(263. ábra).

c hengerre van föltekerve, akkor a vászon a felső vékony vászon-redőny van kifeszítve (263-ik ábra) *a*, mely hosszában egy vonal által kétfelé osztva két különböző helyen pirosra van festve, úgy, hogy az egyik fél pirossága mellett a másik fehér és viszont, míg az egyik félen felül csak fehér. A piros színnek lassan, elmosódottan kell a fehérbe átmenni. Ha ezen vásznat azon helyzetben képzeljük, mint azt a 263-ik ábra mutatja, az első tükör megett, akkor a bal rózsá fehérnek és a jobb pirosnak tűnik elő.

Ha meghúzzuk a *b* fonalat, melynek egyik vége

hengerről az alsóra tekerődik, miáltal a vörös rész (az ábrán a vörös szín árnyékolt) a jobb oldali rózsa alól eltűnik, ellenben a bal alatt jelenik meg. Ha a zsinetet még jobban meghúzzuk, mindkét rózsa fehérnek tűnik elő, mert a vászon festetlen része van alattuk.

Mint már említve volt, a tükör hátfala is egy tükörlapból áll. A készülék eleinte egy tokban van s pedig úgy, hogy a hátfal legyen alul. Az előrésze egy darab lemezpapír lesz fektetve, mely ugyanoly szövettel van átvonva, mint a tok belseje. A bűvész először ezen lemezt a tükörrel együtt kihúzza s ezt mindkét oldalról megmutatja, úgy, hogy a nézők azt gondolják, a lemezpapír képezi a tükör valódi hátfalát. Ezután ismét visszateszi a tokba, de úgy, hogy a lemezpapír alól legyen s most elbeszéli, hogy a szellemek segítségével a legszebb rózsákat képes a tükörbe varázsolni. Ismét kiveszi a tükröt s rögtön letakarja egy nagy kendővel; a kendő alatt megfordítja a tükröt, hogy a befestett oldal legyen fölül.

A lemez a tokban marad s ott nem lehet észrevenni, mert oly szövettel van átvonva, mint a tok belseje.

Most a bűvész felveszi a tükröt s vele a selyemkendőt, mely azt eltakarja s miután varázs-botjával megérintette, leveszi a kendőt s erre az előbb még üres tükrön egy rózsa van. A *b* zsinég *d* hurokját már előzőleg egy az asztalba bevert szögbe akasztotta, most tehát ha kezét kissé előre nyújtja, a zsinég megfeszül, megforgatja a hengereket s a rájuk csavart vásznat s a bűvész tetszése szerint változtathatja a rózsák színeit, aszerint, amint fehér vagy piros színt húz alája.

A tükrön levő piros rózsa halványodni kezd, a fehér pedig pirosodni s néhány percz múlva a rózsák színüket változtatták. Most a piros rózsa is halványodik s a közönség szeme előtt fehér lesz.

Most ismét letakarja a selyemkendővel s elővesz alóla egy oda sanszírozott kettős rózsát, melyet egy lőglynek ad át s a tükröt az üres oldalával felmutatva, ismét visszateszi a tokba.

111. Az ördög utazásai.

(264. ábra).

A bűvész belép a közönség elé, kezében egy ördögalakhoz hasonló bábut tartva (264-ik ábra). Ennek feje levehető és egy csap által van a testre rátéve. Egy szövettől készült kis köpönyeg (265-ik ábra) kétszer oly hosszú mint a bábu s felül egy zsinór által van kissé összeszorítva, alul pedig oly bő, hogy a bűvész kényelmesen bedughatja kezét.

(265. ábra).

A köpeny belsejében egy kis zseb van, mely később a fej elrejtésére szolgál. A bűvész egy humoros elbeszéléssel kezdi meg a mutatványt. Elmondja például, hogy egyszer Lucifernek, az ördögök fejedelmének nagy szolgálatot tett. Lucifer ugyanis egyszer a földön járva, beült egy korcsmába s ott eljátszotta utolsó krajczárját is s nem maradt pénze, hogy szemet vehetett volna a pokol fűtésére, ő pedig pénzt kölcsönzött neki s ezért hálából ezt a kis ördögöt bocsátotta rendelkezésére, a ki őt láthatlanul mindenüvé elkíséri s mutatványainál segítségére van. Az ördög neve Pipifax. Most épen el akarja küldeni egy üzenettel s a közönség is látni fogja, hogyan tűnik el. Azonban rá kell előbb adni ezt a köpenyegyet, mert Pipifax a pokolban hozzá volt szokva a nagy hőséghez s a hűvös levegőt még nem szokta meg. Ezzel kabátujjait feltűri, a bábút alulról bedugja a köpenybe, hogy feje felül kilátszik s a köpenyt a bábu szája fölött összeköti. Amig kötözés közben a bábút fogja, jobb kezével a bábu testét kihúzza a köpeny alól s egy szervantban észrevétlenül eltünteti.

Most előveszi a varázsbót, megérinti vele a bábu fejét s jobb kezével a köpeny alá nyulva, a bal keze által elfüdütt fejet szintén behúzza a köpenybe, gyorsan beteszi az annak belsejében levő zsebbe s ha ez megtörtént, jobb kezét alul ökölbe szoritva húzza ki. A varázsbót ezalatt bal hóna alá szoritotta. Most a köpenyt a zsinóroknál fogva megrázza, megmutatja, hogy az üres s a bábút látszólag jobb kezében összemorzsolja s azt kinyitva, megmutatja, hogy az is üres. Pipifax most már régen Amerikában van, de egy percz mulva ismét megérkezik.

Egy percz mulva a bűvész jobb kezével a levegőbe nyul, kezét azután bedugja a köpenybe, a fejet előveszi a zsebből s kidugja fölül a nyíláson. A nézők azt fogják gondolni, hogy az egész bábu ott van. Végül a bűvész ismét visszahúzza a fejet a köpenybe, alul becsukott kezében kiveszi, az üres köpenyt félredobja s a jobb kezében tartott fejet — melyet a nézők egy egész bábunak gondolnak — eltünteti s a varázsbót felvételénél a szervantba ejti, a varázsbót balkezéhez érinti s most megmutatja, hogy mindkét keze üres.

112. A széttört gyűrű.

Ezen mutatvány kiviteléhez egy pamutgombolyagot a következő módon készítünk elő: Veszünk egy 10 ccentiméter hosszú pléhesövet, melynek egyik végére vastag pamutból egy gombolyagot tekerünk föl, úgy, hogy a föltekerés után a cső egyik vége épen a

gombolyag közepén legyen, a másik vége pedig kiálljon belőle (266-ik ábra.) A cső oly vastag, hogy egy jegygyűrű kényelmesen keresztül essen benne. A pamut *belső* vége *a* még a felgombolyítás előtt a csőbe tétetett s így kilátszik belőle. Ezen előkészített gombolyagon kívül egy hasonló, közönséges gombolyag van készletben. A bűvész kikölcsönöz egy jegygyűrűt, ezt észrevétlenül kicseréli egy utánzottal, a melyet letesz az asztalra. Most kimegy egy kalapácsért. Künn a gyűrűt gyorsan rákötí a czérna kiálló *a* végére s a csövön keresztül becsusztatja a gombolyag belsejébe, a csövet kihuzza, ujjával még jobban benyomja a gyűrűt, azután a pamutszálakat úgy a nyílás fölé húzza, hogy az le van takarva s nem látszik meg a nyílás helye. A kalapáccsal együtt a bűvész behozza a két pamutgombolyagot is, leteszti őket egy asztalra s a kicserélt gyűrűt a kalapáccsal széttöri. A darabokat betekeri egy darab selyem-papirosba s megkérdi, hogy melyik gombolyagba varázsolja a széttört gyűrűt. A választásnál a kényszerválasztást alkalmazza, mely a 38-ik oldalon van leírva. Most megtölt egy pisztolyt, de vagy lőport nem tesz bele, csak gyutacsot s akkor a gyűrűdarabokat is betesz, vagy tesz bele lőport s akkor a papirosba tekert gyűrűdarabokat eltünteti s más papirdarabot tesz be helyette. A gombolyagot betesz egy pohárba, a pamut *külső* végét kihuzza s egy néző kezébe adja. Ezután a pisztolyt elsüti a pohár irányában s mindaddig huzatja a pamutot, míg az egészen legombolyodik s végül megtalálják a kikölcsönzött s látszólag széttört gyűrűt egészben, a pamut *belső* végéhez kötve.

(266. ábra).

113. A felsült bűvész.

A bűvésznek egy varázsbotra van szüksége, mely belül üres és egyik végén nyitva van. Ebben egy körülbelül 10 négyzeti centiméter nagyságu, szabálytalan alakú, vászondarabka van bedugva, melynek végei körülbelül egy centiméternyire állanak ki a botból (267-ik ábra.) Ezen botot a nyitott végénél fogva, kezében tartja a bűvész s így lép a közönség elé. Kölcsönkér egy fehér zsebkendőt, de mielőtt azt átvenné, megmutatja, hogy mindkét keze üres s hangsúlyozza, hogy a kendőt csakis ujjai hegyeivel fogja megfogni. Felkéri tehát a tulajdonost, a kendőt két sarkánál fogva felemelni, a bot nyitott végét gyorsan a kendő közepe alá teszi

(267. ábra).

s a kendőt úgy veszi át a bottal, hogy annak négy sarka a botról lelógjon. Most másik kezének ujjaival megfogja a kendő közepét, épen a bot felett leemel a botról a kendőt s egyuttal magragadva a botból kiálló vászondarabkát,

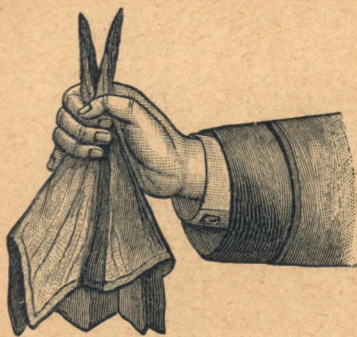
(268. ábra).

a kendővel együtt ezt is elveszi, a botot pedig félreteszi. A bűvész most a kendő egyik felét ügyesen keze fölé veti, úgy hogy a vászondarab sarka kifelé van, megmarkolja a kendőt s annak közepe helyett a most felül levő vászondarabot kihúzza annyira, hogy annak szélei még a kéz által összeszorítva maradnak s a vászondarab le nem esik (268-ik ábra) A kendőt magát pedig any-

nyira lehúzza, hogy annak közepét a kezében megmarkolva tartja. Ily módon úgy a kendőt, mint a vászondarabot kezében szorosan tartja s a közönség azt gondolja, hogy a kölcsönzött kendő sarkát látja. A bűvész most egy ollót vesz elő, odaadja egy nézőnek s felkéri, a kendő sarkát levágni. Megfogja tehát másik kezével a vászondarab sarkát s az illető elé vízszintesen tartva a kendőt, a vászondarabot kezének tövénél levágtatja. Most a levágott sarkot a másik kezében tartott kendő látszólagos vágási helye fölé teszi s arra vállalkozik, hogy a kivágott darabot ismét visszailleszti a helyére. Mindkét keze között dörzsöli a kendőt ott hol a lyuk van s eközben a levágott sarkot s a vászondarabkának még kezében tartott többi részét balkezébe rejti s a kendőt két sarkánál felemelve, ismét egész állapotban mutatja fel s míg ezt tulajdonosának visszaadja, a vászondarabkákat zsebébe vagy egy szervantba tünteti el.

A mutatvány egy másik kivitele a következő : Miután a kendő sarkát levágták, a bűvész beteszi a kendőt egy üresen megmutatott serlegbe, mely a 66-ik oldalon már le volt írva, a kendősarkot pedig a vászondarab többi részeivel, eltünteti. Most a serleg megfordítása után elővesz egy oda elrejtett hasonló kendőt s felmutatja, hogy a kendő ismét egész lett. Ezután a bűvész meg akarja magyarázni a mutatványt :

Tisztelt hölgyeim és uraim! Most lassan ismételni fogom a mutatványt, hogy azt mindenki utánam csinálhassa, ha egy társaságot szórakoztatni óhajt. Tehát tisztelt közönség én megfogtam a kendő közepét, úgy hogy egyik sarka mint most, a kézből kiállt. Jobb kezemmel pedig igen gyorsan (jobb kezével a begombolt kabát alatt jobb mellényzsebébe nyul, onnan látszólagos hosszas keresés után egy kendősarkot vesz elő s miután kabátját rendbe

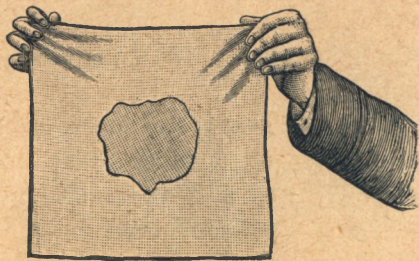

(269. ábra).

fogom. (A zsebéből *kivett* kendősarkot behajtja s a kendőből vágat le egy darabot, az ollót és a kendődarabkát azon úr kezében hagyja s a kendőt két sarkánál fogva magasra tartva felmutatja.)

«Ime a mutatvány meg van magyarázva s a kendő ismét egész!»

A közönség nevet s a bűvész észre veszi, hogy a kendőből egy darab ki van vágva s nagy zavarba jön. Ime tévedésből a zsebéből kivett kendősarkot hajtotta le s a kendőből vágatott le egy darabot. Miután a közönség már jól mulatott, a bűvésznek észébe jut valami. Van neki varázsgépe, mely ismét megvarrja a kendőt. Erre a kendőt ismét begyömöszöli a serlegbe s lehetőleg egy oldalra nyomja, hogy a félgolyó másik felén levő előkészített kendőt könnyen kihúzhassa s a serlegre ráteszi a fedőt. Néhány percz múlva, a melyet beszéddel tölt be, kiveszi ezen második előkészített kendőt s kiterítve tartja a közönség elé. A kendő közepébe egy fekete folt van bevarrva. (270-ik ábra.) Ha a nézők a foltozott kendőt meglátják, ismét nevetni kezdenek. A bűvész még nagyobb zavarba jön, végre megtalálja a magyarázatot. A kendősarkot elfelejtették neki visszaadni s a segédnek, ki a serlegben benn

(270. ábra).

van, nem állott más rendelkezésére, mint egy fekete folt s ezt varrta rá. Elkéri tehát a kendősarkot s a kendővel együtt visszateszi a serlegbe, azután kezeivel tölcserű formálva, bekiált a serlegbe: «Segéd ur, fekete foltot tetszett rávarrni fehér helyett. Tessék újra megcsinálni!» Most odadugja fülét a serleghez, mintha válaszra várna, ezután a közönséghez fordulva mondja, hogy minden rendben van.

Most a golyó felső részét visszafordítja s a két előmutatott

hozta, a kendő sarka mellé teszi (269-ik ábra) (s tovább beszél) mondom igen gyorsan, hogy önök észre sem vehették, benyultam a jobb mellényzsebbe, elővettem onnan egy ilyen sarkot és azt a kendő sarka mellé tettem.

Ezután a kikölesönzött kendő sarkát lehajtottam s a zsebemből elővett sarkot vágattam le. Hogy önök jól megértsék, a mutatványt ismételni

kendő helyett a valódi kikölcsönzött kendő tűnik elő s most a serleget, anélkül hogy becsukta volna, a közönség közé viszi, ott a kendőt kivéteti s megmutat egy előre oda rejtett felöltöztetett kis porcellánbábut mint segédjét, aki a serlegben a kendőket megvarrja.

114. A tojástartó.

China-ezüstből készítettünk egy közönséges alaku és nagysága tojástartót, melynek szélén egy kis rovátka van s ebben egy kina-ezüstből készült vékony betét *a* (271-ik ábra), — mely vonások által van megjelölve — lesz bele-

(271. ábra).

(272. ábra).

illesztve. Ezen betétre egy fél tyuktojás héja van hozzáillően ráerősítve, úgy hogy ha a betét felállítva rátétezik a tojástartóra, a nézők azt gondolják, hogy egy közönséges tojás van benne.

A 272-ik ábra a betétet a féltojással mutatja.

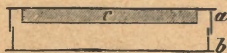
Ha a bűvész egy tojást akar eltüntetni, felmutat egy tojást, megvizsgálhatja, előhossa az üres tojástartót, ezt is megvizsgálhatja s leteszi az asztalra, a tojást pedig látszólag beleteszi. A valóságban azonban csak a kezében elrejtve tartott betétet teszi rá, előveszi a varázspálcát s eközben a valódi tojást a szervantba ejti. Most bal kezével megfogja a tojástartó lábát, jobb kezével a tojás fölé nyul, úgy, hogy azt a közönség elől eltakarja, ezen helyzetben mindkét kezét egyenletesen mozgatja föl és alá e közben a betétet észrevétlenül felfordítja s a pohárba csusztatja. Most úgy tartja kezét becsukva, mintha a tartóról levett tojás benne lenne, a tojás tartót bal kezével leteszi az asztalra, a tojást látszólag jobb kezéből a balba teszi, mindkét kezét megdörzsöli s megmutatja üresen. A tojás eltűnt.

A tojástartót felvéve, az a betétet ujjával erősen benyomja s most felfordíthatja s megmutathatja a tojástartót, nem fognak rajta semmit észre venni, miután belülről szintén úgy néz ki, mint kívül.

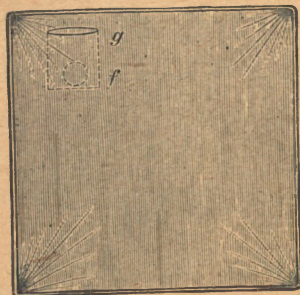
Ezen készüléket használni lehet több mutatványnál, melynél tojás eltüntetése szükséges.

115. A kendő mint pénzszekrény.

Szükséges ezen mutatványhoz egy korona nagyságu pléhdoboz, szorosán csukódó fedővel (273-ik ábra). A doboz oly magas, hogy két korona fekketik egymás fölött. A fedő belsejére egy darabka posztó lesz

(273. ábra).

(274. ábra).

beragasztva, mely a pénzek csörgését megakadályozza, ha a fedő szorosán le van nyomva. Kell még egy dupla kendő (274-ik ábra), mely a szegélyen köröskörül össze van varrva, *g*-nél pedig egy bevágás van, mely a két kendő közé bevarrt zsebbe *f* vezet. Tarka kendőt kell használni s ezen rátéve megcsörgeti annak jeléül, hogy a pénzek benne vannak. Most megmutatja a kendőt, azután ráborítja a bal kézben tartott dobozt a bevágás nem vehető észre. A bűvész kölcsön kér két koronát, azokat a dobozba teszi a kendő fölé, még pedig úgy, hogy az *f* zseb éppen a doboznál legyen. Mig most a kendőt látszólag eligazítja a doboz felett, ezt a *g* nyíláson becsusztatja az *f* zsebbe s ezt a kendő közepe alá tolja. Azután megfogja itt a kendőt, átadja egy másik személynek tartani, aki szintén megrázza a benne levő dobozzal együtt. A bűvész jobb kezében tartja a varázshotot, de egyuttal két koronát is elrejtve. Mig a bot másik végét a kendőben tartott dobozra teszi, ezt megfogja bal kezével, összenyomja, becsukja kezét s így veszi ismét félre, mintha a pénzeket vette volna ki a kendőből.

Ezeket látszólag átteszi jobb kezébe és felmutatja. Ezután visszakéri a kendőt s egy eddig kezében elrejtve tartott *üres* dobozt látszólag alóla vesz elő. A kendő azon sarkát, melynek közelében a zseb a *telt* dobozzal van, eközben begombolt kabátja két gombja közé teszi, úgy hogy a kendő lelóg, a doboz azonban a zsebből ki nem eshetik.

Miután felmutatta az üres dobozt, feltűri kabátujjait, a kendőt ismét kezébe veszi s a dobozt látszólag ismét vissza teszi annak közepébe. De valóságban eltünteti, s az első megtöltött dobozt kivéve az *f* zsebből, visszateszi a kendő közepébe. A kendőt a dobozzal ismét másnak adja tartani s rázás által megmutatja, hogy üres. Most felveszi az asztalon levő két koronát, elsanszirzza őket s látszólag visszasétáltatja a dobozba. Megfogja a dobozt, hogy meggyőződjön róla, csakugyan benn vannak e már a koronák és eközben kissé felemeli a fedőt, úgy, hogy a koronák csörögnek. A dobozt az illető egyén által kivéteti a kendőből, azután elkéri, ő maga kinyitja s beönti a tulajdonos kezébe, ki meggyőződhetik, hogy csakugyan az általa kölcsönzött s előzőleg jellel ellátott koronák vannak benne.

116. Az eltűnt teke.

A 275-ik ábra egy puszpángfából készített finoman kidolgozott, mintegy 8 centiméter magas tekét mutat, *a* pedig egy kis szopóka alakú kivájt csúcs, mely a teke csúcsához hasonló s arra rátehető. Ez azonban csak akkor történik, ha a bűvész a tekét a közönségnek adta megvizsgálás végett és ismét visszakapta. Hogy a tekét eltüntethesse, úgy fogja jobb kezébe, hogy a rátett csúcs a hüvelyk- és mutatóujj között kiáll. Most előveszi az asztalon levő varázsbótot s eközben a tekét beleejti egy szervantba, csak a csúcs marad kezében, melyet a varázsbóttal megkopogtat. Ezután a látszólag még midig kezében levő tekét két keze közé szorítja, ott szétdőrsöli és eközben az *a* csúcsot kis ujjára föltűzi, kezeit kinyitja s a teke eltűnt. A csúcsot nem fogják észrevenni, ha azon ujját, melyen a csúcs van, kissé hátragörbíti a többi ujjak mögé.

(275. ábra).

117. A lisztes tányér.

(276. ábra).

Mint a 276-ik ábra mutatja, szükséges ezen mutatványhoz két fehérre lakirozott

porcellántányér *a* és *b* és egy pléhtányér *d*. Az előadás előtt a bűvész az alsó *a* tányérba virágokat, cukorkákat, vagy egy galambot tesz s a *d* pléhtányérral leborítja. Ez nem simul oly pontosan az *a* tányér széléhez, hogy a galambnak ne lenne elegendő levegője a lélekezéshez. A *d* pléhtányér széle úgy van behajtvva, hogy elborítja az alsó tányér szélét s így a nézők csak egy karmát látnak.

A bűvész néhány marék lisztet hint a *d* tányérra, oly magasan, mint a *c* vonal mutatja s most az egész úgy néz ki, mint egy liszttel megtöltött tányér.

Ezen tányérral egyik kezében s az üres *b* tányérral a másik kezében, lép a bűvész a közönség elé s mindkettőt az asztalra teszi. Elővesz egy tyuktojást, azt megvizsgáltatja, egy kanállal a liszt tetején egy kis mélyedést csinál, a tojást szétüti s annak tartalmát a lisztbe önti. Miután még egy kevés tejet öntött hozzá s a tésztát megkavarta, a *b* tányérra ráteszi a lisztrakásra s erősen

rányomja, hogy a tányér széle a *d* pléhtányér karimájának mélyedésébe belemenjen s a két tányért egy pillanatra égő gyertya fölé teszi, hogy tartalma megsüljön. Most ezen duplatányért leteszi az az asztalra, s a felső tányért és ezzel együtt a *d* pléhtányért, a benne levő liszttel és tésztával együtt leveszi és félreteszi, az *a* tányért a virágokkal vagy czukorkákkal ellenben a közönségnek viszi.

Ha a bűvész a tányérban egy galambot akar elővarázsolni, akkor a mutatványt azzal kezdheti meg, hogy egy jegygyűrűt kér kölcsön, melyet egy szalaggal a galamb nyakára kötve tüntet ismét elő.

Hogy a szolgának elegendő ideje legyen a galamb nyakára kötni a kölcsönzött gyűrűt, észrevétlenül kicseréli egy másikkal s a kölcsönzött gyűrűt a szolgálhoz juttatja. Mig az elvégzi teendőjét, a bűvész széttöri a gyűrűt, melynek darabjait a tésztába keveri, azután letakarja a tányért és előtünteti a galambot, melynek nyakára kötve megtalálják a szétört gyűrűt.

118. Likörgyár a vizesüvegben.

Egy nagy fatálczára, aminőt italok felszolgálásánál szoktak használni, 10—15 üres poharat teszünk s az egészet az asztalra állítjuk. Minden pohár fenekén van *nehány csepp* étherikus olaj, a minőből a liköröket szokták hideg úton előállítani. (Kaphatók minden droguistánál, esetleg Detsinyi Frigyesnél Budapest, Fürdő-utca). Természetesen olyan olajat kell használni, a minő likört akarunk készíteni. A likörök neveit fel kell írni a tálczára s minden poharat az illető felíratra kell állítani, hogy össze ne tévesszük egyik likört a másikkal. Így a pohár fenekén keresztül el lehet olvasni, minő olaj van a pohárban.

Előre el kell készíteni a következő folyadékot:

Egy kilo czukrot forró vízben teljesen fel kell olvasztani s egy üveg finomitott 90 fokú raffinált szeszt önteni belé. Ezt egy szűrő kalapon vagy itató papiroson keresztül többször meg kell szűrni, hogy egészen tiszta legyen, mint a víz s ezen folyadékból egy üveggel be kell hozni a poharakkal együtt. Az üres poharak mellett egy vízzel telt pohárnak is kell lenni. Ezen poharat látszólag az üvegből töltjük tele s a közönségnek nyújtjuk megköstolás végett. Ezek után mindenki azt fogja hinni, hogy az üvegben tiszta víz van. Ezután felszólítjuk a közönséget, milyen likört kíván s aszerint töltjük meg a poharakat, melyekben az étherikus olaj van.

(277. ábra).

Ha például ánizslikört kívánnak, akkor az ánizsolajos poharat töltjük tele. A pohárban ekkor valóságos likőr lesz, melyet megköstölés végett oda lehet adni a közönségnek. Színes likőröknél egy-két csepp anilinfestéket is kell előre elkészíteni a pohárban, de ezeket a poharakat nem szabad előre tenni, nehogy észrevehessék a benne levő festéket.

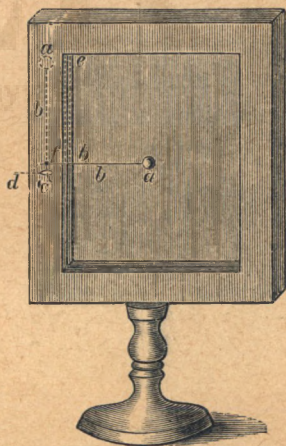
Miután a közönség nem csak látja, hogy az üres poharakba különféle likőröket töltenek egy vizes üvegből (277-ik ábra), hanem a likőröket meg is izlelheti, ez egy igen hatásos mutatvány s bár több mint 100 éves, sohase marad hatás nélkül, ha kellő ügyességgel lesz előadva.

119. A mesterlövés.

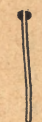
A bűvész egy golyót akar lőni egy érc-keretbe foglalt kék üvegtáblába. (278. ábra).

Az *a* golyó két részből áll. A két félgolyó egy hajtűalakúra összehajtott drót végeire vannak megerősítve (279-ik ábra). A keret egyik oldala üres. Ezen keretben a *b* dupla drót, mely *f* pont körül forgatható s ha a *d* zsinór segítségével megrántják, az üvegtábla mindkét oldalán lecsapódik annyira, amennyire a keret kivájt része megengedi. A *d* zsinór csak egy hurok által van a *b* drót meghosszszabbítására rátéve, úgy hogy az elrejtett kisegítő, mihelyt a drót kiesett a keretből, magához ránthatja.

A bűvész megmutatja az üvegtáblát, kissé rézsútosan tartva azt, hogy a golyó a keretből ki ne eshessen s leteszi az asztalra. Ezután elővesz egy pisztolyt, melynek leírása a 73-ik oldalon van s egy előre megvizsgált golyóval megtölti. Miután a golyót az ott leirt módon észrevétlenül eltávolította a pisztolyból, a pisztolyt elsütteti az üvegtáblára.

(278. ábra).

(279. ábra).

A lövés pillanatában a segéd meghúzza a *d* zsinórt, a *b* drót a golyóval leesik s a *c* hurok lecsuszik a drót meghosszabbításáról, mire a segéd magához húzza a zsinórt. A *b* drót kékre van lakirozva, hogy észrevehető ne legyen. Miután a bűvész a golyót az üveglap mindkét oldalán megmutathatja, úgy néz ki, mintha csakugyan keresztül hatolt volna az üveglapon.

A bűvész most elővesz egy kendőt s azt mondja, hogy azzal a golyót egészen keresztül fogja nyomni. Eközben egy bal kezében elrejtve tartott valódi golyót leejt a földre s a kendővel látszólag besimitja az üveglapon levő lyukat, úgy hogy a *b* drótot ismét betolja az *e*—*c* bevágásba s az üveglapot sértetlenül mutatja elő.

Ha nem áll segéd rendelkezésére, a bűvész maga tartja kezében a keretben levő üveglapot s mikor a lövés elhangzott, kissé rézsútosan tartja, úgy hogy a *b* drót a két félgolyóval kiesik a keretből.

120. A tojás-zacskó.

Fekete szövetből egy oly nagyságu zacskót készítünk, mint egy kis fejkendő áthuzata s ennek széleit belül 5—6 cmt. széles szegélylyel látjuk el. Ezen szegély két részre osztatik azáltal, hogy a két oldalvarrást végig varrjuk. Az egyik felén, mintegy 5 cméternyire a varrástól egy bevágás van, mely gummi-szalaggal van szegélyezve azon czélból, hogy a nyílást mindig szorosan zárva tartsa. Ezen nyíláson át a fél szegélyt tojásokkal töltjük meg. Lehet közöttük 1—2 keményre főtt tojás, esetleges megvizsgálatás czéljából, a többi tojás mesterséges legyen. A zacskót először kifordítja s így megmutatja, hogy nincs benne elrejtve semmi. (280-ik ábra). Miután a zacskó fekete szövetből készült, a tojás által okozott kidudorodást nem lehet észrevenni. Különben a bűvész a zacskót mindig úgy tartja, hogy a megtöltött fél szegély hátul legyen. A bűvész

(280. ábra).

rá is állhat a zacskóra, így még jobban bizonyítja, hogy nincs benne elrejtve semmi, de persze ügyelnie kell, hogy a szegélyre ne álljon.

Ha a bűvész egy tojást akar előtüntetni, mindkét kezével benyul a zacskóba s így tartja azt, fenekével lefelé; a bevágáshoz legközelebb eső tojást kinyomja a nyíláson, beejti a zacskóba azután kezével egészen benyul, kiveszi a tojást s ráteszi egy tányérra. Ezen eljárást mindaddig ismétli, míg mind a tojást ki nem vette. Legczélszerűbb, ha a bűvész ezt feltürt kabátujjakkal cselekszi.

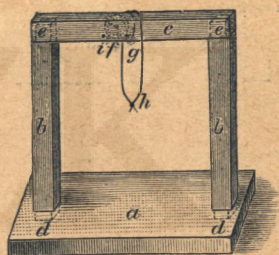
(281. ábra).

A 281-ik ábra egy javítást mutat a zacskó szerkezetében. Ez abból áll, hogy a tojás feneké pamutból készült hálóból áll, mely a zacskó alsó végéhez lesz varrva, *a* mutatja a bevágást, melyből épen egy már félig kinyomott tojás esik ki. A szegélyben levő többi tojás pontozott vonalak által van jelölve.

Ezen berendezésnek az az előnye van, hogy a zacskóban előtűnő tojást a hálóba esni látják és nem tudják, honnan jön. Lehet festett tojásokat használni s akkor mindig más-más színű tojás tűnik elő.

121. Az óra-állvány.

A 282-ik ábrán látható egy deszka *a* s három kis lécz *b*, *b* és *c* melyekből az ábrán látható állványt állítja össze. A *c* lécz közepén egy nyílásával lefelé álló űr van, mely egy óra *f* elrejtésére szolgál. Az órát egy kívülről bedugott vékony szeg *i* akadályozza meg a kiesésben s alul az óra karimájának csak egy kis része látszik ki.

(282. ábra).

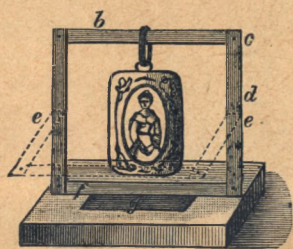
A mutatványt úgy kezdi meg, hogy egy órát kér kölcsön, s azt észrevétlenül kicseréli egy másikkal, melyet az asztalra tesz s mikor a léczeket behozza, a nála levő eredeti órát beteszi a lyukba, a szöveget betolja s kezével a *c* lécz közepét elfödve, úgy mutatja fel megvizsgálás végett a többi léczcel együtt a közönségnek. Most összeállítja az állványt, felmutat egy 30 cm. hosszú erős czérnát s azt a *c* lécz közepére köti. De eközben a *h* czérna végét *g*-nél keresztül dugja az óra karimáján, azután a czérnát egyszer a lécz körül csavarja a czérna két végét alul összeköti. Most kölcsönkér egy zsebkendőt, azt ráborítja az állványra s eközben észrevétlenül kihúzza az *i* szöveget, tehát az óra kiesik a léczből s a czérnán lóg, de a kendő által el van födve.

Most az asztalon fekvő órát előveszi, eltünteti, azután leemeli a kendőt s az óra az állványon lóg.

Az állványt odaviszi a közönséghez, de rézsútosan tartja, hogy a nyílást meg ne láthassák s a tulajdonos által levágatja az órát.

Ezen mutatványt egy képpel, kártyával vagy fényképkerettel

is lehet előadni, de akkor az állvány szerkezete olyan, mint a 288-ik ábrán látható. Az *a* talpzat-deszka üres s azon léczek helyett egy négyszegletű pléhkeret van. A keret felső *b* része kettős és egyik fele az *e*—*e* sarkoknál mint egy sarniron forog s lehajtható. A pontozott vonalak által megjelöltetik a pléhkeret fele, mely az *e*—*e* pontokban mozog. A mutatvány kezdetén ezen rész lefelé van hajtvva, tehát annak két oldalrésze a keret két oldalrészéhez, a keresztbe álló felső oldala pedig a keret alsó *f* keresztoldalához simul; *g* egy kivágást mutat, mely a talpzat hátsó felén, közvetlenül a keret mögött van alkalmazva. Ezen kivágáson — mely a közönség elől a keret alsó része által el lesz fődve — a képkeret betéttetik a talp-

(283. ábra).

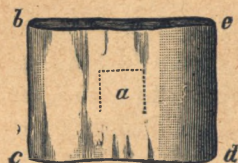
zatba s egy szalag segélyével a lehajtott fél keret közepére lesz kötve. A szalag szintén az *f* alsó keretrész által eltakaratik a közönség elől. A közönség tehát csak egy üres keretet lát, mely a talpzon van megerősítve.

A bűvész kölcsön kér egy nagy kendőt, azzal letakarja az állványt, eközben *b*-t lehajtja *d* mellett, azután a fél keretet az arra erősített képpel felemeli s az egész úgy néz ki, mint a 283-ik ábrán látható. A *g* kivágás esetleg egy betét által becsukható.

Végül levágja a szalagot s a képet átadja megvizsgálás végett a közönségnek.

122. A kifogyhatatlan zsák.

Egy gyapotszövetből készült zacskóba (284-ik ábra) belül egy kis zseb *a* van, nyílásával lefelé. A bűvész feltűri kabátujját, megvizsgálta egy tojást, a közönség elé tartja a nyitott zacskót és a tojást beledobhatja. Most a zacskót csak bal kezével fogja meg *b*-nél, jobb kezével pedig belenyul, a tojást az *a* zsebbe teszi, megfogja a zacskó alsó *c* sarkát, megrázza, hogy megmutassa, miszerint az üres, a jobb kezét ökölbe szorítva húzza ki a zacskóból s megdörzsöli, mintha a tojást akarná benne szétnyomni s kinyitva megmutatja, hogy üres. Hirtelen a levegőbe kap, mintha onnan venne elő egy tojást, becsukott jobb kezét a zacskóba teszi, mintha a tojást betenné s az alsó *d* sarkot is megfogva, mindkét kezével kirázza a zacskót, de a tojás csak nem akar mutatkozni. Most jobb kezével megfogja a *b* sarkot, baljával

(284. ábra).

az *e* sarkot s ismét megmutatja, hogy mindkét keze üres. Az *a* zsebben levő tojás most beesik a zacskóba s most felkér egy hölgyet, hogy vegye ki a zacskóban levő tojást vagy pedig valakinek kezébe önti azt.

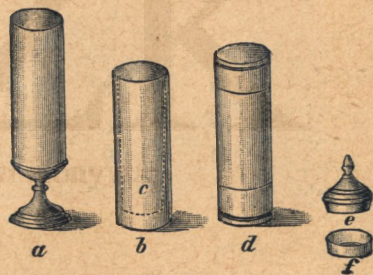
A mutatványt olykép is lehet előadni, hogy a zacskóban hiányzik az *a* zseb, ellenben a tojás ki van furva s felső végén egy horoggal ellátott 5 czm. hosszú czérna van (285-ik ábra). A tojások végein levő lyukak gipszszel vannak betömve. A bűvész felmutatja a tojást, hüvelyk- és mutatóujját a végén levő lyukak fölé téve s a zsinórt a kezében elrejtve. Mikor a tojást a zacskóba tette, felakasztja a horog segítségével a zacskó belső falára s most kirázhatja a zacskót, a tojás benne lóg. Ha ismét elő akarja venni, jobb kezével kívülről befelé nyomja a tojást, a vékony czérna elszakad és a tojás a zacskóba esik, honnan kiöntheti.

(285. ábra).

123. A puncs-gép.

A puncskészítő géphez, mely a 286-ik ábrán látható, szükséges egy ércz-lábra erősített pléh-henger, mely a tulajdonképeni gépet ábrázolja. *b* egy hasonló pléhhenger, mely pontosan *a*-ra illik s egy betéttel *c* van ellátva. *d* egy lemezpapir, mely *b*-re rátehető. *f* egy kis pléh betét, mely pontosan beleillik a *b* henger felső szélébe. *e* végül egy kis pléh-fedő, melynek alsó szélé *f* betétbe beleillik.

(286. ábra).

A bűvész még fellépés előtt megtölti a *b* henger *c* betétjét puncscsal, de nem egészen tele, ráteszi az *f* betétet s ezt vattával megtölti. Végül az egész fölé ráborítja az *e* fődöt, ráteszi *a*-ra s így mindkét részt behozza s az asztalra teszi egymás mellé, ezenkívül pedig egy tálcán lazára tépdesett vattát.

A bűvész most elmeséli, hogy gyermekéveiben járt az északi sarkon s ott egy vén matróztól megtanulta, hogy ha italuk elfogyott, miképp lehet vattából puncsot készíteni.

Ézután megvizsgálgatja az *a* hengert, valamint a tálcán levő vattát. Azután a vattával megtömi az *a* hengert, de csak igen lazán s a hengert lefödi a *d* tokkal, melyben mint előbb megirtuk a *b* henger már benne van. Úgy jár el ennél, hogy *b*-t az *a* henger

fölé tolja s a *c* betét pedig az *a* hengerbe bele jön s az ott levő vattát lenyomja. A *d* tok kívülről jön az *a* henger fölé. Hirtelen észébe jut, hogy a *d* tokot még nem is vizsgáltatta meg. Tehát lassan lehúzza s átadja a közönségnek. Ez látja most a *c* betétbe dugott *f* betétben levő vattát, de azt gondolják, hogy a vatta ugyanaz, melylyel az *a* hengert megtöltötte, ebben pedig a lazán betett vatta *c* által lenyomatott a gép lábáig. A bűvész azt mondja, hogy a tok nem is szükséges s az *e* fedőt a gépre téve szorosán benyomja, az *f* betétbe.

Az asztal alá egy égő gyertyát állit, mely a szükséges meleget adja, elővesz egy tálczát poharakkal, leveszi a fedőt s vele együtt az *f* betétet, ezeket félreteszi, a puncsot pedig a gépből poharakba teszi s átadja a közönségnek megköstolás végett. Puncs helyett természetesen teát, fekete kávé vagy más italt is lehet a vattából készíteni s a bűvész akkor a *c* betétet a megfelelő itallal tölti meg.

124. Teke és serleg.

(287. ábra).

A 287-ik sz. alatt látható serleg hasonló a 123-ik oldalon leirt puncsgéphez s egy *a* betéttel bir, melynek nyitott vége kissé be van hajtvva s ezen behajtás ugy be van szoritva a serleg karimáján köröskörül, hogy a betét észre sem vehető. Ezen *a* betét külseje egy vékonyra kiesztergályozott hüvelylyel van körülvéve, tehát ha *a* betétet felfordítják, ugy néz ki, mint egy fa teke. Egy hasonló valódi teke van a bűvésznek készletben.

Miután a bűvész a betétet a serlegbe szoritotta, a betétet megtölti borral s a boros serleget meg a fa tekét beviszi a közönség elé.

Ezen mutatványt megelőzőleg, a mutatványt a tekével és tojással adja elő s mikor azt bevégezte, a serlegből kitölti a bort poharakba, az üres serleget felfordítva egy tálczára teszi, a poharokból megkínálja a közönséget s a teke-hüvelyt a felfordított serleg lábára teszi. Utóbbi leborítja a papirtokkal s azt mondja, hogy a tekét a serleg lábán keresztül fogja sétáltatni.

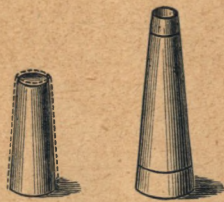
A papirtok levételénél vele együtt leveszi a tekehüvelyt is s a varázsbotot bedugja a tokba, annak jeléül, hogy az üres. A tekehüvelyt a bot letételénél a szervantba ejti s a tokot ismét megmutatja üresen.

Most leemeli a serleget a tálczáról s a teke (tulajdonkép hüvely) alatta jelenik meg. A tekét ismét leteszi a tálczára, de észrevétlenül egy tojást tesz alája s letakarja a tokkal. Annak felvételénél a teke-hüvelyt is felemeli s a teke helyett most egy tojás lesz. A hüvelyt a szervantba ejtve, a tömör tekét ismét előveszi onnan s végül serleget, tekét, tojást és tokot a tálczára téve, mindeniket megvizsgáltatja.

125. Teke és tojás.

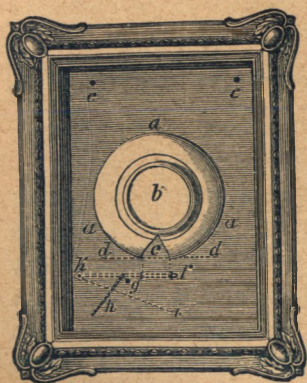
Szükséges ezen mutatványhoz egy teke és egy hozzá hasonló, fából vékonyan kiesztorgályozott, belül üres hüvely (288-ik ábra) ezenkívül egy föléje borítható papírtok (289-ik ábra) és két tojás.

Az asztal alatt egy kis háló-szervant van, melybe az egyik tojást már előzőleg elrejtjük. A bűvész felmutatja a tekét és a papírtokot, azután megvizsgáltatja a tojást is. Időközben a hüvelyt észrevétlenül a tokba teszi, ezt az asztalra állítja s melléje a tekét. Most a tojást az asztalon levő tálczára teszi s föléje a tokot. A tekét megfogja jobb kezével, hátul az asztal alá dugja, háromszor megkopogtatja vele alulról az asztalt, észrevétlenül a szervantba ejti s helyette a tojást veszi ki onnan s megmutatja; ha a tokot felemeli, ott viszont a tojás helyett a tekét látják. Ezt ismét leborítja, a tojást az asztal alá tartva visszateszi a szervantba s helyette a tokot veszi elő. A tokot, de most vele a hüvelyt is felemelve, az asztalon ismét a tojást látják.

(288. ábra). (289. ábra).

126. Az óraszekrény. (Willmann után).

(290. ábra).

Tolnai. Bűvészet.

Legczélszerűbb ezen mutatványt valamely más óramutatvánnyal kapcsolatban előadni.

Egy 3—4 centiméter mély szekrényke egy aranykeretbe foglalt üvegajtóval van ellátva, amely sarkokon forog és kinyitható. (290-ik ábra).

A szekrényke kívülről feketére van lakkírozva, belülről pedig fekete bársonnyal van kárpitozva. A keret belülről köröskörül 3 centiméternyire kiáll s általa elfedve fölül egy fekete bársonyból készült

gör-redőny (rouleau) van, melynek alsó pálczája a keret kiálló részei alatt mindkét oldalon alkalmazott erős drótok között mozog föl és alá. Közönséges zsinór helyett a felső pálczán egy erős gummi-zsinór van, mely azáltal, hogy a redőnyt lehúzzák, feszesen lesz tartva. Az alsó redőnypálczán egy pléhből készült kis gömbölyű lemez van, számos lyukkal. Ezek egyikébe egy szög hatol be, mely egy rugón van megerősítve.

Ez tartja a redőnyt kifeszítve. A szekrény oldalán vagy hátulján van egy gomb, melynek megnyomása által a szög kijön a lyukból, a redőny szabad lesz és a gummi-zsinór erős húzása folytán igen gyorsan felgördül.

A szekrény közepén három kis fekete drótszeg van beütve, melyeknek feje le van véve $a-a-a$ s ezek közé egy kis gyümölcs-tányér van beszoritva. A felső sarkokban két szög vagy kampó $c-c$ van, melyek arra szolgálnak, hogy egy órát lánczostul reájuk lehessen akasztani.

A tányér alatt a bársonyon egy bevágás van, mely a $d-d$ pontozott vonal által van megjelölve. Ezen hely körül a bársony mintegy 10—12 négyszög centiméter nagyságban lemezpapírral van aláragasztva, miután itt a szekrény hátlapja ki van vájva és egy gépezetet foglal magában, mely kis bársonnyelvet e előtol vagy visszahúz.

Ezen bársonnyelv egy pléhdarabra van ragasztva, mely egy erős drótra f erősítettik. Ez rendszerint egy erős csigarugó h által lefelé húzatik, úgy hogy a $k-i$ által megjelölt helyzetben van és a bársonnyelv nem látható. Az előadás előtt a bűvész a drótot felhúzza, úgy hogy a nyelv a $d-d$ nyilásból kiáll.

A drótot itt egy előretolt gomb g segélyével szorosán tartja. Ezen gomb szintén a szekrényke hátlapján visszahúzható, mire a drót s vele a a bársonnyelv lefelé visszaugranak s a tányér, mely előbb töröttnek látszott, ismét egész.

Ha a bűvész a szekrénykét nem akarja tartani vagy a szolgál által tartatni, felakaszthatja a falra s gombok megnyomása helyett elrejtett zsinórok meghúzása által indíthatja meg a gépezeteket.

A bűvész a mutatványt a következőkép kezdheti meg :

Behoz egy hasonló tányért, mint aminő a szekrényben van s kikölcsönöz egy órát lánczozal. Ezeket becsomagolja egy ív selyempapírosba, hogy majd eltüntesse. De észrevétlenül kicseréli egy másik, előre elkészített hasonló csomaggal s az elsőt a szolgál kezébe juttatja s a második csomagot, melyben csak állítólag van az óra, ráteszi a tányérra s a közönség közé akarja vinni, hogy meggyőződtesse arról, miszerint az óra benn van. Eközben meg-

botlik, elejti a tányért, mely darabokra törik s vele elejti a benne levő órát is. A tányércserepeket felszedi a bűvész egy darab kivételével, melyet mintegy feledékenységéből hagy ott.

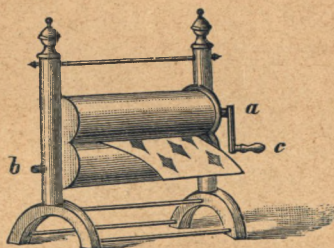
Az órát nem is meri kibontani, mert bizonyosan az is darabokra tört. Csak megrázza kezében s akkor hallani az órarészek csörgését. (A valóságban óra helyett néhány ezüst pénz van a csomagban, óra helyett ezek csörögnek).

Elővesz tehát egy tölcser-pisztolyt (lásd I. köt. 74. oldalt) s a tányér cserepeit s végül a selyempapír csomagot is belegyömöszöli. Időközben a szolga az órát és lánczot fölakasztotta a szekrénykébe, a redőnyt lehúzta, megerősítette, az üvegajtót becsukta és azután behozta a közönség elé.

A redőnyt, miután szintén bársonyból van, mint a szekrény belseje, lehetetlen észrevenni. A bűvész elsüti a pisztolyt a szekrény irányában s e pillanatban a szolga felszabadítja az első gépezetet, úgy, hogy a redőny gyorsan felgördül s látható lesz a tányér, az óra s láncz. Most észreveszi, a bűvész, hogy a tányérből hiányzik egy darab; körülnéz s megtalálja ezt a földön. Felveszi, elsanzsirozza s látszólag a szekrény felé dobja. E pillanatban a kisegítő a második gépezetet is felszabadítja, az *e* nyelv leugrik s a tányér ismét egész. Most kiveszi a tányért, valamint az órát és lánczot is, ez utóbbiakat a tányérra teszi s visszaadja tulajdonosuknak. (Meglepően szép mutatvány).

127. A varázs-sajtó.

A varázs-sajtó arra szolgál, hogy kártyákat, papirlapokat, vékony kendőket stb. elváltoztassunk. Egy vasállványból áll, melyben két vashenger *a* és *b* (291-ik ábra) forog. Ezek a *c* fogantyú által forgathatók, a melyet úgy az *a*, mint a *b* henger tengelyére rá lehet tenni. A két henger, úgy mint az ujjab divatu mángorló gépeknél, gyenge csiga-

(291. ábra).

(292. ábra).

rugók által egymásra nyomatnak. A hengerek körül egy 2—3 méter hosszú fekete kalikó van tekerve, még pedig úgy, hogy az egyik henger forgatásánál arra föltekerődzik, a másíkról pedig le. A 292-ik ábra a készülék keresztmetszetét mutatja.

A hengerek végei a közönség elől két gömbölyü falemez által vannak eltakarva.

A mutatvány kezdete előtt a bűvész egy kártyát *c* tett a két henger közé és a *felső* hengert megforgatva, a henger és szövet közé csavarja be *a*-ig. Így hozza a készüléket a közönség elé és úgy állítja fel, hogy azon oldal, melyen a kártyát bedugta — a rajzon tehát a bal — a közönség felé legyen fordulva. Most egy csomag kártyát hozat be, melyből azonban az a kártya, a melyet a hengerbe dugtunk be, hiányzik. Ebből kihúzat egy kártyát s ezt a két henger közé teszi, mint *d* mutatja, ugyanazon helyre, hol az előzőleg elrejtett kártya van s a fogantyú segélyével az *alsó* hengert megforgatja, úgy, hogy a szövet erre tekerődik föl. A kártya lassankint eltűnik, de úgy látszik, mintha elől ismét előjönne. Azonban e helyett a már előzőleg odarejtett kártya jön elő s a közönség csodálattal látja, hogy egyik oldalon egészen más kártya jön ki, mint a minőt a másikon a hengerek közé tettek.

A mutatvány azért oly rendkívül hatásos, mert a nézők egészen a készülék mellett állhatnak s az átváltozást látják. Az egyik oldalon még el sem tűnt pl. a tök király s a másik oldalon már látták a makk nyolczast kijönni. Kártyákon kívül lehet pl. névjegyeket bankjegyekké vagy viszont átváltoztatni, vagy kérdéseket tartalmazó kártyákat olyanokká, melyeken felelet van, stb.

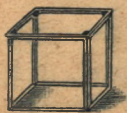
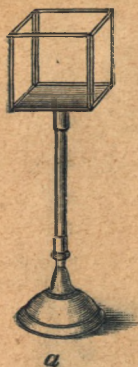
De mindig ügyelni kell, hogy a két kártya pontosan egymás fölött legyen.

128. A vándormadarak.

Szükséges ezen mutatványhoz először is egy közönséges kalitka, melyen az ételtartó és ivó csésze az egyik keskeny oldalon, közel a fenékhez vannak elhelyezve. A fenék kivehető. A csészék alatt s ezek által részben elfödve, egy szürke vászon redőny van kifeszítve két rudon, úgy mint a 113-ik oldalon leírva van, mely egy gummi-zsinór által felhúzva tartatik.]

A mutatvány kezdete előtt a feneket kivéve, a redőnyt kihúzzuk az ellenkező oldalra s a kalitka külső részén egy ércnyelv által megerősítjük. Hogy ha később a mutatvány közben a varázsbottal ráütünk ezen nyelvre, mely a nézők előtt láthatatlan, akkor letolódik s a redőnyt szabadon ereszti, mely a gummi-zsinór húzása folytán magától föltekerődik. Ezen redőny és a fenék közé két kanári madarat teszünk.

Ezen kalitkán kívül szükséges még egy egészen hasonló *c*

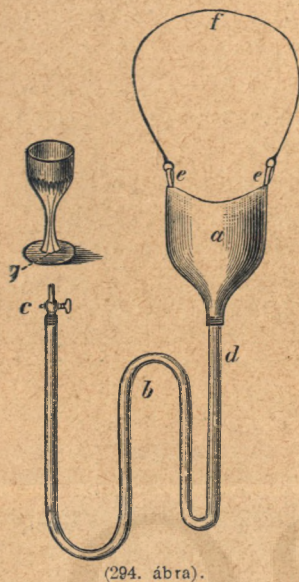
(293. ábra).

kalitka (293-ik ábra), de a redőnykészülék nélkül. Ebb en szintén két kanári madár van szabadon. Ezen kalitka fölé illik a *b* állvány vagy váz. Ez csak keskeny pléhszalagokból áll, melyek a valódi kalitka szélein levő pléhszalagokat elfödik, úgy, hogy ha rátesszük a kalitkára, úgy látszik, mintha a kalitkához tartozna. Ezen váznak fenéke nincsen. A felső szögleteiben kis pléhdarabkák vannak forrasztva, melyek meggátolják, hogy ezen váz a kalitkán keresztül le csuszhasson, ellenben, ha a kalitkát fogójánál fogva felemelik, a kis pléhdarabok által vele együtt a vázat is felemelik. Ezen *b* váz viszont beleillik egy egészen hasonló *a* vázba, melynek azonban fenéke is van s egy üveg lábba vagy állványra van megerősítve. Ezen *a* vázon nincsenek fölül odaforrasztva pléhdarabkák, tehát *b* vázat fölülről *a* vázba lehet tenni. A *b* váz pléhszalagjai pontosan az *a* váz pléhszalagjai fölé jönnek s azt elfödik, úgy, hogy az üvegállványon csak *egy* vázat gondolnak látni.

A mutatvány megkezdésénél először a látszólag üres kalitkát hozzák be, melynek kifeszített redőnye alatt a két kanári elrejtve van. Ezután az *a* állványt hozzák be, melyben a *c* kalitka a rátett *b* vázzal van. A bűvész a *c* kalitkát fogójánál fogva kiemeli az *a* állványból s vele együtt természetesen a *b* vázat is s bemutatja a két kanarit, melyek vándorútra fognak menni.

E célból letakarja a kalitkát egy nagy selyem-kendővel s ismét vissza akarja tenni az *a* állványba. Megfogja tehát a kalitkát két oldalán, elviszi egy asztal mellett az *a* állvány felé, de útközben, mikor a kalitkát az asztal mögött alkalmazott háló-szervant fölött viszi el, ebbe beleejti s csak a *b* vázat viszi tovább, a közönség tehát még mindig látva a kalitka formáját a kendő alatt, nem is sejtheti, hogy a kalitka már nincs benne. A *b* vázat tehát az állványhoz viszi s *a*-ba teszi, a lelógó kendővégeket pedig az állvány lába körül csavarja s felszólít valakit a közönség közül annak tartására. Most előveszi a varázsbotot, hármat olvas s háromnál ráüt az üres kalitkára. Ezen ütéssel azonban leüti az ércznyelvet, a redőny beugrik s a kanári madarak vigan repkednek a kalitkában, vagy leszállnak a benne keresztben kifeszített vesszőre. Most leveszi a kendőt, az állvány üres s a bűvész ennek bizonyítására keresztül dugja karját az üres vázon.

129. A bor-forrás.

(294. ábra).

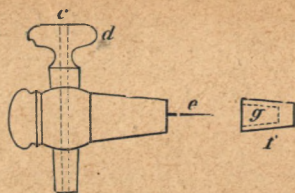
Veszünk egy gummizacs-kót, hasonlót ahhoz, melyet jéggel megtöltve betegeknél lázcsillapításra szoktak használni. A 294-ik ábrán az *a*-val van megjelölve. Erre ráerősítünk egy kis rézcsappal *c* ellátott gummi-csövet *b*. Előbb azonban a zacskót tölcser segítségével borral kell megtölteni. A zacskó mindkét oldalán egy-egy karika *e—e* van, melyre egy *f* zsinórt kötünk s így a zsinórt nyakunkba akasztva az egész készüléket fölakasztjuk a kabát alatt a bal kar alá, vagyis a hónaljba. A gummi-csövet a váll mögött végig a jobb kabátujjba vezetjük, hol annyira lelógjon, hogy a végére erősített kis rézcsap a csuklóig érjen, de a kabátujj alól ki ne látszék. Szükséges még egy pezsgős pohár, melynek lába végig ki van furva *g* s a lyuk oly nagy legyen, hogy a csap szorosan beférjen a nyílásba. A bűvész ezen poharat elveszi jobb kezével az asztról, hova előre elkészítve volt, azután felkér valakit a nézők közül, hogy egy asztalkendővel borítsa le a poharat. Mikor ez megtörtént, a csap nyílását beteszi a pohár fenekén levő lyukba, a csapot kinyitja s ha most bal karjával kissé megnyomja az alatta levő gummi-zacskót, a pohár megtelik borral s a kendőt levéve róla meg is mutatják a közönségnek.

A bűvész most kiissza a bort, de csak látszólag, mert mihelyt a poharat kissé magasra emeli s karjával nem nyomja meg a gummi-zacskót, a bor mindig vissza ömlik a zacskóba. Ezt többször egymás után ismételheti s a pohár megfoghatlan módon mindig magától tele lesz. Ügyelni kell persze arra, hogy a csap és a gummi-cső a kéz által a közönség elől el legyen takarva. Végül a bort visszaereszti a zacskóba s a csapot lezárva, kihúzza a pohárból, mikor is a csap a kabátujj által elfedve marad s annak létezését senki sem gyaníthatja.

130. Szüretelés a cilinderben.

Ezen mutatványt, az előbbihez hasonlóan, oly módon is lehet előadni, hogy a pohár megtöltése helyett látszólag egy közönséges cilinder-kalapot csapolunk meg. Ezen czélra egy oly csap

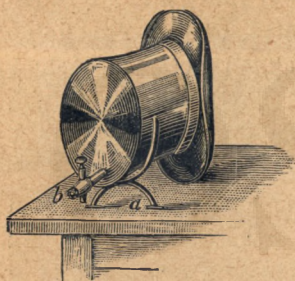
(295-ik ábra) szükséges, mely a 248-ik sz. ábrán látható s ott részletesen leirt kalapon átszurható szivarhoz hasonlóan egy tűvel *e* van ellátva, mely a kalap tetején keresztül lesz szurva s a tű hegye a kalap belsejében a csapnak levehető végébe *f* lesz szurva, a mi által úgy néz ki, mintha a csap a kalapba lenne ütve. Ezen levehető vég egy parafa-betéttel *g* van ellátva, hogy a tű könnyen behatoljon.

(295. ábra).

Továbbá a csap, mint a *c*-nél levő pontozott vonal mutatja, keresztül van fúrva oly vastagságba, hogy a gummi-cső végén levő kis rézcsap hegye éppen beleférjen.

Egy olyan kis állvány lesz az asztal szélére állítva, minő a 296-ik ábrán *a* betűvel van megjelölve s egy kölcsönként czilinderkalap erre ráállítva. A csapot látszólag át kell ütni a kalapon, vagyis

(296. ábra).

a tű által megerősíteni rajta (296-ik ábra). A csap fogantyuját, mely a 295-ik ábrán *d* betűvel van megjelölve megfogja s eközben észrevétlenül beleilleszti a kis rézcsap hegyét a fogantyú tetején levő *c* lyukba. Balkezeivel felvesz az asztról egy poharat, a csap alá tartja s egyuttal kinyitva a kis rézcsapot s karjával megnyomja a gummiczúcskót, miáltal a bor az átlukasztott csapon keresztül a pohárba folyik. Két,

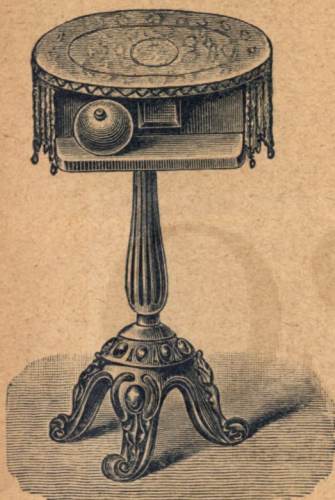
sőt három poharat is meg lehet így tölteni, míg a zacskó ki nem üresedett, most a bort a közönségnek adja. Azután becsukja a kis rézcsapot, kihúzza azt a fa-csapból s ezt eltávolítva a kalapból, visszaadja a kalapot tulajdonosának. Előbb egy-kétszer végig simítja a kabát ujjával a tű által okozott lyukat, mire azt mondja, hogy egy kis nemezt tesz reá, ez is eltűnik s senki sem lesz képes kitalálni, mikép üthette keresztül a csapot a kalapon s mikép folyhatott bor ki belőle.

Lelkiismereti furdalást éreznék, ha nem használnék fel minden alkalmat arra, hogy az olvasót figyelmeztessem, hogy ne adja elő a legjelentéktelenebb mutatványt sem addig, míg kellőleg be nem gyakorolta azt). Tanuljon be magának beszédeket. (Minta-beszédek a II. kötet elején találhatók). A legkellemetlenebb a nézőre (és mennyire az előadóra), ha az előadó bűvész mutatványait rosszul adja elő és zavarában összefüggés nélküli szavakat mond kellő gyakorlatnál az sohasem fordulhat elő.

131. A mellék-asztalok.

(Mechanikai készülékeket igénylő nagyobb szinpadra szánt kellékek).

Ezek a legkülönfélébb czéloknak berendezve, alakra és kiállításra nézve is nagyon különbözők és látszólag a művésznek arra szolgálnak, hogy tárgyakat és készülékeket vagy esetleg erősebb világitásra szolgáló többkaru gyertyatartókat reá helyezzen. A néző nem sejtí, hogy ez tulajdonképen mellékes és pusztán eszközül szolgál a czél elérésére. A bűvésznél épen minden számítás és úgy a mellékasztal, valamint a gyakran ráhelyezett gyertyatartók is titkos szerkezettel bírnak, melyek természetesen a nézők előtt láthatatlanok.

(297. ábra).

A «szervant»-ok a mellékasztaloknál a legkülönféle módon jönnek alkalmazásba.

A 297-ik ábra egy mellékasztalt mutat hátulról, mely egy mozgatható deszkaszervant-tal van ellátva, melyen egy golyó fekszik. Az asztalnak két lapja van, melyek egymástól 10 cm. távolságban vannak. A két lap közötti űr a legkülönfélébb tárgyak felvételére szolgál.

A szervante magasan csukódik és a közúr nyílását nem használatnál zárja. Az ezt környező fal pamutrojtokkal, vagy pedig bársonyborítékkal lesz betakarva, mely utóbbi ezüstpaszománnyal, csillagokkal és guirlandokkal lesz díszítve. A szalonban legalkalmasabb fekete vagy sötétzöld posztóáthuzat az asztal-lap számára, ép úgy a közúr betakarására a választott színnek megfelelő bojtok.

Ilyforma mellék-asztalok épúgy, mint kulissza mellék-asztalok, kis csappal lesznek ellátva, a mint az a 297-ik ábrán a lemez közepén látható. A közúr belsejében a csap alatt egy kicsiny fából készített, belülről kipárnázott csatorna van szintén, mely a magasan csukódott szervante mellett végződik. Ezen asztaloknál a művész maga nyitja meg a csapot, a midőn kezét egy láthatatlan nyomó-szerkezetre teszi, a minő máshelyen le lesz írva. A csatorna vége előtt egy kicsiny kipárnázott léczdarab van odaerősítve, hogy a tárgy, melyet a művész a csapon keresztül hagyott esni, a nyíláson túl ne menjen. Nyitva álló szervante-nál a művésznek tehát nagyon kényelmes, mert mialatt egy készüléket az asztalra helyez, a csatornába beesett tárgyakat könnyen és észrevétlenül a csatorna nyílásától ez alkalommal elveheti és azt a segédeknek a kulissza-asztal

egy titkos lyukján keresztül átadhatja, hogy ez azt a készülékbe bevigye, melyben a művész később ismét előtüntetni akarja. A szalonban, hol a kulissza-asztal hiányzik, a segéd egy, a mellék-asztalon szükségtelenül álló készüléket is hoz, vagy egy olyat az asztalra állít és ez alkalommal a tárgyat magával viszi.

Az esetben, midőn segéd nincs jelen, maga a művész eszközli ezt és egy pillanatra az előkészülés céljából a mellékszobába megy, hogy egy a darabhoz szükséges készüléket hozzon.

Nem ritkán, midőn a művész kísérleteit segéd nélkül viszi véghez, előjön, hogy a kölcsönzött tárgyat már egy darab papírba való begöngyölítésnél kicseréli és azt pl. egy órát vagy egy gyűrűt, egy üveg vagy egy tükör elhozásánál, melyen a tárgy később ismét megjelenjen, egyelőre még a nézők előtt is láthatatlan helyre hozza. Ez esetben a művésznek még csak az a feladata, hogy a selyem-papírba göngyölt órát, melyet a nézők még a kikölcsönzöttnek tartanak, szemeik előtt eltüntesse, miután már a begöngyölt óra előtüntetésére úgy sincs gondja. Tehát ezen kísérlet véghezvitelére egy mellék-asztalt választ, melynél a gyanu, hogy kettős alapok vagy más eszközök használatnak, ki van zárva. Egy ily asztal szerkezete (298-ik ábra) a következő:

Az asztal-lap két lemezből áll, melyek erős cinkbádogból vannak készítve. A felső kissé nagyobb, mint az alsó és 2 cm. széles szegélylyel van ellátva, mely az alsó lemez szélén körös-körül túlterjed, amint ez a felsőbe befektetve lett. Az aranyozott láb felső része egy szintén aranyozott rézcsőből lesz készítve, melyen az alsó cinklemez van megerősítve.

Ezen csőben van egy második cső, mely teljesen beleillik és gyengén fel-letolható. A belső cső felső végén a felső lemez van a közepén megerősítve.

Ha most a belső cső egészen le és a külsőbe betolatik, úgy a felső cinklemez az alsóra fekszik, az első hajlott szegélye befedi az alsónak szegélyét és így úgy látszik, mintha csak egyszerű lemez lenne. Ha ellenben a felső lemez és ezzel a belső cső 10 cm-rel kihúztatik, úgy a két lemez között 10 cm. széles ür támad.

(298. ábra).

Az asztallábon egy titkos nyomószerkezet van, melynek működése folytán kis pálcza ugrik be, midőn a két lemez egymásra van nyomva és így be nem avatottaknak lehetetlenné teszi a lemezeket szétválasztani.

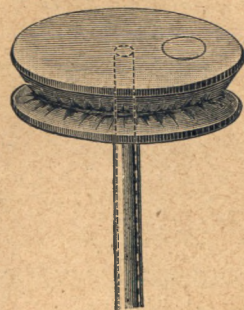
A művész először ilyen állásban (298-ik ábra) mint egyszerű vékony lemezzel mutatja be az asztalt és e célból a környező szegélyt magasra emeli. Midőn azonban helyére állítja, nyomást gyakorol az asztallábnál alkalmazott titkos szerkezetre, ez a belső csövet szabaddá teszi és megengedi, hogy a felső lemezzel együtt 10 cm-rel kihúzássék. Egy további kihúzás egy második beugró nyomó-pálcza által lesz megakadályozva, a mely egyuttal a cső visszaesését is megakadályozza. Ellennyomás esetében a cső a lemezzel lesüllyed és az utóbbi az alsó lemezt ismét eltakarja.

A felső lemezen, nem egészen a közepén egy körülbelül 8 cm. átmérőjű lyuk van, mely eső-lyuknak, illetőleg szervantának szolgál.

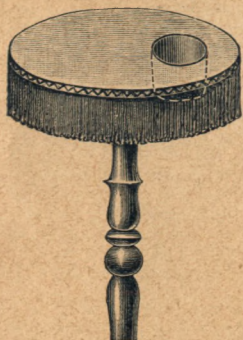
A lemez maga fekete bársonnyal átvont és a lyuk benne tisztán kivágva. Hogy ezen kivágást ne lehessen észrevenni, mialatt mindkét lemez egymáson fekszik, a felső lemezből kimetszett czinklap oly módon van az alsóba beferrasztva, hogy egész pontosan a felső lemez kivágásába illik be, a mint a két lemezt egymásra fektetik. A kis czinklap szintén bársonnyal van átvonva, miáltal a kivágás, alkalmas világításnál nem látható. Ha a két asztal-lap szét-húztatott, még akkor sem látható a felső lemez kivágása, mert a kettő közötti űr homályos. Hogy ez azonban tökéletesen elérhető legyen, a közűr határa vékony fekete posztóval körülvonatik, melyet az alsó lemez külső szélén és a meggörbitett felső lemez belső szélén erősítenek meg.

Ezen körülvonása a szövetnek egyuttal megakadályozza, hogy a csapólyukon keresztül eltűnt tárgyak az alsó lemez szélén túl essenek. Hogy ezen asztalszél a két lemez között, ezek összevetésénél jól belefeküdjék, oly módon, mint a fujtatónál, a szövet közepén körös-körül egy ruganyos zsinór van behúzva, mely azt befelé húzza. (299-ik ábra).

Az esetben, ha kénytelenek vagyunk a mellékasztalt a közönséghez jó közel elhelyezni, úgy addig a pillanatig, míg a csapólyuk használata szükségessé válik, egy gyertyatartó áll rajta, mely akkor tolatik félre, midőn az asztal a kísérlet véghezvitele előtt már kissé hátrább helyeztetett. Az illető tárgy most a nyíláshoz egészen közel lesz fektetve és a két kezét úgy

(299. ábra).

(300. ábra).

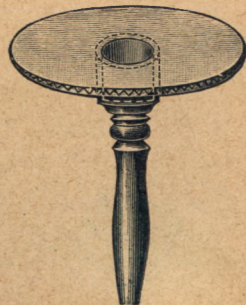
fektetik egymásra, mintha a tárgy köztük volna. Erre az a kezek között látszólag szétmorzsoltatik és egy pillanat múlva a közönség meggyőződést szerezhet, hogy azok üresek; most egyik kézzel látszólag a tárgy a készülék felé dobatik, a melyben vagy a melyen ismét előtűnjön. Egyuttal a választott készüléket arra is használjuk, hogy ismét az asztal nyílása fölé állítjuk.

A mellék-asztal egy másik szerkezete (300-ik ábra) abban áll, hogy az asztallap vékony fából készítettik, a mint az egyszerű varróasztaloknál látható. Fekete bársonnyal van átvonva és a szélén 15 cm. hosszú rojtokkal ellátva. A lemez közepén kissé kívül fekvő csapólyukon egy kis odaillő bársony-zacskó van erősítve, mely a jobb oldalával befelé van fordítva és a melynek átfordított szegélye a lyuk felső belső szélén van megerősítve, úgy, hogy az a lemez bevonó bársony befelé hajlott szegélyénél köröskörül záródik be.

A zacskó a nézők által alúlról nem látható, mert a rojtok 5 cm-rel hosszabbak és így azt takarják. Ha nem teljes így a befedés, úgy az asztal-lap szélét 1 vagy 2 cm-rel keskenyebb fekete posztószalaggal még előbb körül vesszük és erre erősítjük csak a rojtokat.

A lyuk alkalmas világitásnál felülről alig látható; 2 méter távolságban azonban egy be nem avatott, semmikép sem veheti észre. Azonkívül rendszeren egy gyertyatartóval be marad fedve, melyet a művész addig nem vesz onnan el, míg kísérletének kiviteléhez hozzá nem fog. Ép úgy, a nélkül, hogy a néző csak sejténé a művész szándékát, később ismét azt régi helyére visszaállítja.

Ahol arról van szó, hogy kisebb tárgyakat, mint pl. gyűrűt, tojást, diót, női órát és ilyeneket kell eltüntetni, egy még egyszerűbb asztal vékony lemezzel használható. A bársonnyal bevont sülyesztő lyuk itt a közepén van (301-ik ábra) az asztal-lábnak a lemez alatt megerősített a rendesnél erősebben készített felső részén. A fenék kipárnázott és szintén bársonnyal van átvonva. A lemez is bársonnyal van átvonva és a lyuk határa úgy van előállítva, mint az fennebb leíratott. Az asztal-lap széle vagy fényes kárpitos szegekkel vagy megfelelő paszománnyal van díszítve.

(301. ábra).

Ha ezen kivitelnél egy nagyobb sülyesztő jön alkalmazásba, úgy az asztal-láb felső részét nagyobb méretűnek kell készíteni. Hogy ez eltakartassék, úgy ezen esetben az asztal-lapot rojtokkal veszik körül, mint azt a 300-ik ábra mutatja.

Egy igen kedvelt faja a mellékasztaloknak a 302-ik ábra szerinti kivitelben is jön alkalmazásba. Lába három vékony rézcsőből van készítve, melyek tisztán fényesítve és aranylakkal bevonva vannak. A középben a keresztezésnél egy erősen köréjük vont fémkarikával tartatnak össze.

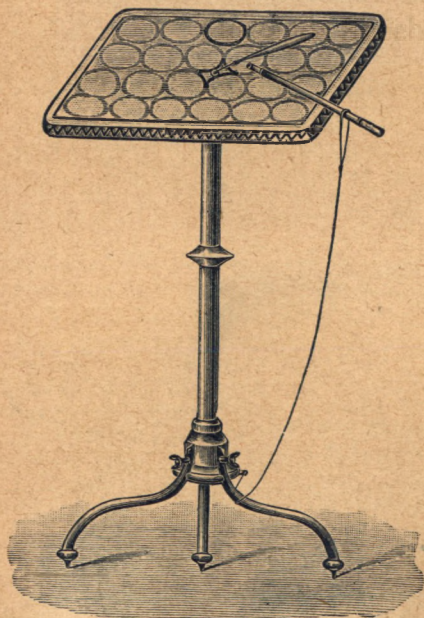
A mint ilyenformán széthajlanak, mint azt a rajz mutatja és végeikkel az asztal-lap alatt megerősítve vannak, a fémkarika egy erős állást kap és így a 3 csövet erősen összetartja. A zacskó-szervante a lemez közepén szabadon lóg és a környező rojtok által a nézők szeme elől el van rejtve. Hogy a szervante szegélye valamint a lyuk környéke biztosabban eltakartható legyen, egy 2 mm. széles ezüstzsinórral veszik körül és a lyuk körül az ezüstzsinórt a lap széléig akkép erősítik oda, hogy 8

sugár képeztessek. Miután a zacskó ép oly bársonyból van készítve, mint a milyennel az asztal-lap áthúzatott és a lyuk kerülete a zsinórral be van vonva, a bemélyedés még legközelebből világítás mellett sem látható és a csalódás ilyformán a legtökéletesebb.

Műkedvelők számára, kik gyakran utalva vannak arra, hogy mellék-asztalukat más lakásokba szállítsák, a 303-ik ábra szerinti fajta nagyon ajánlható. Ez szétrakható, azaz a lemez, valamint a 3 érczből készített láb lecsavarható. Ép úgy az oszlop a középben még két részre vehető szét és az összes részek, mint a fúvóhangszerek, lapos

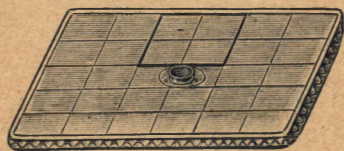
(302. ábra).

(303. ábra).

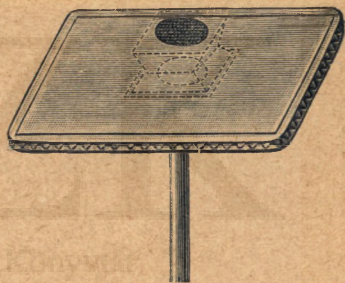
tokba csomagolhatók. A lemez fából van és mindkét oldalon kalikóval vagy bőrrrel átvonva. A széle legjobb, ha ércz-paszománnyal vétetik körül.

A lemez felső lapja több körbe van beosztva, melyek préselés által vannak készítve, hogy az által alig 1 mm. mélységű bemélyedések állanak elő. A hátulsó sor egy köre, mely a rajzban erősebben ábrázoltatott, ki van vágva és a sülyesztő lyukat képezi.

(304. ábra).

A lemez alsó lapja préselés által 4 oldalú mezőkre van osztva, a mint azt a 304-ik ábra mutatja. A csapólyuk alatt, mint az előbbi asztaloknál egy zacskó-szervante van. Kalikóból készítve és vékony fa vagy bádogból készült erős alapja van, mely ép oly nagy, mint 4 az alsó lapon említett mező (304-ik ábra). Ezen alapon a szervanteban belül egy kerek darab fa van megerősítve, mely pontosan a felső lemez körkivágásába illik. Természetesen szintén kalikóval van átvonva. A szervante tehát alulról az asztal-lapba nyomható, a midőn a felső kerek nyílás az alapon fekvő megfelelő darab által, az alsó 4 szegletes pedig ép ez által záratik. Az oldal-lapoknak felhasznált vékony szövetnek még a felragasztott kerek darab mellett helye van. (305-ik ábra). Ezen asztalnak azon előnye van, hogy a nézők előtt tehető össze, a nélkül, hogy ezek valami készüléket rajta felismernének.

(305. ábra).

Ha a szervantot használni akarják, úgy az asztal-lap fölé egy bársonyterítőt borítanak, mely pontosan hozzá illeszkedve a lemez préseléseihez, láthatóvá teszi a kerek mezőket, melyek himzés vagy keskeny ezüstzsínórok felvarrása által vannak előállítva. Azon a helyen, hol a kinyomható lyuk található, a kerek lyuk is ki van vágva a teritőn és széle az alsó oldal felé van beszegezve.

Egy kerek bársony darab, mely a lyuknál valamivel nagyobb, ez alatt megerősítik a teritőn, az előre fordított oldalon, 2 egész 3 helyen, úgy, hogy legalább a lyuknak hátrafelé fordított fele szabadon maradjon. A teritő fekete rojtokkal van körülvéve, melyek 5 cm-rel hosszabbak, mint a milyen mély a kinyomott szervante.

A mint az így előkészített teritőt felteszik, a lyukban a betétet felülről keresztül nyomják, úgy, hogy a szervante aláfelé sülyed.

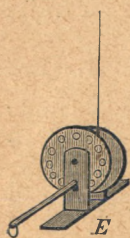
Az egyik felén nyílt lyuk a teritőn nem látható a néző előtt, mert az alatta megerősített bársony előbb laposan rajtafekszik. Amint azonban egy tárgy, pl. egy óra fekszik előtte és az a látszólagos felemelésénél benyomatik, úgy szabad átmenetet enged. A kezekkel kis mozdulat elégséges, hogy a teritő ezen helyen ismét elsimuljon.

Az esetben, ha az óra később más helyen legyen előtűntetendő, úgy a szervante hátlapján egy négyszögü lyuk készítettik, úgy hogy amazt, talán az asztal oldalra állításánál észrevétlenül ki lehet venni. A művész akkor képes a szervantot és így a lemez lyukját egy nyomás által alulról elzárni.

Ezen berendezésen kívül az asztal igen alkalmas egy vonószerkezetnek rajta való alkalmazására, a mint az a 306. és 307-ik ábrán van előtűntetve.

Az üres ércoszlop az anyába lesz becsavarva, amint azt a 304-ik ábra a középén mutatja. Az asztal-lap közepén egy lyukkal bir, mely oly nagy, mint a cső belsejének átmérője. A lemez felső oldalának közepén 4 egymás mellett fekvő kör között egy négyszög vehető ki (303-ik ábra), a mely, ha az asztal kendő vagy keztyü eltűntetésére nem használtatik fel, erősen be van nyomva és miután a préselésbe pontosan beleillik, nem látható. Ha azonban a vonószerkezet felhasználtatik, úgy a középső betétet kiveszik.

Az oszlop alsó részén, azon a helyen, hol a 3 láb van odacsavarva, találjuk a vonószerkezetet (307-ik ábra). Ez áll egy kis rugóházból, mely egy

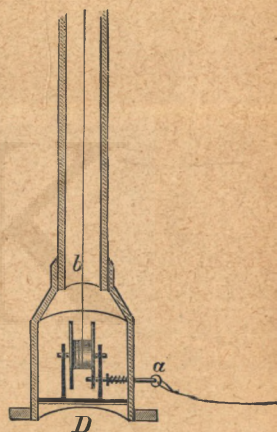

(307. ábra).

zsinór meghúzásánál tengelye körül fordul és a melynek külső fala egyuttal csigakerékül szolgál. A csigakerék egyik oldalán apró lyukak vannak, (303-ik ábra) melyek a zár, illetve felváltó-szeg felvételére szolgálnak. Utóbbi az oszlop falán van keresztül vezetve és a külső vége egy vékony fekete selymfonal által van az asztalon fekvő varázs-pálczával összekötve.

Ha most a művész egy mutatványt véghez akar vinni, úgy neki az előadás megkezdése előtt az asztalt a következő módon kell előkészítenie. Az a rugót az eddig alá lógott zsinórral b addig húzza fel, míg a zsinór egészen le van tekerve. Ezután a felváltó szeget a csigakerék egy lyukjába hagyja beugorni, úgy, hogy most a kifeszített rugó nem képes eredeti helyzetét felvenni.

Erre megfordítja az asztalt, illetve az oszlopot, keresztülvezeti

(306. ábra).

a zsinórt, mely a végén hurokkal van ellátva az asztal-lap oszlopán, az asztalt helyére állítja és a hurkot, amint azt a (303-ik ábra) mutatja, a lemezre teszi. A felváltó zsinór hurkot pedig a pálczára húzza. Ha pl. egy selyem-kendőt akarunk látszólag szabad kézből eltüntetni, úgy előbb az asztalra tesszük és úgy fektetjük, hogy a lyukat betakarja. Most felvesszük a botot, mintha vele a kendőt akarók érinteni, azonban ezen pillanatot felhasználjuk, hogy a zsinór segélyével a zárszöveget α elmozdítsuk, a mire a rugóház a hurkot magához vonja. A botot ismét helyére állítjuk, a kendőt az asztalon két kézzel látszólag mindig kisebb térre szorítjuk, a valóságban azonban mindinkább eleresztjük, míg a vonószerkezet által az üres oszlop belsejébe behúzatott, mire megmutatjuk, hogy mindkét kezünk üres.

A vonószerkezet a kendőt egészen magához vonta. A művész most észrevétlenül és gyorsan berakja a lemez közepén a betétet a kivágásba, megmutatja hogy az asztal nem előkészített és a nézők előtt szétrakja: egyik sem sejtí, hogy a kendő az oszlop alsó részébe lett lehúzva.

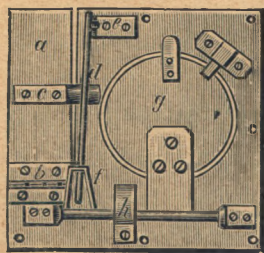
Az esetben, ha segéd segélyével kísérletezhetünk, még egyszerűbb a kivitel. A rugó-szerkezet ekkor teljesen felesleges, a zsinórt egyszerűen az oszlopon keresztül vezetjük, a padlón egy kis csiga-csavart erősítünk meg, a zsinórt azon keresztül húzzuk és a segédhez vezetjük. Midőn tehát a művész két kezét a hurokban levő kendőre teszi, a segéd a zsinór másik végét lassan meghúzza és így a kendő az oszlop belsejébe jut. Hogy azonban keresztül ne húzza rajta, az oszlop alsó végén el van zárva és csak kis lyukkal van ellátva, melyen keresztül a vonó-zsinór van vezetve. Mihelyt a segéd érzi, hogy a lehúzott kendő az oszlop lyukjánál fenekére jutott, erős, hirtelen rántással a zsinórt az oszlop lyukjánál elszakítja és így a művész bátran mutathatja asztalát.

Szinpadoknál, hol ezen asztal gyakori alkalmazásnak örvend, a zsinórt az oszlopból egyenesen a szinpad egy lyukján vezetik keresztül.

Azonkívül az asztal még úgy is rendezhető be, hogy a vonószerkezetet kivehetjük és helyébe pedalt helyezhetünk be, a mint ez már ismertette van.

132. Sülyesztők átfordítással.

A szalonban, hol segéd nincs mindig kéznél, olyképp rendezik be a sülyesztőket, a mint azt a 308. és 309-ik ábra mutatják. a a 4 oldalú érclemeznek oldal metszete. Az egy sarnier b segélyével van utóbban megerősítve.

(308. ábra).

sítve és a végén lekerekített nyomópálczával *c* bir, mely *d* emelőn nyugszik.

Ezen emelő egyik vége *e* tartószög körül forog, mialatt a másik vége egy drótemelő fölött van elhelyezve, mely a csap forgóján megerősítve, tehát ezzel összeköttetésben áll.

Ha tehát felülről a kivágásra nyomás gyakoroltatik, úgy egy átfordulás jön létre. Ugyanis *c* pálcza *d* emelőre nyomást gyakorol, ez ismét *f* drótemelőre és *g* billentyű alulról megnyitattik. Ha a kéz ismét a kivágásról eltávolítottatik, úgy a rugó *h*-ban megfeszül és az összes részeket régi helyzetébe ismét visszahozza. Így tehát elégséges egy kis nyomás a kivágásra, hogy a billentyű erősen megnyitassék.

Ezen billentyűket használják úgy közép- mint oldal-asztaloknál. Hogy a művészek, ha egy előadásban több tárgyat kell eltüntetnie, ne legyen kénytelen azokat mindig az asztal ugyanazon helyeire rakni, közép-asztaloknál azért czélszerű két sülyesztőt alkalmazni. A 310-ik ábra az asztal-lap képét mutatja felülről, melyen a billentyűk jelezve vannak.

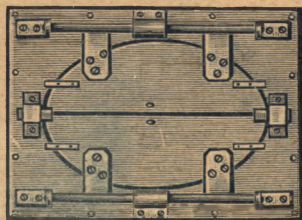
(310. ábra).

Ezen berendezésnek még azon előnye is van, hogy a művész, a szerint a mint előadásának kiviteléhez képest a közép-asztal oldalsó részén foglal helyet, az eltüntetendő tárgy feltevésére az asztal ama oldalát használhatja, melyhez legközelebb áll. A nyomás fogatosságára, mindig a hátrafelé fekvő kéz használtatik, midőn az öklöt a kivágásra fektetik és a kellő pillanatban a nyomást végrehajtják.

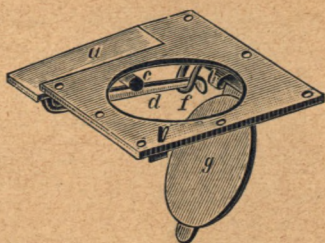
133. Nagy kettős sülyesztő közép-asztalok számára.

Ez, a mint a 3-ik ábrából látható, az asztal közepébe lesz behelyezve és ugyanazon szövettel mint ez, bevonva.

A 311-ik ábra a sülyesztő alsó oldalát mutatja. Ez nagysága miatt hosszában szétszotva van. Mindkét rész hosszabbik oldalának közepén egy-egy horog van, melyekből zsinórok alkalmas karikákon keresztül a segédhez lesznek vezetve. A rugó és zárberendezés a sülyesztők

(311. ábra.)

(309. ábra).

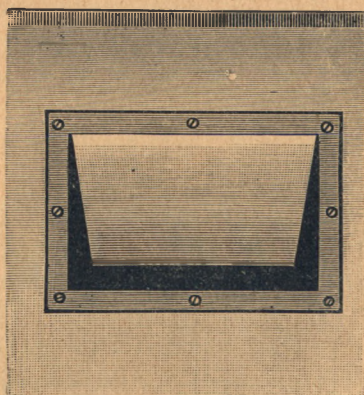
mindkét részénél ugyanaz, mint az egyszerű sülyesztőnél (7. és 8-ik ábra).

Ha a művésznek szándéka egy nagyobb tárgyat, pl. egy nagy ágyúgolyót, egy nyulat, egy kalitkát stb. eltüntetni, úgy a sülyesztőre fekteti azt, körülveszi kemény papirosfállal és az asztal lap felső felszínéből kiálló pálczákkal a zárat visszahúzza. A segéd mindkét zsinórt meghúzza, miáltal a sülyesztő szétvála alulról megnyílik és a tárgyat az asztal belsejébe hagyja esni. Miután ez kipárnázott és a sülyesztők zajtalanul működnek, a néző semmiféle gyanut nem táplálhat.

Együttal több tárgy felvételére is szolgál a nagy sülyesztő. Ha pl. a művész bizonyos számú lapdát akar eltüntetni, úgy a közönségnek előbb egy üres szekrényt mutat, azt nyitott fedéllel az asztalra állítja, úgy, hogy alsó széle ép a sülyesztőt fedi.

A szekrény alapja elülső részén két pálcza körül mozog és oly magasra emelhető, hogy az elülső fal belsejébe hozzáfekszik és itt titkos rugó által helyében rögzítve tartatik. Ezen előkészületet végzi a művész a közben, mialatt a szekrényt az asztalra állítja. Ugyanekkor a segéd is megnyitotta a sülyesztőt. A művész most egy bizonyos számú lapdát mutat, melyek egy üvegtokban vannak, ezt egy mellékasztalra állítja, a lapdákat egyenkint a szekrénybe dobja, mialatt azokat hangosan olvassa. Ezek a nyitott sülyesztőn keresztül az asztal üres terébe esnek és midőn a meghatározott mennyiségű lapda bedobott, a segéd a sülyesztőt ismét bezárja. A művész most a szekrény fedelét zárja, fenekét észrevétlenül ismét eredeti helyére visszahozza és a látszólag lapdákkal teli szekrényt egy másik asztalra állítja. Most az üvegtokot két zsinóron felakasztja, mely üvegtoknak szerkezete később megmagyaráztatik, a szekrényből a lapdákat eltünteti és a nézők szeme előtt az üvegtokban őket ismét előtűnteti.

Hasonló célra oly szekrények is használatnak, melyeknek feneké nem befelé, hanem kifelé nyílik. Ezen fajta használásánál oly asztal jön alkalmazásba, mely a nagy, közepen nyíló sülyesztő helyett olyat bír, mely a szekrény-feneknek megfelelőleg szintén alul húzás által nyílik. A 312-ik ábra mutat egy ily nagy sülyesztőt, kissé kinyitva. A sülyesztő szélén látható csavarlyukak,

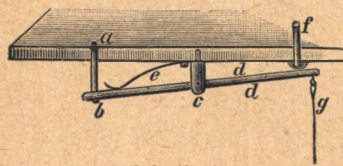
(312. ábra).

miután már a csavarszögek hennük vannak, még 1—2 mm. mélységgel birnak a csavarszögek fejei felett, melyekbe a szekrény alsó szélén levő csavarszögek beillenek, úgy hogy ez pontosan a sülyesztő keretéhez beállítható. A szekrény feneké valamivel kisebb, mint a sülyesztő, úgy hogy az utóbbira jól ráfekhetik és vele együtt jól mozoghat. Ha most a művész a szekrényt az asztalra állítja és a feneket egy rugóra gyakorolt nyomás által felszabadítja, úgy ez a sülyesztővel az asztal ürébe aláfelé befekszik, mihelyt a segéd a zsinórt meghúzza. Ha ismét elereszti, úgy a sülyesztő az asztalba és a szekrény feneké szintén visszahelyezkedik.

Ha a művész egy üres szekrényből tárgyakat akar előhozni, úgy azt az asztalra a föntebb leirt módon ráhelyezi. Ha most a fenék lehúzatott a szekrényen keresztül az asztal ürébe nyul és a tárgyakat onnan előhozza. Az asztal belsejében van egy, a nyílt szervante fölött hátrafele kiálló és az illető tárgyakkal telt láda. Ezt a segéd 2 zsinór segítségével a szükséghez képest a kivágáshoz közelebb hozhatja és ha kiüresített, ismét visszahúzhatja.

134. A lábitók. (Pedál.)

«Lábitó» alatt egy kis készüléket kell érteni, mely egy emelő vagy pálczika alakjában, anélkül, hogy feltűnjék, van az asztalon alkalmazva. (313-ik ábra).

(313. ábra).

Egy egyszerű lábitó berendezése a következő: Az asztal-lap alatt egy emelő d nyugszik, mely c körül forog. Két végénél rövid pálczák vannak elhelyezve, melyek az asztallapon levő lyukakon keresztül ezentúl kiemelkednek.

Egy rugó segítségével az emelő rendszeren oly helyzetben tartatik, hogy f pálczika az asztal-lap fölött magasabban áll, míg a pálczika éppen az asztallapig ér. Az emelő g végén egy zsinór van megerősítve, mely alkalmas módon a padlón keresztül vagy a szőnyeg alatt a segédhez van vezetve. Ha ez azt meghúzza vagy maga a művész nyomást gyakorol f -re, úgy a pálcza emelkedni fog és ezáltal egy készülék kiváltását eredményezi és mihelyt a nyomás megszűnik, ismét régebbi, a néző előtt nem látható helyzetébe visszatér.

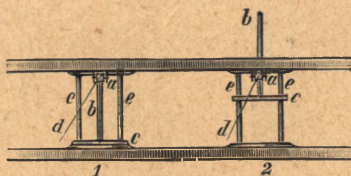
Ha a művész egy kiváltást akar előidézni, úgy az illető készüléket pontosan a pálcza nyílása fölé kell állítani és akkor a varázs-pálczának látszólag véletlen odatevése által f -re nyomni vagy a

segédnek egy megbeszélte jelre kell a zsinórt meghúzni és általa a pálcikát az asztal-lap fölé emelni.

A lábitók még a megjelölt czélon kívül billentyük, sülyesztők stb. nyítására és csukására is használatnak.

Szinpadon szereplő művészek ilyen lábitókat kevésbé használnak, mert asztaluk üres közét nagyon megtöltik. Ők előnyt adnak a 314-ik ábrán rajzolt lábitónak, mely 1-nél nyugalomban, 2-nél tevékenységben van bemutatva.

A 2 asztallemmez között a vezetőpálczák $e-e$ vannak alkalmazva, melyek között a vezetőtárgy c mozog. Az utóbbi közepén b pálczika áll, melynek vége a felső lemezen levő lyukon keresztül van vezetve és ezzel végződik.

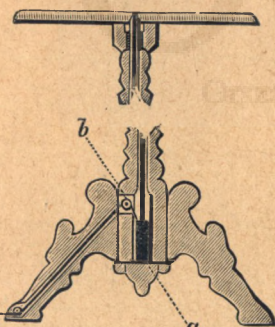

(314. ábra).

A felső lemez alatt egy kis karika a van alkalmazva, melyen keresztül d zsinór lesz vezetve, melynek vége c -hez van erősítve. A másik vége a segédnél van. Ha ez tehát meghúzza a zsinórt, úgy c felemelkedik, vele együtt b pálcza is, mely az asztal-lap fölé emelkedik, az erre felállított készülékbe behatol és itt a szükséges kiváltást eszközli.

Miután a vezető darab ércből van készítve és meglehetősen nehéz, azért a pálcza, mielőtt a segéd elengedi, előbbi helyére ismét visszasülyed.

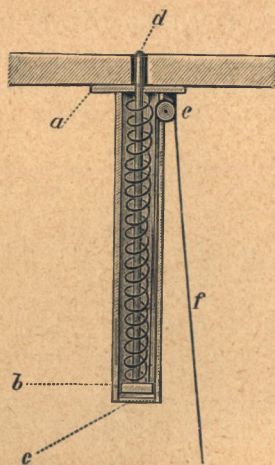
Mellék-asztaloknál más fajta lábitókat használnak. Egy ilyen a 315-ik ábrában van előtűntetve.

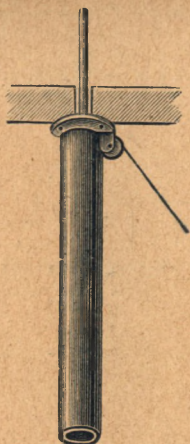
(315. ábra).

Az üres oszlop alsó részében van egy kis ólomsúly a . Ezen egy zsinór van megerősítve, mely b karikán keresztül az asztal-lap alatt a segédhez van vezetve. Ha a segéd ezt meghúzza, úgy az ólomsúly felemelkedik és vele együtt a rajta megerősített és az üres oszlopon keresztül az asztal-lapig vezetett lábitórúd. Ha a zsinór eleresztetik, úgy utóbbi úgy a saját, valamint a súly nehézsége folytán lefelé sülyed.

Hasonló szerkezetet láthatunk a 316. és 317-ik ábrában, melynél az ólomsúly helyett

(316. ábra).

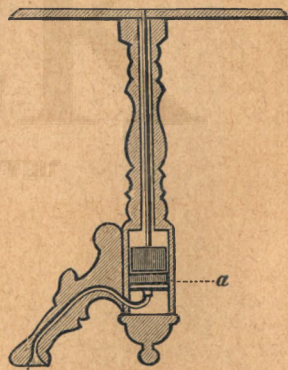
(317. ábra).

egy spirálrugó jön alkalmazásba, hogy a lábitó-pálczát eredeti helyzetébe visszahozza. Utóbbi megengedi a lábitót oly rövidre készíteni, hogy egy közép-asztal 2 lemeze között kényelmesen elhelyezhető. Egyuttal, a mint az az önműködőknél gyakran szükséges, több is jöhet egy sorban vagy egy körben egymás mellett alkalmazásba.

A 316-ik ábra ezen lábitó átmetszetét mutatja. Egy rézcsőből áll, amelyben felül egy érczlap *a* van. Ez az asztal-lap alatt 3 csavarral van megerősítve. A csőben egy kis érczbunkó van *b*, mely a lábitó-pálczát hordja. Egy drótspirál van ezen pálcza körül vezetve és eszközli azt, hogy a bunkó folyton lefelé nyomatik. Hogy ez utóbbit a rugó nyomása folytán a csőből ne leessen kitölteni, annak alsó vége egy *c* lap által el van zárva. *a* lap alatt van egy karika *e*, mely egy kimetszés által felerészben az oszlopba van behelyezve. A vonózsínór *f* ezen keresztül a csőbe van vezetve és a spirálrugó hosszában haladva *b* bunkóhoz van erősítve. A 317-ik ábra mutatja, mint emelkedik a lábitó-pálcza, mihelyt a vonózsínór meg lesz húzva.

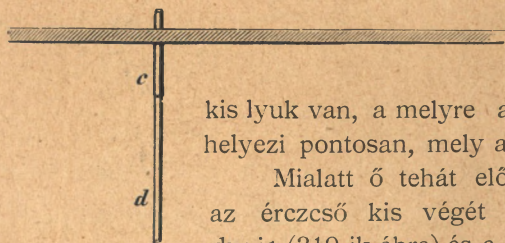
A legujabb fajta a pneumatikus lábitó, melyet Willmann talált fel s készített és lényeges előnyökkel bír az eddigiekkel szemben.

Egy asztal üres oszlopában (318-ik ábra) ugyanazon érczbunkó lábitó-pálczával van elhelyezve, mint az előbbi készülékeknél. A bunkó alatt egy kis falap van. Ezen egy lapos gummi-gömb *a* nyugszik, melynek tömlővége a falapon keresztül vezetve, az alatt egy vékony ólomcsővel van összekötve.

(318 ábra).

Ezen ólomcső oldalvást az egyik asztallábon át van vezetve

(319. ábra).

és egy a láb alap alatt alkalmazott ércztölcsérben végződik *b*. A padlón egy kis lyuk van, a melyre a művész azon asztallábot helyezi pontosan, mely a csővezetéket tartalmazza.

Mialatt ő tehát előkészíti kísérletét, a segéd az érczcső kis végét alulról a lyukon keresztül dugja (319-ik ábra) és a tölcserbe alkalmazza. Ezen

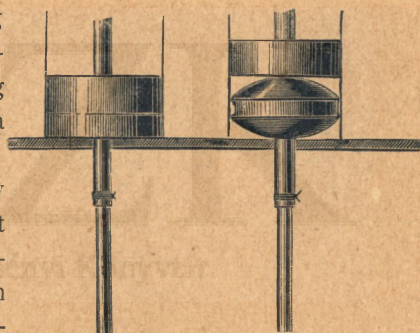
csövecske másik végéről egy darab ólomcső vagy gummi-cső *d* tetszőleges hosszúságban a nyomókörtéhez (320-ik ábra) *e* van vezetve.

Hogy az asztal a szalonban használtassék, ugy a sarok-csővet (321-ik ábra) a padlóhoz erősen odacsavarják, gummi-cső segítségével a mellék-szobában a nyomó-körtével hozzák összeköttetésbe és egy szőnyeget teritenek reá.

Ebbe természetesen egy kis lyuk csinálendő, (320. ábra) hogy a felfelé irányított csővéget keresztüldugni és az asztallábat reá helyezni lehessen. Mihelyt a nyomó-körtére nyomás gyakoroltatik, a benne lévő levegő megsűrösödik, a vezetéken keresztül *a* gömbbe jut, azt szétterpeszti és így a bunkót a lábitó-pálczával magasra emeli. Mihelyt a nyomás megszűnik, a gömb természetesen összeesik és a pálcza korábbi helyét ismét elfoglalja. A 322-ik ábra a gömböt nyugalomban mutatja, a 323-ik ábra pedig akkor, midőn a körte összenyomott. Ezen berendezés még elég erősen működik akkor is, ha a vezeték hossza 25 méter.

Egy szőnyeg helyett, mely a lyuk által megrongálódnék, lehet egy fekete shirtingból készült terítőt is használni, a mely olcsón beszerezhető. Rajzszőgekkel erősen a padlóhoz erősítik.

(322. ábra).

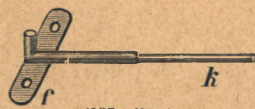
(323. ábra).

A pneumatikus lábitó előnye abban áll, hogy a művész előbb az asztalt megmutathatja, a mely esetben persze 2 vezetéknek kell a szőnyeg alatt feküdni.

Ha a művésznak, a mint az a szalonban gyakran előjönni szokott, nem áll szolga rendelkezésére, ugy a nyomó-körte helyett egy lapos nyomógömböt (324-ik ábra) használ, melyet egy csővezeték által (325-ik ábra) sarokcsővel *f* összeköttetésbe hoz és nem messze az asztaltól a szőnyeg alá rakja. Hogy most a készülék kiváltása a lábitó segítségével legyen eszközölhető, ugy a művész az asztal oldalánál akkép foglal helyet, hogy a jobb lábával a nyomógömb előtt lábujjhegyen áll és a cipő sarkát a gömb fölé helyezi. Ha ez összenyomatik, bekövetkezik a kiváltás. A vezeték tetszés szerint meghosszabbít-

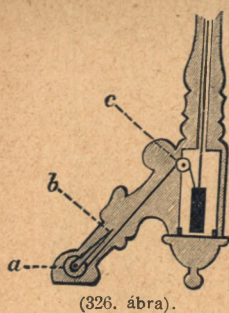

(324. ábra).

(325. ábra).

gével legyen eszközölhető, ugy a művész az asztal oldalánál akkép foglal helyet, hogy a jobb lábával a nyomógömb előtt lábujjhegyen áll és a cipő sarkát a gömb fölé helyezi. Ha ez összenyomatik, bekövetkezik a kiváltás. A vezeték tetszés szerint meghosszabbít-

(326. ábra).

ható, úgy hogy a művész a kiváltást az asztaltól messzebb állva is eszközölheti. A lábitók egy másik fajtáját mutatja még a 326-ik ábra.

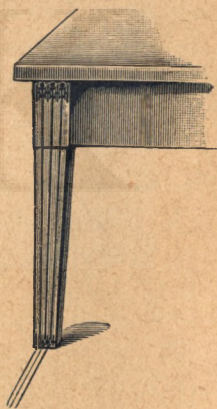
A vonó-zsinór, mely különben a mellék-szobába lesz vezetve, egyik végével a lábban elhelyezett karikán van megerősítve. Utóbbi egy mozgékony forgó tengelyen erősen ül, melynek vége a láb oldalánál egy kissé előre áll és négyszegletűre van reszelve. Itt van egy kis emelő *b*, mely ferde állásban felfelé irányul. Ha most a művész a láb

hegyével *b* emelőt lenyomja, úgy feltekerődik a forgó-tengelyre a zsinór, felemeli a végén levő súlyt és így a lábitót tevékenységbe hozza.

Ha ezen berendezés egy mechanikai sülyesztő kiváltására szolgál, úgy a zsinór *c* karikán át, a helyett hogy lefelé a súlyhoz, felfelé a sülyesztő felváltókészülékéhez lesz vezetve. Ha ez a közép-asztalban van, úgy az emelőberendezést a hátsó lábak egyikén lehet alkalmazni.

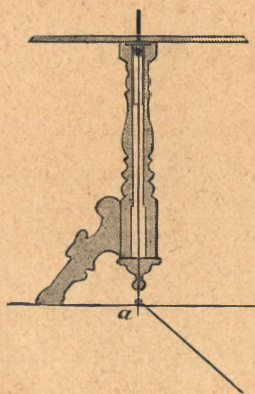
Ha ellenben a lábitónak mozgathatónak kell lenni, úgy olyant kell használni, melynek súly helyett spirálrugója van és rövid lábitó-pálczája, a mint az a 316. és 317-ik ábrában ábrázolva van.

Ha egy közép-asztalnál több mint 2 lábitó jön alkalmazásba, úgy ezen berendezést mellőzni kell; a dolog akkor olyan, mintha az asztal hátsó lábain több emelő alkalmaztatnék. Ez azonban nem ajánlható, mert a jobban oldalt ülő nézők ezt, illetve a művész fellépését könnyen észrevennék. Ekkor előnyösebb a szükséges zsinórokat egy hátsó asztallábon levezetni, mint azt a 327-ik

(327. ábra).

ábra mutatja és a szőnyeg alatt tovább a segéd kezéhez. Mialatt mellék-asztaloknál, habár szintén közvetlenül az oszloptól a padlóhoz és nem előbb az asztalfiókon keresztül vezettetnek. (328-ik ábra).

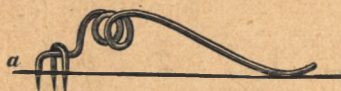

(328. ábra).

Daczára ezen zsinóroknak, a művész az asztalt tetszése szerint felemelheti vagy egy más helyre állíthatja, ha csak megfigyeli azt, hogy ezen második hely pontosan a padlóban levő lyuk vagy horog fölött van. Természetesen a segédnek a zsinórokat szükséghez képest előbb meghúzni vagy tovább engedni kell.

135. A rugóerők.

A varázkészülékek vagy segéd-készülékekhez szükséges eszköz előállítására kétféle rugók használatnak: olyanok, melyek valamely irányban nyomást, illetve húzást gyakoroljanak, nyomó-rugók és olyanok, melyek arra szolgálnak, hogy egy emelőt, egy forgó tengelyt vagy ilyesmit mindig eredeti helyzetökbe visszaállítsanak. Ezen fajtát egyensúly-rugóknak nevezik.

(329. ábra).

A nyomórugók legegyszerűbb fajtája drótból van előállítva, a mint azt a 329-ik ábra mutatja; ott alkalmazzák, hol csak csekély nyomás vagy húzásra van szükség.

Ha nagyobb erőre van szükség, úgy oly rugókat alkalmaznak, mint a milyenek a 330. és 331-ik ábra láthatók.

(330. ábra).

(331. ábra).

Az első gyengébb bádogból van készítve és a középén kissé behajtvva. Tehát nagyobb visszahajtást enged meg. A második alak egy még erősebb nyomást gyakorol, mert erős bádogból is rövidebben van készítve. A rugók mindhárom faja alkalmazásba jönnek, pl. kiváltószögek keresztülnyomásánál, billentyük csukásánál, pálczák és csapszegek előnyomásánál.

Ha ellenben arról van szó, hogy egy mélyebben keresztül nyomott súlyesztő zárassék ismét vagy egy mélyen fekvő fenék emeltessék, úgy a rugók a 332. és 333-ik ábrán rajzolt alakot kapnak. Működnek azon törekvésben, hogy

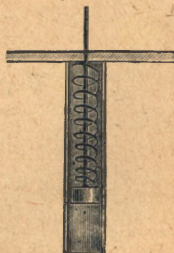

(332. ábra).

miután össze vannak nyomva, ismét kitáguljanak és a 332-ik ábra szerinti alak használatik, ha erősebb nyomás szükséges még a 333-ik ábra alakja gyengébb erővel bír, de a rugó teljes kitágulásig egyenletes az ereje. Minden más rugónál annál kisebb lesz az erő, menél inkább kitágulnak. Az 334-ik ábra mutatja, hogy kell egy rugónak formálva lenni, hogy egy hengeralaku térben alkalmazható legyen.

(333. ábra).

(334. ábra).

Ha egy spirálrugó felhúzó rugónak használatik,

ugy akkép görbitik azt, hogy a görbületek egymáshoz közel legyenek, mint azt az 335-ik ábra mutatja. Két végök hurokká lesz görbitve és a rugó megerősítésére szolgálnak a készüléken. Egyenletes vonóerőt gyakorol és tetszőleges hosszúságban állítható elő.

(335. ábra).

(336. ábra). Hogy egy spirálrugó balancéru gónak szolgáljon, következő módon használjuk: Egy tengely fölé teszik és egyik végét azon megerősítik (336-ik ábra). A másik vége szabadon marad. Ha most a tengelyt a rugó csavarulatával ellentétes irányban többszörösen körülforгатjuk, ugy ez is vele együtt fel lesz húzva. Most azon törekvése van, hogy eredeti helyzetébe visszatérhessen, mihelyt a nyomás, mely a tengelyt

a körülforгатásokra bírta, ismét megszűnik. A tengely ekkor ép oly sok forгатást fog ellentett irányban végezni, mint a mennyi az előbb a rugó felhúzásánál végeztetett. Készülékeknél, melyekben csak egy gyenge tengely alkalmazható, vagy a melyekben a hosszú spirálrugónak nincsen elég helye, egy órarugó aczélból készült spirálrugót használnak (337-ik ábra). Ha ellenben a tengely, mint az gyakran automatoknál elő szokott jönni, csak egy fél fordulást végezzen, vagy mindkét oldal felé egyenlő mértékben lehessen forгатni, ugy egy egyszerű balance-rugót alkalmaznak (338-ik ábra). A tengely egészen rövid forгатásainál elégséges, ha

(337. ábra).

(338. ábra). (339. ábra). séget okoznak a művészeknek.

egy egyenes órarugót egyenesen állva megerősítenek, mialatt egyik végét fába helyezik (339-ik ábra). Szükség esetében elégséges egy gummi-zsinór a rugó helyett. A hol egy gyenge felhúzó erő szükséges csak, ez tökéletesen elég, csak gyakrabban kell ujjal felcserélni, miután idővel elveszti feszítő erejét, vagy elszakad. Azért legjobb, ha mindig jó aczélrugókat használnak. A szerkezetnek rossz felhúzó ereje nem ritkán sok kellemetlen

136. Vonószerkezetek, pénzek, kártyák számára.

Az 340-ik ábra egyike a legújabb vonószerkezeteknek. A két érczlemez $a - a$ között a g szeg körül egy csiga forog, a melynek belsejében egy órarugó van. Ezen csigára egy bélhur van rácsavarva, mely szabad végével egy négyszögletű vonórudra van meg-

erősítve, mely *b* cső belsejében mozog. Ezen vonórúd oly hosszú, mint *b* cső és ily mellékdarab által vezetetik. Alsó végén van egy kerek bunkó, mely mint vezető darab a cső belsejében fel és le mozog és egyszersmind azon célja van, hogy megakadályozza, hogy a rudat felül ki lehessen húzni.

A vonórúd felső végére egy pénzdarab van rácsavarva. A vezető bunkón egy *h* vonózsínór van megerősítve, mely *c*-nél a csőből kilép és *c* csigán keresztül *e*

horgon át tovább lesz vezetve.

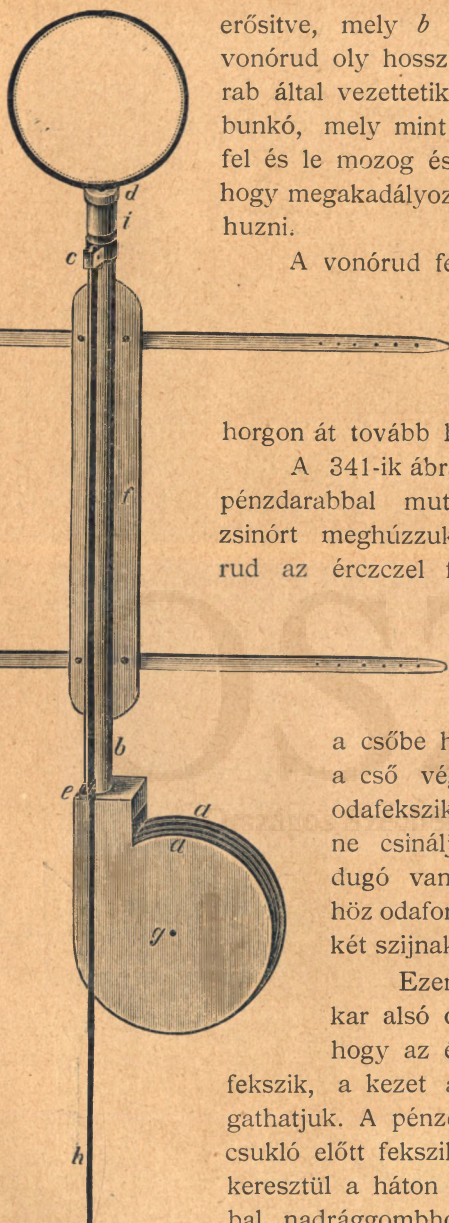
A 341-ik ábra a kitolt rudat a pénzdarabbal mutatja. Ha *h* vonózsínórt meghúzzuk, úgy ezáltal a rud az érczcel felemelkedik és a

rugó megfeszül. Mihelyt a zsinórt eleresztjük, a rugó a rudat ismét

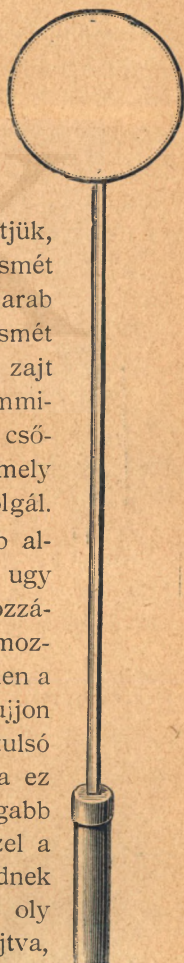
a csőbe húzza be és a pénzdarab a cső végén régi helyére ismét odafekszik. Hogy ez azonban zajt ne csináljon, a csőbe *d* gummidugó van bedugva. *f* egy a csőhöz odaforrasztott érczlemez, mely két szijnak megerősítésére szolgál.

Ezen szerkezetet a jobb alkar alsó oldalához erősítjük, úgy hogy az érczlemez erősen hozzáfekszik, a kezét azonban szabadon mozgathatjuk. A pénzdarab ekkor közvetlen a csukló előtt fekszik, *h* zsinórt a kabátujjon keresztül a háton át vezetjük, és a hátulsó bal nadrággombhoz odaerősítjük. Ha ez így mind elő van készítve, úgy egy tágabb

kézelt húzunk a készülék fölé. Ha most a jobb kézzel a levegőbe kapunk, a kart kinyújtjuk, úgy a zsinór rövidnek mutatkozik és a rud a pénzdarabbal kitolatik. A rud oly hosszú, hogy a pénzdarab, mihelyt a kar ki van nyújtva, az ujjak csekély görbítésénél annak végein fekszik. A nézők

(340. ábra).

(341. ábra).

nem veszik észre a vonórudat, mert az a kéz belsejében van, és a művész nekik a pénzdarab mutatásánál annak külső oldalát tartja a néző felé. Mialatt ő a pénzdarabot látszólag a bal kezében tartott kalapba dobja, összehajtja ismét karját és a rud a pénzdarabbal a rugó által ismét behúztatik a készülékbe. Ezen kísérlet többször is ismételhető.

Ép így lehet egy előbb eltüntetett pénzdarabot ezen szerkezettel ismét előtűntetni és egy tányérra dobni.

Ezen esetben a vonórud szegéről gyorsan lecsavartatik és senki sem fogja a pénzdarab szélén levő kis lyukat észrevenni.

Ha egy pénzdarab helyett egy bőrlapdát kell eltüntetni, úgy a vonórudra egy hosszabb, hegyezett szeget alkalmazunk és a lapdát arra felszurjuk. Mihelyt ez a művész kezében van, a rugó a rud visszahúzásánál a szeget könnyen kihúzza a lapdából. Azért a vonórud akként legyen berendezve, hogy a szeget ki lehessen csavarni, hogy helyette tetszés szerint egy nagyobb szeget, vagy más szorító eszközöket alkalmazhassunk.

Hogy ezen készülékkel egyes játékkártyákat tüntessünk elő, úgy még egy különös, a vonórud felső végén alkalmazott szerkezetre van szükségünk. Ez egy sarnierből áll, mely a vonórudra van felcsavarva és két lemezből van összetéve, melyek a kártya felvételére szolgálnak.

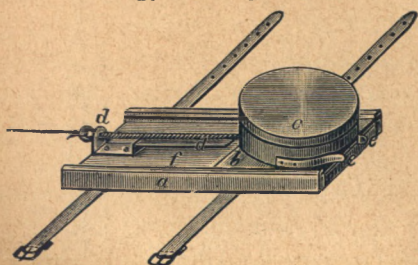

(342. ábra).

A 342-ik ábrán látjuk a készüléket kártyával, mely behajtva és a vezetőcsőre van fektetve. Ezen helyzetben van a művész kabátujjában is. Mihelyt utóbbi a vonórudat kihúzza, úgy ezzel a kártya a kabátujjból kijön, szabad lesz, a sarnieron alkalmazott spirálrugó következtében magasan fordul (343-ik ábra) és alsó szélével a jobb kéz ujj-hegyein áll, úgy, hogy a művész megmutathatja.

Ezután a két lemez közt előhúzza, a szerkezetet a vonóruddal a kabátujjba visszatolja és a kártyát az asztalra helyezi.

Hogy több pénzdarabot tudjunk előmutatni, melyeket

(344. ábra)

azután egyenkint az asz- (343. ábra) talra ejtünk, következő szerkezetet használhatjuk (344-ik ábra.) Szintén úgy, mint az előbbi, két szíjjal a karon lesz megerősítve. *f* alapdeszkán mindkét hosszoldalon keskeny léczek vannak. Ezekben egy négy-szögű erczelem *b* mozog. Rajta

egy érczhenger van odaforrasztva, mely egy fedéllel elzárható. A henger hat egymás fölé rakott koroná magasságával bir. Egy a henger fedelében alkalmazott spirálrugó gondoskodik arról, hogy a bennelevő koronák mindig lefelé nyomassanak. Lábán még elől egy kivágással bir, mely oly nagy, hogy egy korona rajta keresztülcususzhatik. Ezen bevágás két rugóval $e-e$ van elzárva. Vele szemben a henger hátulsó oldalán még egy kivágás van, mely azonban sokkal kisebb az elsőnél. Egy ércznyelvnek d felel meg, mely az alapdeszka hosszának közepén van megerősítve. Akkép van meghajlítva, hogy midőn az érczlemez d vissza lesz húzva, keresztülcususzik c hengeren át, b lemeznek ellenben megengedi, hogy f másik végéhez csuszszerék. f hátulsó végén ismét felfelé van hajlítva és egy lyukkal ellátva. Ezen keresztül vezet egy vonórúd drótból, mely c hengeren a kis kivágás felett van megerősítve. Egy spirálrugó megakadályozza, hogy b és vele együtt c maguktól hátrafelé csuszszerék.

A dróton egy vonózsínór van, mely mint az előbbi készülékeknél, a testhez van erősítve. Ha ezen zsinór a kar előre-húzása által megrövidítettik, úgy $b-e$ -vel hátrafelé csúszik, a legelső koronához ütődik és mindkét zárórugón $e-e$ keresztülnyomja. Ha most ez azon pontot elhagyta, a melynél a két rugó egymáshoz legközelebb van és azokat szétnyomta, úgy ismét összecsapnak és azt előre a művész kezébe hajtják.

Ha ez most a kart ismét meggörbiti, úgy a spirálrugó a vonórúdon a hengert ismét előretolja és a kísérlet elülről kezdődhetik mindaddig, míg koronák vannak.

Művészek, úgy mint műkedvelők, kik a szükséges kézügyességet elérték, oly módon kísérleteznek, hogy mindegyik karon egy szerkezetet viselnek és a koronákat felváltva mindkét kézzel megfogják.

Azok ellenben, kik ily kézügyességgel nem birnak, egy kalap segélyével fogják fel a pénzt. Némely művész ilyen szerkezeteket még asztalokon is alkalmaz, úgy hogy utolsó nyílásuk az asztal elülső oldalánál végződik. A vonózsínór a segédhez van ekkor vezetve.

Ha a művész most egy pénzdarabot vagy esetleg többet akar egymásután elűntetni, úgy abban a pillanatban, midőn annak a zsinórt meghúzza, az asztalnak a nézők előtt láthatatlan nyílásánál jobb kezével a levegőbe kap, a kihajított tallért felfogja és az asztalra dobja.

137. A láthatatlan utazás.

Hogy megmutassuk, miképp lehet bizonyos számú pénzdarabot és egy koczkát felváltva az asztalon keresztül vándorolva, helyeiket változtatni, mindkét részt kettősen kell birnunk. A művész tíz darab kétfilléres darabot, egy kis csontkoczkát és egy táblapapírból készült hüvelyt mutat. Egy második hasonló koczkát a balkéz közép- és mutatóujjai közt tart elrejtve, úgy hogy az teljesen el van takarva. Ellenben a jobb kézben hasonlóan tart bizonyos számú pénzdarabot elrejtve, melyek következő módon vannak präparálva: 9 kétfilléres van egymásba forrasztva és kifúrva úgy, hogy a koczkának alatta helye van. A tizedik fillér az előállott cső fölé mint fedél van odaforrasztva, úgy hogy a csomó teljesen tíz egymásfőlé rakott valódi kétfilléres darab látszatát kelti.

Mihelyt a művész a táblapapírból készült hüvelyt, melyet átvizsgálás miatt körüladott, visszakapja, ezen csomót a felette levő teljes pénzdarabbal észrevétlenül beléje helyezi és az asztalra állítja. Ekkor a valódi pénzdarabokat előszámlálja, és ezeket, valamint a koczkát is melléjük helyezi (345-ik ábra).

Erre a koczkát (345) és a hüvelyt a benne levő präparált pénzdarabokkal (347) együtt betakarja, a 10 kétfillérest bal kezébe veszi és azokat az asztal alá viszi. (Lásd 345, 446, 347 és 348-ik ábrákat).

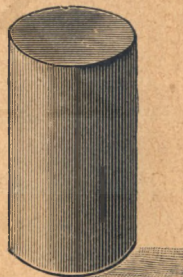
(345. ábra).

(346. ábra).

(347. ábra).

(348. ábra).

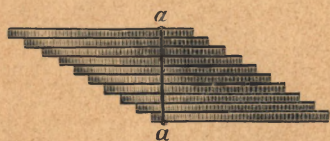
Ezen egy kis deszka-szervante van alkalmazva, melyen egy második koczka fekszik, ha a művész azt nem a kezébe akarja elrejtteni. Ezt a bal kezével leveszi a szervanteről, helyette a pénzdarabokat rakja reá, alulról háromszor az asztalra kopog, a koczkát az asztalra dobja és a hüvelyt óvatosan leemeli, miáltal ezen a helyen a koczka helyett a pénzdarabok jelennek meg.

Hasonló módon a tárgyakat ismét visszasétáltatjuk, az asztalról felhozott pénzdarabokat és koczkákat ismét vizsgálat alá bocsátjuk, a präparált pénzdarabokat a kézbe csusztatjuk és a hüvelyt is odanyújtjuk.

A pénzdarabokat észrevétlenül eltüntetjük.

A csalódás sokkal nagyobb lesz, ha a kétfilléres darabok helyett egykoronásokat alkalmazunk, melyeket a társaság egy tag-

jától kérünk. A hüvelyt a nézők szemei előtt egy pár régi játszókártyával készítjük el. Ha nincs ragasztószerünk, úgy a hengert gombostűk segítségével készítjük és a második kártyából egy kerek alakot vágunk ki egy korona nagyságában. Ha az alapot kissé nagyobbra vágtuk ki, mint egy korona, úgy azt felülről a hengerbe lenyomhatjuk. Bizonyos számú koronát már kezünkben elrejtve tartunk és azokat a kellő pillanatban a hüvely alá hozzuk.

(349. ábra).

mutatják az ezüst drótot. (A rajz jobb megértése végett mondhatjuk, hogy a koronák, mint a legyező, vannak szétszakadva, miután $a-a$ körül forgathatók. Egy ilyformán präparált pénzcsomót, ha kis koczka benne is fekszik, előtüntetése után a hüvelykből fel lehet venni és széttolni, hogy azon látszatot keltse, miszerint egyes koronákból van összetéve.

Ha még ezen präparált érc-csomót is előakarjuk mutatni, úgy azok nem lesznek összeragasztva, hanem valamennyien szélüknek ugyanazon helyén keresztülfúrva és egy ezüstdróttal összekötve (349-ik ábra). $a-a$ betűk

138. A forgó kulcs.

Egy könyv lapjai közé teszünk egy kulcsot, hogy fogantyuja kiálljon és a könyvet becsukva, egy darab zsineggel erősen összekötjük, úgy hogy a kulcs fogantyuját tartva, a könyv rajta lóghasson.

Két személyt a szoba közepére állítunk, úgy, hogy kezeiket kinyujtva, egymás kezét érinthessék.

Most mindketten kinyujtják középső ujjokat, a kulcs fogantyuját egyik oldalon az egyiknek ujjára, a másikon a másikéra ráhelyezik, de a kulcs szárát egyiknek sem szabad ujjával érinteni. Mihelyt a kulcsot a két személy ujjára rátettük, az minden látható ok nélkül egyszer megfordul. Ennek oka a vérkeringés és az állati delejesség, miről azonban az illető két személynek tudomása nincsen. Hogy a mutatvány meglepőbb legyen, annak megkezdése előtt a kulcsot néhány kézmozdulattal látszólag meg kell delejezni.

139. A kártya utazása.

Veszünk két egyenlő piros egyszem és két egyenlő fekete egyszem tarokk-kártyát.

Az egyik piros és az egyik fekete szemet kivágjuk a kártyából s a piros szemet a másik fekete, a fekete szemet pedig a

másik piros szemü kártyára ragasztjuk könnyedén, úgy, hogy a ráragasztott szemeket könnyen le lehessen venni s a kártyákon levő szemek a ráragasztottak által el legyenek takarva. E két kártyát a csomag közé tesszük. A mutatvány előadásánál felhívunk két urat segédkezésre és kérjük őket, hogy a csomagból egy-egy kártyát húzzanak ki, azonban a két elkészített kártyát kisse előre toljuk, miáltal elérjük azt, hogy ezen két kártyát fogják húzni.

Most mindkettőnek egy-egy kártya van kezében, melyet a közönségnek megmutatnak. A bűvész kér két zsebkendő s leborítja velök a két úr kezében levő kártyákat, de eközben a könnyedén reáragasztott szemeket észrevétlenül leveszi. Nehány percz mulva felkéri a két urat, a kendőket leemelni a kártyákról s miután a ráragasztott szemek le lettek véve, azon urnak kezében, ki piros egyszemet kapott, most fekete egyszem van, a másiknál pedig fekete egyszem helyett piros.

140. A szivartárca vagy leczke a bűvészetből.

(Hermann tanár után.)

Ezen mutatványhoz szükségeltetik egy szivartárca titkos fiókkal s két egyforma zsebkendő, melyek közül az egyiket egy velünk egyetértő személynek odaadtunk, a tárczával együtt (a tárcza leírását lásd I. kötet 175-ik ábrán).

Először ki kell kölcsönözni a közönségtől több zsebkendőt, köztük azt is, melyet előre odaadtunk a velünk egyetértőnek.

Felszólítunk egy egyént, kit magunkhoz hivatunk, hogy válasszon ki egyet a kendők közül. Ennek azt kell választani, melyet a velünk egyetértő személytől kaptunk, mit úgy értünk el, hogy a kiválasztandó kendőt kissé előbbre toljuk. Most felszólítunk egy hölgyet, hogy a kendő sarkát vágja el. Ezután kérünk szivartárczákat s közöttük azt is, melyet előbb egy velünk egyetértőnek átadtunk. A hölgy által kiválasztatunk egyet közülök, de a — fenn leirt módon — úgy kell intézni a dolgot, hogy az a tulajdonukat képező szivartárczát válassza, ekkor bocsánatot kérünk, hogy megnézzük, mi van benne, kinyitjuk a titkos fiókot, kiveszünk belőle két szivart és egy papírszopókát s miután ezeket megmutattuk, ismét visszatesszük őket, átadjuk a tárczát a hölgyeknek, elkérve tőle az általa elvágott kendőt, melyet eltüntetünk. Megjegyzendő, hogy a tárczába előre kell tenni az egyik sajátunkat képező ugyanolyan színű zsebkendőt. Most azt mondjuk a hölgynek, hogy nem vigyázott eléggé, mivel a szivarokat és szopókát zsebünkbe rej-

tettük s innen csakugyan elővesszük az előre oda készített szivarokat s szópókát, a tárczát pedig kinyitja, ott látja a zsebkendőt sértetlenül, melyet, véleménye szerint ő szét vágott. A szivartárczának két nyílása van, mely egymás mellett nyílik.

141. A csirkék elővarázslása. *(Becker tanár után).*

Ezen mutatványhoz szükséges: egy kis kötőkosár, melynek fenekén egy sürgőnypapír-tekercs van. A kosarat azután tele töltjük czukorkákkal vagy virággal. Továbbá egy kis pálcza, melynek vége ragadós anyaggal van bekenve. S végül kabátunkban belül mindkét oldalon egy-egy nagy mellzseb, melyekbe előzőleg 3—4 csirkét vagy galambot rejtettünk.

Kiszórjuk a virágokat vagy czukorkákat a közönség közé, úgy hogy mindenki azt hiszi, miszerint a kosár már üres. Ekkor a bottal benyulunk a kosárba, a botot hozzáérintjük a papírtekercs végéhez, úgy hogy az ráragad s ennek segélyével a papírtekercset legombolítjuk. A már künn levő papírszalagot folyton rázzuk a levegőben bal kezünkkel, úgy hogy az végül mint egy felhő eltakarja mellüket, tehát jobb kezünkkel észrevétlenül kivethetünk egy csirkét a mellzsebből. Jobb kezünket a csirkével most keresztül dugjuk a papírszalagból képzett felhőn, úgy hogy a nézők előtt, kik kezünket nem látják, úgy tűnik fel, mintha a csirke papírszalagok tömegéből bujt volna elő s így egymásután valamennyi csirkét előadjuk.

Igen hatásossá tehetjük a mutatványt, ha p. o. szinpadon adhatjuk elő e mutatványt, a csirkék elővarázsolása után a papírszalagokból 2 csomót teszünk a szinpad és hátfal mellé a deszka padozatra, mikor az egyik csomagot letesszük akkor már alul ott vár a szolga egy pár kacsával, midőn felvesszük a papírcsomót, egyuttal átvesszük a kacsákat s mint előbb a papírszalagokból elővarázsoljuk. A másik papírcsomagot elvesszük s ugyanakkor kidugja a segéd a fejét, a mi igen nagy derűtséget idéz elő és ezzel befejezi a mutatványt.

142. A leleplezett spiritizmus.

Tíz-tizenöt boritékot előkészítve, mindegyikbe egy-egy darab fehér papírt kell tenni s a mutatvány megkezdésekor ezen boritékokat szétosztani a közönség között s egyuttal felkérni őket, minden darab papirosra egy nevet vagy más szavat írni, a papírlapoka ismét a boritékba visszatenni s beragasztani.

A közönség között van azonban a bűvésznek egy bizalmasa is, ki egy előre meghatározott szót, pl. Vilma, írja a papírlapra. Midőn a bűvész összeszedi a közönségtől a szétosztott boritékokat, azon boritékot, melyben — mint tudja — a «Vilma» szó áll, legalul teszi.

Most kinyilatkoztatja, hogy minden boritéknak tartalmát ki fogja találni, egyiket kezébe veszi s mielőtt felnyitotta volna, azt mondja, hogy a benne levő papírlapon a «Vilma» szó áll.

Azután felbontja a boritékot, mintha meg akarna győződni arról, hogy csakugyan eltalálta-e s most megláthatja a levél tartalmát. Vegyük pl., hogy e levében «Széchenyi» név allott, akkor a második levél felnyitása előtt mondja: «Ezen levélben a Széchenyi név áll». Így tesz egészen az utolsó levélig, mindig az előző levél tartalmát mondva meg. Ha az utolsóelőtti levélben pl. Budapest szó állott, akkor az utolsó felbontása előtt a Budapest szót mondja. A bűvész tehát mindig a már megnézett boriték tartalmát mondta meg, csakhogy az elsőét és az utolsóét kicserélte. Miután minden levél fel van bontva és kitalálva, megkérdi a közönségtől, hogy helyesen találta-e el minden levélnek tartalmát. Czélszerű a kitalált szavakat egy néző által felírni s midőn kész van, felolvastatja.

143. A delejes gyertya.

A bűvészszel egyetértő két személy foglal helyet a közönség között s ha a mutatóványnál felkér két urat a segédkezésre, a jelentkezők közül ezeket választja. Az asztalon egy égő gyertya van s ezenkívül még egy, mely nincs meggyújtva. A bűvész felkér két urat az asztalhoz jönni, egyiknek az égő gyertyát adja kezébe, a másiknak pedig azt, a mely nincs meggyújtva s ez utóbbit felkéri, hogy a kezében levő gyertyát a másiknál gyujtsa meg, kinyilatkoztatja azonban egyuttal, hogy miután ő a gyertyát megdelejezte, ezen különben könnyű dolog nem fog sikerülni. A két felhívott úr a gyertyát közelíti egymáshoz, de úgy tesznek, mintha kezeik reszketnének s nem lennének képesek a gyertyát meggyújtani. Ha a két kisegítő dolgát ügyesen végzi, úgy e mutatóvánnyal óriási derűtséget idéznek elő.

144. A medium eltünése.

Ezen mutatóványt csak azon esetben lehet előadni, ha két egymásba nyíló szoba áll rendelkezésünkre. Az egyik szobát teljesen el kell sötétíteni, sőt ha a fal világosszinü lenne, czélszerű

azt fekete kendővel bevonni. Az ajtó mellett jobbról és balról égő gyertyát állítunk fel, a gyertyák mögé pedig egy sötét ágyellenzőt alkalmazunk, hogy a világosság a másik szobába ne hatoljon, hanem csak a közönséget világítsa meg, miután ennek főczélja a nézőket elkápráztatni. Felkérünk valakit a közönségből, ki erre hajlandó, hogy egy, az ajtótól 2—3 lépésnyire állított székre üljön, betakarjuk őt egy lepedővel, a lepedőt néhány másodpercz mulva leveszszük s a medium a székkal együtt eltűnt.

Magyarázat. — A lepedőt már előzőleg a szék mellett tartjuk, alatta pedig egy nagy fekete kendőnek kell lenni s úgy legyen az előkészítve, hogy minden bontogatás nélkül azonnal be lehessen takarni a lepedővel az illető személyt. Ha a lepedőt elveszszük, a fekete kendő marad csak ott s miután az illető medium teljesen le van takarva s a háttér sötét, a fekete kendő sem látható. Hogy a mediumot ismét elővarázsoljuk, ráborítjuk a lepedőt s a fekete kendővel együtt ismét azonnal levonjuk.

145. A varázs-pálca.

E mutatványhoz szükséges egy körülbelül 3 □ cm. nagyságú szivacs, melyet előzőleg vízbe kell áztatni, azután az inggallér és mellény közé rejtjük a fül irányában. Így felkészülve kérünk egy pálczát, vagy zsebkést; ezt, valamint tenyerünket felmutatjuk annak jeléül, hogy semmi sincs benne elrejtve, mi vizet tartalmazna; nagyobb megnyugtatás okáért az ingujjat felgyűrjük és ez előkészületek közben a szivacsot észrevétlenül kezünkbe véve, kifacsarjuk belőle a vizet, úgy mintha azt a botból facsarnók. A pálczát azután mintegy feledékenységből az asztalra tesszük, vagy azon kifogással élünk, hogy meg akarjuk törölni és ez alatt a szivacsot elrejtjük

146. Az arab gyorsfestészet.

Ehhez szükséges egy keret nélküli olajfestmény, melyet előzőleg vízben feloldott krétával kell bekenni. Ha megszáradt, fehér vászonnak látszik s kissé távolról pedig nem lehet megkülönböztetni, vászon-e az vagy papiros. A képet így meg kell erősíteni valahol. Hogy a mutatvány feltűnő legyen, egy festék-lemezt vagyis palettát kell készíttetnünk, ezt bekenjük előzőleg különféle olajfestékekkel és megszáritjuk. Ha a mutatványt előadjuk, egy bögrét megtöltünk vízzel, az ecsetet bemártjuk és a festék-lemezre tesszük, mintha festéket akarnánk reá felszedni. Az ecsettel most egyszerűen

csak a krétát szedjük le a képről s ekkor a kép régi színe látszik, de természetesen úgy kell forgatni az ecsetet, mintha valóban festenénk. Hogy e mutatvánnyal hatást érhessünk el, kissé távol kell lennünk a közönségtől. (Igen érdekes mutatvány).

147. A repülő óra.

Két teljesen egyforma, sűrű és sötétszínű kendő köröskörül egymáshoz lesz varrva, hogy a két kendő egynek lássék s csak egy helyen lesz egy 8—10 cm. hosszú hely nyitva hagyva. Ezen helynél a két kendő között a középen belül egy zseb lesz készítve, melyet egy pár közönséges kapocs által be lehet csukni s e zsebbe egy óra lesz betéve, azután pedig a nyílás bevarrva. A mutatvány megkezdésénél a bűvész felhív magához egy urat a közönség közül s leülteti őt egy székre, azután kikölcsonöz magának egy órát s azt látszólag betakarja a kendőbe, azonban tenyerében elrejtve tartja. Most a bűvész a kendőt a közönség közé viszi s mindenki meggyőződést szerezhet magának tapintás vagy az óra ketyegése által, hogy az valóban a kendőbe van takarva, de természetesen csak az előlegesen bevarrt órát érzik és hallják. A bűvész azután oda megy a széken ülő úrhoz s félig elébe állva — hogy a közönségtől eltakarja — füléhez tartja a kendőt, hogy az illető is hallja az óra ketyegését és a kölcsönzött órát annak zsebébe csusztatja, azután a kendőt kezébe adja tapintás végett.

A bűvész most megfogja a kendő két sarkát, felkéri az illető urat, hogy a kendőt, ha 3-at olvas, ereszsze el s miután ez megtörtént, kirázza azt a levegőbe s az óra eltűnt. A bűvész ezután köszönetet mond az illető úrnak szivességeért s midőn az már visszatért helyére, keresi az órát, melyet persze, sehol sem talál meg, kinyilatkoztatja tehát, hogy az illető urnál kell annak lenni, zsebeit — tiltakozása daczára — kikutatja s megtalálják az eltűnt órát.

148. Bosko kedvencz mutatványa.

Kérünk kölcsön két fehér kendőt és egy gyűrűt. Előkészületben tartunk egy kendőt, melynek sarkába egy gyűrű be van varrva. A kölcsönkért gyűrűt ebbe látszólag beletesszük, de valóban kezünkbe rejtve tartjuk s felkérünk egy urat a kendő tartására, egyszersmind felszólítjuk, győződjék meg tapintás által, hogy a gyűrű valóban ott van. A kölcsönzött kendők egyikét összesodorva, a kölcsönzött gyűrűt észrevétlenül ráhúzzuk s kezünkkel ott tartjuk a kendőt, a hol a gyűrű van. Most két urat felszólítunk,

hogy a kendő két végét tartsák s erre a másik kendőt gyorsan reá terítjük a gyűrű fölé. Most elkérjük a másik urtól a kezében tartott kendőt s kirázzuk a levegőbe, de a közönség csodálkozására a gyűrű nem fog belőle kiesni. Most elhúzzuk a kendőt a gyűrűről s ez az összesodort kendő közepén taláztatik.

149. A bűvös kártyák.

Az előadó egy kis szekrénykét rejt a mellényzsebbe papírlapból, a szekrényke 3 válaszfal által négy részre van osztva s alulról 5, felülről 10 mm. széles. A rekeszek arra szolgálnak, hogy bennök a négy szín az Ász-tól sorba lesz rakva a hetesig, megjegyzendő, hogy a kártyáknak sorrendben kell következni egymás után. Egy így összerakott kártyacsomaggal kell a bűvésznek felszerelve lenni, de a közönség szemeláttára egy hasonló kártyacsomagot vesz át, melyet valaki a közönségből jól megkever; ezt szintén a mellzsebbe teszi a szekrényke mellé. Ha most valaki a társaságból valamely kártyát kíván, a bűvész kiszámítja, hogy melyik rekeszben kell annak lenni s előveszi azt. Meglepő e mutatvány, ha jól begyakoroljuk.

150. A delejes kártyák.

Két egészen egyforma sötétpiros kendő, jelezzük őket *A* és *B* betűkkel a következő módon lesz elkészítve. *A* kendőnek fele köröskörül és a közepén *B* kendőhöz lesz varrva, a másik fele pedig szabadon van. Az *A* kendő szabadon maradt felének két sarkában egy-egy kis zseb lesz készítve és abba egy krajczár nagyságu ólomdarabka bevarrva. Az *A* kendőre 3—4 kártya is lesz ragasztva. A mutatvány előadása előtt az *A* kendő szabadon maradt fele át lesz hajtva, miáltal a reáragasztott kártyák el lesznek takarva s a bűvész a dupla kendő, valamint az *A* kendő szabadon maradt felének két sarkát kezében tartva lép a közönség elé. A vendégek által egy kártyacsomagból 3—4 darabot kiválasztat, de azon kártyákat, melyek a kendőre vannak ráragasztva kissé előre tolja s ezáltal eléri azt, hogy a közönség ezen kártyákat választja. Miután az illetők felkértek a választott kártyákat emlékeztükben tartani, a csomag ismét össze lesz keverve s egy úrnak vagy hölgynek azon kérelemmel átadva, hogy azt egy jelszóra a bűvész arczába dobja s akkor a kiválasztott kártyák a a kendőre fognak ragadni.

A bűvész a kendőt arcza elé tartja s megadja a jelet, mire a kártyacsomagot arczába dobják, de e pillanatban, midőn a kártyák a levegőben repülnek, tehát a közönségtől ezáltal részint el van takarva, elereszti az *A* kendő szabad felét, melyet a belevart ólomlemezek azonnal lehuznak s így, midőn a kártyák már a földre estek, a közönség meglátja a kiválasztott kártyákat a kendőre ragadva.

A földön fekvő kártyákat gyorsan fel kell szedni, hogy az esetleg felül fekvő kiválasztott kártyákat észre ne vehessék.

151. A forçirozott kártya.

Ehhez szükséges 32 egyenlő kártya, pl. makk király vagy zöld hetes. Megkérünk valakit, hogy egyet húzzon ki és nézzen meg, azután tegye vissza a csomagba anélkül, hogy nekünk megmutatná. — A csomagot megkeverve egyet elejtünk, megkérjük az illetőt, nem ez volt-e a megnézett kártya és miután mind a harminczkettő egyenlő, bizonyára eltaláltuk.

152. A gyorsaság csodája.

Egy ív ujságpapirra szintén papirosból egy kis zseb lesz ragasztva, s midőn a bűvész a mutatvány előadásakor a szolgától ujságot kér, az behozza ezen elkészített ujságot.

A bűvész ezután a kabátujjat feltűri annak jeléül, hogy oda nem fog semmit eltüntetni, kölcsönkér egy órát s az ujságpapirból egy zacskót csavar; a ráragasztott zsebnek természetesen a zacskó belsejébe kell jönni. Az előadó az órát beteszi a zacskóba, de egyuttal az abban levő zsebbe is, azután a zacskót fölül összefogva, mindenkinek, ki azt kívánja, füléhez tartja, hogy az óra ottlétéről meggyőződhesse. A zacskót fölül fogva, vigyázattal felbontja, de ügyelnie kell arra, hogy az óra ki ne essen és a zseb ne legyen látható, ezután a papirt kirázza s az óra eltűnt. Az ujságpapirt összegyürve ledobja, honnan a szolga felveszi s kiviszi. A másik szobában két czipó van előkészítve s az egyiknek alján egy mély bevágás van, melybe a kisegítő az órát beteszi s a nyílást ismét összenyomja, hogy észrevehető ne legyen.

A bűvész most két darab kenyeret kér, mire behozzák neki a két czipót, melyek közül az egyik, amelyikben az óra van elrejtve, meg van jelölve, hogy a bűvész eziránt tájékozva legyen.

A nézők most felkéretnek kinyilatkoztatni, hogy melyik czipóba varázsolja az eltűnt órát. Ha a közönség azon czipót jelöli meg, melyben az óra el van rejtve, akkor a czipót felvágja és az órát visszaadja tulajdonosának; ha azonban a másikat mutatják, akkor a bűvész a következőket mondja: Önök talán azt hiszik, hogy én a sütővel egyetérték, azonban meg akarom mutatni önöknek, hogy csak két közönséges czipót vettem; ezzel feltöri a czipót s megmutatja a közönségnek, azután felvágja a másikat s a benne levő órát visszaadja tulajdonosának.

153. A vándorló láda.

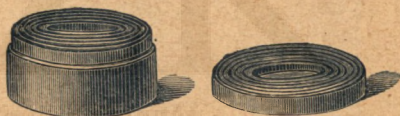
A vándorló láda arra szolgál, hogy egy eltüntetett pénzdarabot ismét előtűntessünk.

Hét kerek láda van, melyek úgy vannak elkészítve, hogy egyik a másikba befér, úgy, hogy mind a hetet egymásba lehet dugni.

Minden ládának meg van a maga fedele.

Az egyes ládák elkészítése igen pontos legyen, hogy képesek legyünk valamennyi egymáson fekvő fedelet az egymáson álló ládákra egyidejűleg rányomni.

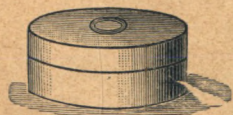
A kísérlet elején a művész a ládákat és ép úgy a fedeleket egymásra állítva egy tárgy mögött elrejtve tartja, a mint azt a

(351. ábra).

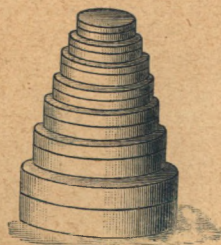
350-ik ábra mutatja. Ha egy gyűrűt vagy egy pénzdarabot akar eltüntetni, úgy a pénzládát használja vagy másképp tünteti el a pénzdarabot, észrevétlenül a legkisebb ládába hozza, az összes födelet együttesen felemeli, mialatt hüvelykjét a legbelsőre nyomja, majd elveszi azt, kissé megrázza, hogy mindegyik fedél pontosan a neki illő ládára fekdüdjék és így az összes fedelet rájuk nyomja.

(351-ik ábra). Már kevés gyakorlatnál is oly gyorsan megy végbe, hogy a néző semmit sem vesz észre. Most hókusz-pókuszokat végez, hogy a látszólag még a szekrényben vagy a kezében lévő pénz-

(351. ábra).

darabot a legbelső ládába varázsolja. Ha most a közönségtől fel hagyja nyitni egyenkint a ládákat, a pénzdarab tényleg az utolsóban fog lenni. Eközben a művész a ládákat mind egyenkint becsukta és egymásra állította, a mint azt a 352-ik ábra mutatja.

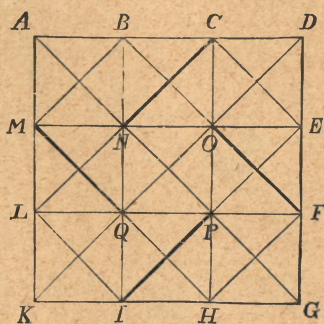
(352. ábra).

154. A hétszeres boríték.

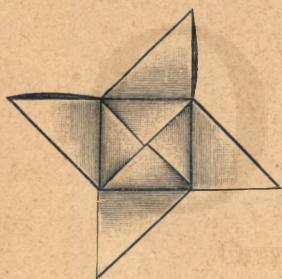

(353. ábra).

Kemény papírból készítünk egy borítékot, a mint az a 353-ik ábrán látható. Ehez vegyünk egy négyzet-alaku papírt (354-ik ábra). C—N, F—O, I—P vastag vonalakat úgy hajtsuk, hogy a szegletek felfelé álljanak a többiekkel átellenben. Erre fogjuk a papírt a négy sarkánál úgy, hogy A—B és A—M egymás mellett fekdjenek; D—C és D—E, G—F és G—H, K—I és K—L és fordítsuk őket jobbra. Erre B pont a papír másik oldalára O-hoz fekszik, E—P H-nál, Q—L N-nél és egy alakot kapunk a 355-ik ábra szerint.

(354. ábra).

(355. ábra).

Most a háromoldalú sarkokat egymásután a középre hajtjuk át, mint azt a 354-ik ábra mutatja.

Igy készítsünk 7 borítékot, melyek közül egyik mindig valamivel kisebb legyen, mint a másik és benne elférjen. Mindegyik más színnel birjon.

A külső legnagyobbtól számított 4-ik borítékot erős sárga papírból készítsük. Ennek sima hátoldalára ragasszunk egy hasonlót szintén a hátoldalával, a mely meg három kisebbet foglaljon magában.

Valamennyi egymásba zárt borítékot a közönség elé hozzuk, egymásután kinyitjuk őket és a kiterített papirokat egymásra fektetjük; a negyedik boríték hátoldalán levő borítékok zárva maradnak. Most a legbelső, jelenleg felül fekvő borítékba egy pénzdarabot fektetünk be és azt bezárjuk; e fölött a hatodikat az ötödik és a negyediket is. Ekkor hókusz-pókuszszal a pénzdarabot a borítékból látszólag kisétaltatjuk. Hogy megmutassuk, miszerint a belső boríték üres, nyissuk ki ismét a belső borítékokat, ezúttal azonban a negyediktől kezdve az előbbtől ellenkező oldalra és a legelső üres lesz. Ha a pénzdarabot a legbelső borítékban ismét előtűntetni akarjuk, úgy az ujolagos felnyitásnál a negyedik borítékot ismét a másik oldalra fordítjuk és a pénzdarab ismét előbbi helyén lesz. Csak arra kell vigyáznunk, hogy a kinyitásnál a negyedik borítéknek hátoldalát ne engedjük meglátni.

155. Koczkák, melyek pontjaikat megváltoztatják.

Kevés előtt ismeretes, hogy minden koczkánál a pontok száma két egymással szemben fekvő lapon összesen 7-et tesz ki. Ha tehát két koczkát úgy fektetünk egymás mellé, a mint azt a 357-ik ábra mutatja, úgy hogy az első koczka megfelelő oldalán, a hol most négy pont látható, három lesz látható, mialatt a második koczka 6 pontjának 1 pont fog

(356. ábra).

megfelelni. Mindkettőnek hátoldala 3 és 1-et mutat. De ezen koczkák még aképp is vannak készítve, hogy ha őket úgy tartjuk, mint azt a 356-ik ábra mutatja, úgy a felső felszínükön 1 és 3, tehát megfordított sorrendben, mint az ellenkező oldalon, fog megjelenni.

A jobb kéz hüvelyk- és mutatóujjával megfogjuk mindkét koczkát (357-ik ábra), úgy hogy az elülső oldalon 1 és 3 és egyúttal a hátoldalon 6 és 4 lesznek láthatók. Mialatt most kezünket ismételten fel és le mozgatjuk, mintha a koczkának pontjait megvárnók, hüvelykujjunkkal egy kissé lefelé és a mutatóujjal felfelé toljuk, miáltal a koczkának hátsó felszínei és így 1 és 3 fordított állásban (3 és 1) megjelennek. Épp így képesek vagyunk ezen tartásban a koczka hátoldalán a pontokat megváltozottan felmutatni.

(357. ábra).

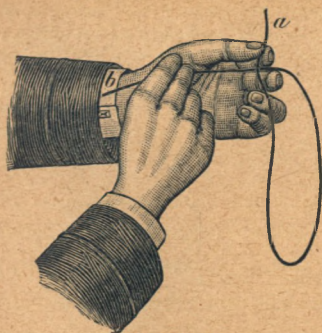
Ha ellenben a pontok első állását akarjuk ismét mutatni, úgy a kéz megfordításánál mindkét ujjal a fordított mozgást végezzük.

A koczkák tartása a két ujj között egy olyan forma is lehet, a mint a 357-ik ábra is mutatja. Ezen esetben forgatjuk a koczkát, mialatt a hüvelyket előre toljuk és a mutatóujjat behúzzuk.

Ezenkívül a két koczkának összeállítása tetszőleges is lehet, miután azoknak minden eltolásánál főnnebb leirt módon a pontok megváltoztatása tűnik elő.

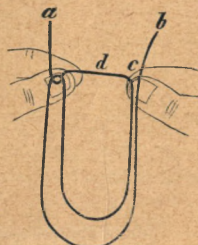
156. Egy kettévágott zsinórt ismét egészszé alakítani.

Egy fél méter hosszú vékony zsinórt nyujtunk át megvizsgálás végett, ezután egyik végét megfogjuk, a mint azt a 358-ik ábra mutatja, a bal kéz hüvelyk- és mutatóujjával és másik végét előbb lelógatjuk.

(358. ábra).

Ezután a jobb kézzel ezt megfogjuk, *a* vég körül a bal kéz közép- és mutatóujja közé fogjuk és egy hurkot állítunk elő. Ezután *b* véget kissé meghúzzuk, *a* közé tesszük ismét, ugyanazon szalagot még egyszer képezve, mialatt *b*-vel hátrafelé az első szalag után megyünk, jobb kezünk hüvelyk- és mutatóujjával *c*-nél (359-ik ábra) megfogjuk és *d* szalagvéget feszesen meghúzzuk.

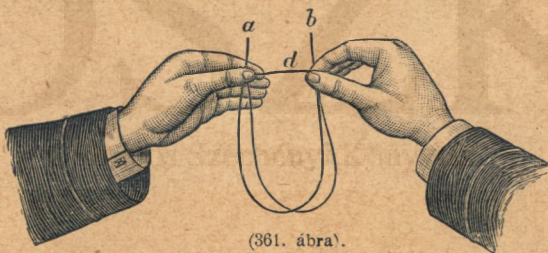
(359. ábra).

Ezáltal úgy tűnik elő, hogy a zsinór egy kettős hurokká van képezve (360-ik ábra), miután mindkét kéz hüvelykujja a zsinór hajtásait befedi. (361-ik ábra).

Ha most a zsinórt ezen tartásában *d*-nél egy ollóval elvágni hagyjuk, úgy *c* és *b* végek (362-ik ábra) lefelé esnek, mialatt a másik levágott *f* vég *a* mellett felfelé fekszik.

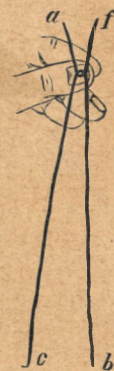

(360. ábra).

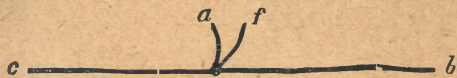
(361. ábra).

Amint ezen ábrából látható, a most levágott még *c*—*b*-vel egybekötött *a*—*f* vég a bal kéz két ujjával az összekötésnél befedetik s így a zsinór kettévágtottnak látszik. Ha mindkét hurkot egyenlő nagyra húztuk és mindkét *a* és *b* véget egyenlő hosszúra fektettük, úgy a keresztülvágás után a látszólagos végek *a*—*c* és *f*—*b* egyenlő hosszúaknak tűnnek elő.

(362. ábra.)

Kísérletező most mindkét kezével egy csomót köt *a* és *f* végekkel *b*—*c* zsinór közepén, mialatt bal kezének ujjaival folyton fedve tartja a hurkot. (363-ik ábra). A csatlakozás tökéletes. Senki sem fogja gyanítani, hogy itt egy utánzott csomó készített, melyet *c*—*d* zsinóron könnyen ide és oda lehet tolni.

(363. ábra).

A művész a zsinórt mindkét végén feszesen meghúzza, bizonyítékul, hogy az erősen össze van kötözve és kijelenti, hogy a zsinórt ismét könnyen helyreállítja. Ezen czélból *a—f* végeket szájába veszi, úgy tesz, mintha azokat összerágná, a csomót is a szájába beveszi, a zsinórt a szájából oldalvást kihúzza és a csomót benne tartja, míg azt a kellő pillanatban észrevétlenül elejti. A zsinórt most tehát újra helyreállítva előmutatja és a nézőket különösen figyelmessé teszi a látszólag összetett helyre a középén, a hol átvágatott.

157. Flóra adománya.

(364. ábra).

Egy mesterséges rózsa szükséges. Egy fehér rózsa szárral, hüvelylyel van befedve, mely vörös rózsalevelekből van készítve. (364-ik ábra). Mindkét rózsának alsó szélé mohával és kis levelekkel van körül ragasztva, úgy hogy a felső vörös rózsa hüvelynek határa alig vehető észre, midőn az a fehér rózsa fölé van húzva.

Igy a művész bal kezében a rózsával fellép, a virág elé teszi jobb kezét, a felső hüvelyt leveszi, egyelőre üres jobb kezében elrejté és a fehér rózsát előmutatja. Erre befödi azt, a hüvelyt ismét ráhelyezi és a rózsa ismét vörös színében előtűnik.

158. Az esernyőtök. (Willman után).

A művész egy napernyőt mutat elő, melyét egy kemény papirtokból húz ki. (365-ik ábra). Miután mindkét részt megvizsgálni engedte, az ernyőt ismét a tokba visszadugja és egy földig betakart asztal mögé állítja.

E mögött egy második ilyen tok van, a melyben egy hasonló ernyő rejlik, melynek szövete szárától el van távolítva és csak egy végével van az egyik rud hegyével megerősítve, úgy hogy azon lelóg. A többi rud hegyein a kölcsönzettekhez hasonló kendők vannak megerősítve. Most a művész a kölcsönzött kendőket a tölcser-pisztolyba helyezi, (lásd 74-ik oldalt) az először bemutatott ernyő helyett a präparáltat hozza elő, ezt tokjával együtt a szolgának adja tartani és ezután lő. Erre az ernyőt kihúzza és a nézők bámulatára hiányzik rajta a tok és az összes kendők az ernyőrudak hegyein lógnak.

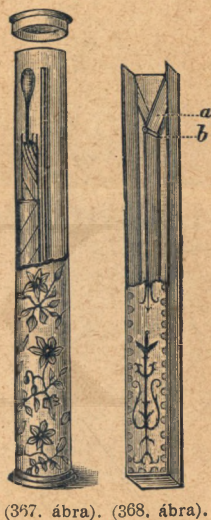
A művésznak egy bizalmas személye is ül a nézők

(365. ábra).

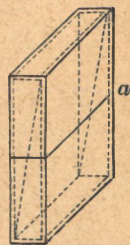
között, ki neki egy tarka kendőt nyujt át. Természetesen már előzőleg egy hasonló kendő van az egyik rудon meg-erősítve. Ahol nem alkalmas a tokok felcserélése, egy olyat használunk, mely hosszában egy ferde kemény papírfal által van két részre osztva, amint azt 366-ik ábra mutatja. *a* a kemény papírtok, mely kívülről szép diszitésekkel bir, *b* a ferde fal, *c—c* a végeket elzáró fedelek. Miután a művész az először előmutatott ernyőt ismét tokjába visszadugja, azt az asztalra helyezi, később a levételnél megfordítja, másik végét kinyitja és a praeparált ernyőt itt előhúzza. Belülről a tok feketére van behúzza, úgy hogy a ferde fal nem vehető észre.

Hogy elkerülhessük a tok megfordítását olyanokat is készítenek, melyek egy kemény papírfal által hosszirányukban két kamarára vannak osztva. A 367-ik ábra egy ily tokot mutat, melyet felülről egy fedél elzár. A 368-ik ábra a tok egy hasonló szerkezetét mutatja négyszögü alakban. A középfal felső végénél egy mozgatható csapó-födél *a* van, mely *b* sarnirban mozog és így mindkét kamarát tetszőlegesen zárhatjuk. A tok ép úgy, mint a csapó-lap *a* belülről feketén fényezett, így utóbbi nem látható. A művész így a praeparált ernyőt előmutatja és 2 kamara elzárása által a csapó-lap *a* segítségével az először mutatott ernyőt elrejtethi.

(367. ábra). (368. ábra).

159. Az eltüntető doboz.

(369. ábra).

Az eltüntető doboz arra szolgál, hogy kártyákat, keztyüket stb. változtassunk át, illetve tüntessünk el (369-ik ábra) főképp, azonban az a célja, ha idegen kéztől egy lapon irt kérdésre akarunk felelni, vagy több szám összegét akarjuk megadni, anélkül, hogy az illető lapokat láttuk volna. Miután az összehajtott lapot ebbe betettük, lezárjuk a tokot, észrevétlenül megfordítjuk azt ismét, — a valóságban azonban egy másikat — oly ürügy alatt hozzuk elő, hogy azt inkább mindenki szeme előtt az asztalra tesszük, nehogy a nézők valami elcserélést gyanítsanak. A dobozt ismét bezárja s az asztalra helyezi. A segéd magával kiviszi, elolvassa a kérdést s az arra illő feleletet azon

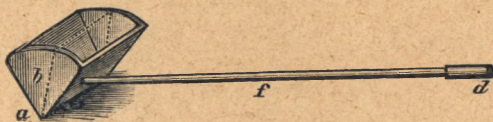
helyre pl. egy táblára, amelyen megjelenjen, felírja. Ugyanigy tesz az összeggel is, melyet előbb kiszámít.

Ezeket a szolgál visszahozza, az asztalra helyezi, egyuttal a dobozt a kérdéssel is visszahozza és mellé fekteti, mialatt a művész a közönséggel foglalkozik és valakit felkér, hogy a lapot tartsa. A művész a látszólag üres dobozt ismét felveszi, kinyitja s az illetőnek megmutatja, hogy üres, az asztalon fekvő lapot beteszi, bezárja ismét, észrevétlenül megfordítja s úgy állítja az asztalra, hogy az első lap felül fekszik.

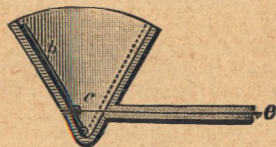
Erre a prapárált táblát üresen felmutatja, tisztára letöröli, betakarja, egy pár varázsigt mond s a kendő levétele után a felállított kérdésre illő feleletet, illetve a felirt számok összegét tünteti elő a táblán. A művész erre ismét kinyitja a dobozt, az illető által kivéteti a lapot a felirt kérdéssel, hangosan felolvastatja azt, mire ő maga a táblán előtüntetett feleletet előolvassa.

160. A bűvös kanál.

Hogy több sokjegyű szám összegét anélkül, hogy azokat látnók, látszólag azonnal felírassuk, az épen leirt eltüntető dobozon kívül a bűvös kanalat is használhatjuk, ez bádogból készült és tarkán van fényezve (370-ik ábra) a két négyszögű oldal-lap által képezett szöglet a -ban egy a 371-ik ábrában pontozott vonalakkal előtüntetett lemez b forog.

(370. ábra).

(371. ábra).

Ez c -nél egy erős dróttal e van összekötve mely f rudon keresztül megy s az eltolható d fogónál végződik. A szerint, amint ezt többé-kevésbé a rudon toljuk, a mozgatható lemez a kanál egyik vagy másik falához hozzá fekszik. A kísérlet előtt a művész egy darab papírra 5 vagy 6 jegyű számot egymás alá ír, azokat összeadja és az összeget megjegyzi magának, illetve már a nézők előtt még nem látható táblára írja fel, amelyen később előtünteti. Erre a darab papirozt egy boritékba helyezi és a mozgatható lemez és kanálnak hozzá közelebb fekvő fala közé helyezi, a drótot meghúzza, úgy hogy a boriték nem látható. Most a nézők közé megy felszólíthat egy-egy személyt, hogy hat hatjegyű számot irjanak egymás alá egy nekik átnyujtott papírra.

Ha a lap ki van töltve, úgy a művész egy úrnak egy hasonló boritékot nyújt át, amint azt a maga lapjával is megtette, betéteti a boritékba, még előbb ugyanoly módon összehajtván. Közben a bővös kanalat előhözza, betéteti a boritékot és a nézőtér másik oldalára megy. Eközben a bővös kanalat magától lehetőleg eltávolítja, a cső végét d a szárra rányomja és ezáltal b lemezt a kanál egyik oldaláról a másikhoz mozgatja, úgy, hogy ez most a kanál elülső falához hozzáfekszik. Erre a most éppen betett boriték befedetik és helyette az ő általa már előkészített jelenik meg. Ezt most egy másiktól, ki az elsőtől jó messze ül, véteti ki és a bővös kanalat félre teszi.

Most felkér egy személyt, hogy a boritékot nyissa ki és a papírra felirt számokat adja össze. Ezalatt tábláját előkészíti a számok összegét hangosan felolvastatja és e közben a táblát, úgy tartja, hogy a nézők az arra krétával ráírt összeget az ép most felolvasottal összehasonlítani tudják. Hogy a lap el lett cserélve, azt még az, ki előbb a számokat felírta sem gyaníja, miután azokat rendesen már rég elfeledte, azoknak összegét egyáltalában nem is ismeri.

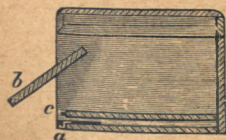
Ha a művésznek egy ily szerkezet nem áll rendelkezésére, úgy a következő módon segít magán.

Egy darab papírt vesz octav nagyságban, 5 különböző számot ír rá, melyeknek összegét ismeri, azt az írott oldalával alul egy táblára helyezi és ezt írónnal együtt valakinek átnyújtja ama kéréssel, hogy 5 többjegyű számot egymás alá írjon reá. Mihelyt ez megtörtént, visszaveszi a táblát, egy alkalmas pillanatban a lapot egyszerűen megfordítja, erre felkér egy másik személyt, hogy a számokat összeadja.

Ezen személynek a legritkább esetben van ideje a papirost közelről megvizsgálni, miután a figyelme az összeolvasásnál teljesen igénybe van véve. A művész most felkéri, hogy az összeget olvassa elő és ugyanabban a pillanatban ugyanazt a számot saját tábláján mutatja fel.

161. Az óratok.

Az óratok arra szolgál, hogy kisebb tárgyakat, mint órákat, gyűrűket stb. eltüntessünk. A 372-ik ábra mutatja azok keresztmetszetét. A fenék kettős; az alsó felett egy rugós horog a van, melynek az a célja, hogy a mozgatható oldalfalat b rögzítve tartsa, mihelyt ez oda van nyomva.

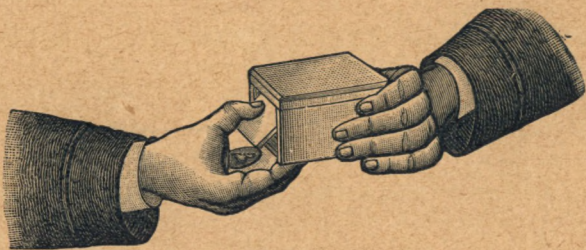

(372. ábra).

Az alsó fenék *a*-nál csak gyenge, úgy hogy az ujjakkal könnyen nyomható kissé felfelé. Ezáltal a horgocska *a* magasra emelkedik, *b* oldalfalat szabadon hagyja, mely két a fenti fenéken alkalmazott nyomórudon *c* által kifelé szorítottatik. A szekrény rendesen finom fából van készítve, finoman polirozott belsejében bársonnyal bevonva s a fedelében tükörrel van ellátva.

Ha a művész egy órát kölcsönkér, úgy az illető személynek a nyitott szekrényt elé tartja, az órát befekteti s a fedéllel bezárja.

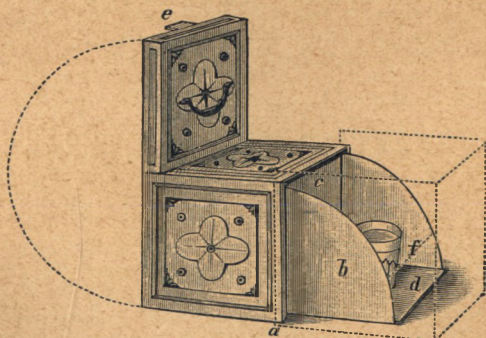
Egyúttal jobb kezének ujjhegyeivel a szekrénytok fenekét nyomja (373. ábra), miáltal az oldalfal megnyílik, úgy hogy az óra az üres kézbe eshetik.

(373. ábra).

Erre bezárja a szekrénytokot s abban a pillanatban, midőn a kulcsot megforgatja, az oldalfalat ismét benyomja, úgy hogy a nézők a zárószerkezet beugrásának zaját egy kulcs körülforgásánál keletkező zajnak tartják. Erre a kulcsot lehúzza, azt valakinek a nézők közül átnyújtja, egy másíknak ismét a szekrénytokot adja át. Eközben az órát egy oly helyre teszi, a honnan a szolga azt észrevétlenül elviheti oda, a hol az később megjelenjék.

Az óratoknak egy jobb berendezése az, hogy a két fenék között az *a*-val ellentett végén egy érczdarab van, a mely egy másik rugóra gyakorolt nyomás által szabadabbá tehető. Ha azután

(374. ábra).

a tokot megrázzuk, úgy a nézők az órát vélik benne hallani. Mihelyt a nyomás a rugóra megszűnik, az érczdarab ismét rögzítve tartatik. A tok berendezése ugyanaz, mint a 373-ik ábrában van előtüntetve.

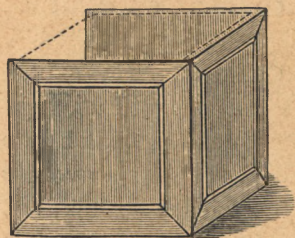
Hogy a csalódást még fokozzuk, a két fenék között még egy óraszerkezet is van alkalmazva, mely a tok zárjával való összeköttetése folytán ketyegni kezd, mihelyt a kulcs körülforgattatik.

Az óraszerkezet egy másik kiváltása; a fedélnek egy szegre való nyomása által történik, mely a fedél és tok közötti sarnirban van.

Ezen módon a művész az óra ketyegése által mindig bizonyíthatja, hogy az még a tokban van, holott az a valóságban már rég a szolga által az asztalra felállított szerkezeten van megerősítve.

162. A kifogyhatatlan doboz.

Ha a művész előadása befejeztével a társaságnak ajándékot akar szétosztani, úgy az ajándék-dobozt használja. Ez egy tetszészerinti nagyságu négyszögü szekrény, melynek fedele felcsapódik és ezen célra kívül fogóval van ellátva. A szekrény alapja szintén felcsapódik és a fedél sarnierjain van csak megerősítve a -val ellenkező oldalon. (374-ik ábra). A fenék d mindkét oldalán lekerekített oldalfelszinek b vannak, melyek egy hátsó fal által c vannak összekötve. Ezen hátsó fal ép oly nagy, mint a tulajdonképeni fenék d és azért a szekrényt zárja, midőn d künn van. A 374-ik ábra magyarázatául szolgáljon, hogy a doboz úgy van rajzolva, hogy tulajdonképen felül levő nyílása balfelé áll, miután most az elülső felszínen fekszik. Hogy megakadályozzuk, hogy a fenék már a doboz vivésénél kijöjjön, belülről a fedélen egy érczdarab e van alkalmazva, mely midőn a doboz csukva van, c -t az ábrán alul levő oldalfelszínre nyomja, d — b és c közti tér ama tárgyakkal lesz kitöltve, melyek kiosztandók. Hogy ezek a felnyitáskor ki ne essenek, d -nek negyedik oldalán egy alacsony fal, melyet a pontozott vonal f jelöl, alkalmazható.

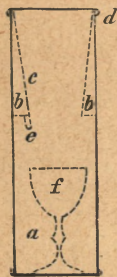

(375. ábra).

A művész most tehát fellép zárt dobozával. Eközben egy kis spanyolfalat (375-ik ábra) hoz elő, melyet úgy, a mint azt a 375-ik ábrában a pontozott vonal jelöli, az asztalra helyezett doboz köré állítja. Állítólag ezt azért teszi, hogy a nézők ne figyelhessék meg, hogy ő titkon hátulról az üres dobozba behoz tárgyakat.

Hogy bebizonyítsa, miszerint ez tényleg üres, a fedelet kinyitja és előre átfordítja. A valódi fenék d az asztalon marad fekvé és c most tehát már többé vissza nem tartva e által, a nézők számára a fenéket képezi. A művész a doboz belsejét megvilágítja, bezárja a fedelet és ismét felállítja. Ezután hókusz-pókuszok kíséretében a fedelet ismét kinyitja, benyul a szekrénybe és kihoz egy tetszőleges ajándékot. Ismét bezárja a dobozt, előrefekteti, kinyitja a fedelet és ismét üresen jelenik meg, mialatt rá nemsokára az ismét felállított szekrényből egy új tárgyat vesz ki és ezt folytatja addig, míg a doboz kiürül.

163. Bacchus pohara. (Wilman után).

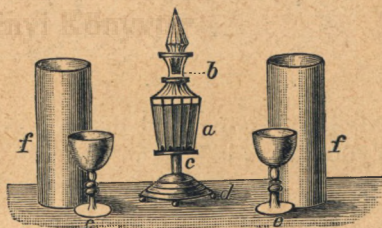
(376. ábra).

Hogy ezen mutatványt keresztül vihessük, egy polírozott érclemezből készült hengert használunk, melynek keresztmetszetét a 376-ik ábra mutatja. *a* egy henger, melynek felső szélén egy betét *c* a pontozott vonalak módjára van megerősítve; az ezáltal származott üres tér *d—b* borral lesz kitöltve, mely a lefolyó csövön *e*-n keresztül az alá állított pohárba *f* folyik. A művész a hengert felmutatja, midőn a felső végén beletekinteni enged. A nézők nem veszik észre *c* betétet, mivel ez a szél felé nagyon ferdén fut ki és itt ezzel egyesül. Miután a betét fala szintén fényezett, a henger belső szélessége természetesen ép oly nagynek látszik, a milyen a betét átmérője az alsó végén; azonban az a nézőnek felületes betekintésnél nem tűnik fel.

Hogy most a bor *b* térből ne folyhasson *e* csövön át, mielőtt a kísérlet megkezdődik, a henger külső falának felső széle alatt egy lyuk van, mely egy kis viaszkgolyócskával van elzárva. Csak miután a művész a hengert egy pohár fölé tette és *e* mellett a viaszkgolyócskát ujjával eltolta, folyik a bor a pohárba.

Iyen két hengerre van a művésznek szüksége, melyek mind-egyike vörös borral van megtöltve.

Ezenkívül egy kristály-palaczk szükséges, (377-ik ábra) *a*, mely fenekének közepén kis lyukkal bir és egy jól záró dugaszszal van ellátva. Félig vörös borral van töltve és egy érczből készült üres alapra *d* van állítva. Itt sem folyhatik ki a bor, míg a dugasz ott van; mihelyt ez onnan elvétetik, a bor *c* csövön keresztül *d* alapba folyik.

(377. ábra).

A művész két egyszerű borpoharat *e—e* mutat fel, leveszi a palaczkot az alapról, jobb kezének gyűrűsujját a fenéken levő lyukra teszi, lehúzza a dugót és a tartalmat mindkét pohárba önti, míg ezáltal félig megtöltetnek. Erre mindkét pohárból a bort ismét a palaczkba önti vissza, a dugót felteszi és a palaczkot ismét alapjára fekteti. Ezután mintkét poharat betakarja egy hengerrel, amire mindegyiket egy tányérra és egy külön asztalra állítja. Erre a palaczkot tartalmával még egyszer felmutatja, papirból egy zacskót készít és azt az alapon álló palaczk fölé teszi, mialatt

a dugót lehúzza. A két henger ráfektetésénél egyuttal a viaszgolyócskákat róluk leveszi s így a bor a két pohárba folyik és a palaczkban levő az alapba.

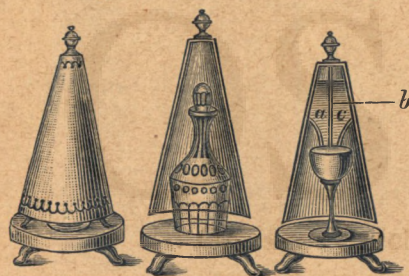
A papirzacskó és a két henger levételénél a palaczk üresen és a két pohár tele mutatkozik.

Ezen kísérlet ugy is kivihető, hogy az egyik henger fehér borral, a másik vörössel töltetik meg. Abban az esetben a palaczk először üresen marad s a két pohár közül kezdetben az egyik fehér borral a másik vörössel lesz megtöltve.

A művész kezébe veszi a palaczkot, betakarja az alsó lyukat, a két pohár tartalmát belé önti és jól összerázza. Erre a palaczkot az alapra állítja és a papirzacskót fölé helyezi. A két üres poharat a hengerekkel befödi és ezekből ismét a poharakba hagyja a bort folyni.

A leemelés után a palaczk üres és a bor ismét elkülönítve a poharakban látható.

Egy finomabb kivitel a 378-ik ábra mutat. A palaczk és a

(378. ábra).

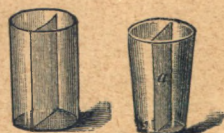
poharak befödésére ércfedőket használunk. Ezek tölcésáralakúak, felül elzártak és egy gombbal vannak ellátva. Ezenkívül három alap van kis lábakkal, hogy a nézők a palaczkot és a poharakat megfigyelhessék. A bor felvételére szolgáló tér a fedőknél egy fal által két egyenlő részre van fel-

osztva, melyek közül mindegyik egy kis lyukkal bír, melyek viaszgolyócskák által vannak elzárva, hogy a két kamra tartalmát, *a* és *c* egyenkint kifolytani hagyhassuk.

Ezen módon a művész képes a kísérletet kétszer egymásután véghezvinni, vagy ugyanazt egyszer borral, másszor tejjel vagy sörrel kivinni. A középső alap a palaczk számára oly nagy, hogy négy boros pohár tartalma is elfér benne.

164. A phylloxera hatása.

Vörös gelatine papirosból (minden papirkereskedésben kapható) tetszőleges pohárhoz illő betétet vágunk ki. (379. és 380-ik ábra). Bele tesszük azt a pohárba, megtöltjük vízzel, egy gummi-áthuzatot húzunk fölé s a poharat a

(379. ábra). (380. ábra).

zsebbe dugjuk. Egy másik kísérlet alkalmával az állítólag vörös borral töltött poharat az áthúzat előzetes lehúzása után a zsebből kihúzzuk és akként állítjuk az asztalra, hogy a nézők a papírbetét egész felszínét látják. Erre a poharat egy kendővel letakarjuk, annak levevésével a betétet is kivesszük és vörös bor helyett víz lesz a pohárban. Más színű betétekkel a legkülönbélebb borfajtákat tiszta vízzé és fordítva, ezt lemezek betétele által, valamint a poharak betakarása által borrá változtathatjuk át. A papírból való betétek helyett kemény gummiból való lemezeket is vehetünk és ezek segélyével vizet tentává is alakíthatunk át.

165. A tenta és víz utazása.

(381. ábra).

Két egyenlő poharat vízzel töltünk meg s az egyikbe, a belső falazatára egy fekete kendőből vagy selyemszövetből a 381-ik ábra szerint kivágott szalagot a 382-ik ábra módjára helyezünk, úgy hogy a szalag a pohár fenekéig ér, felül pedig a pohárban levő víz felszinéig. Bizonyos távolságból ez egy pohár tentához hasonlít. A második poharat megtöltjük vízzel és prae-

(382. ábra).

paráljuk vasoldattal és kénsavval, úgy hogy egy pohár tiszta vízhez lesz hasonló. A művész e célra két kendőt tart készen a poharak betakarására és azt mondja, hogy ezek helyüket meg fogják változtatni.

Hogy bebizonyítsa, hogy tényleg tenta, a mi az egyik pohárban van, egy kártyát vesz, azt félig a pohárba bemártja és az alsó felét feketére szinezve húzza ki.

(383. ábra).

Ezen kártya két hátlapjukon összeragasztott egyenlő kártyákból áll (383-ik ábra), melyeknek egyik fele félig feketére van festve. A bemártásnál a közönségnek előbb az egyik oldalát mutatja meg, a pohárban a kártyát körülforgatja, úgy hogy a félig feketére festett oldal jut előre.

Természetesen a nézők azt hiszik, hogy a kártya a bemártás folytán lett megfestve, miután a tenta rajta még nedvesnek látszik.

Ha a kártyát mindkét oldalról akarjuk mutatni, úgy azt olyképp prae-

gok által van egymáshoz ragasztva, úgy hogy az így alakított hüvely a kártyán ide-oda tolható.

Ezen kártyát a művész futólagosan mindkét oldalról megmutatja, jobb kézzel megfogja, mialatt a hüvelyk- és középujját a hosszoldalra és a mutatóujját a felső keskeny oldalára fekteti és azt a pohárba mártja.

Ekkor a kártyát a hüvelyen keresztül mutatóujjával lefelé nyomja, úgy hogy a két befeketített terület jelenik meg és ő a kártyát a bemártás után mindkét oldalán befeketítettnek mutathatja fel. Miután a tenta valódiságának bizonyítéka megadatott, a művész mindkét poharát betakarja és a mellett figyelmet kér, hogy a nézők megfigyelhessék, hogy a poharakat kendők segélyével nem cseréli fel. Hókusz-pókuszok után a kendőt ismét leveszi és mindkét rész helyét megváltoztatta.

Itt a következőkép járunk el:

A kendőnek a pohárról való levételénél, melyben a tenta van, a középujjal a kendő segélyével benyulunk kissé a pohárba, megfogjuk a benne levő szalagot és kihúzzuk.

A második kendőnél a középén egy kis szivacs van, mely pyropallus savval át van itatva; (kapható minden droguistánál) mihelyt ezen szivacs a kendővel való letakarással a vízbe jut, rögtön feketére festődik.

166. A rejtélyes palaczk.

Ezen mutatóványhoz két üres vizes palaczk, két egyforma selyemkendő és egy nagy pamut-kendő szükséges.

A művész a selyem-kendők egyikét kicsinyre összehajtja, kezében elrejtí, mialatt a nagy pamut-kendőt ide-oda lobogtatja, annak bizonyítékául, hogy semmiféle előkészületeket nem rejt.

Ezt azután az egyik vizes palaczk fölé teríti és a mellett észrevétlenül a kis térfogatra összenyomott selyem-kendőt gyorsan annak nyakába dugja. A pamut-kendőt aképp borítja a palaczkra, hogy mind a négy sarka az asztalt érje.

Erre kijelenti, hogy az asztalon fekvő kis kendőt a második vizes palaczkba dugja, ugyanazt ebből eltünteti és a leborított palaczkba varázsolja be.

A nézők megfogják jegyezni, hogy lehetetlen a kendőt felülről a palaczkba hozni, miután a nagy kendő annak nyílását befödi. Hogy kijelentését bebizonyítsa, veszi a varázspálcát, egyik végét a nyílást befedő kendőre teszi és beljebb nyomja a palaczk nyakában

lévő selyem-kendőt, úgy hogy a palaczkba esik ; erre a nagy kendőt ismét kisimitja és a négy sarkát egymással összeköti. A palaczk alja nem nyitott és így alulról sem vihető bele semmi. Különben a művész mutatványa előtt a palaczkokat jól átengedte vizsgálni. Miután a palaczkot jól körülkötötte, valakinek tartás végett odanyújtja. A selyem-kendő időközben szétment és az egész tért kitölti.

Erre az asztalon fekvő kendőt kezébe veszi, észrevétlenül a kabátujjban elrejtett vonózsínór hurokján keresztülhúzza (lásd 47-ik ábrát) és így a második palaczkba tömi bele. Ezt jobb kezével nyakánál körülfogja, úgy tartja, hogy nyílása a kabátujj vége előtt van és bal kezével a vonózsínórt megfogja. Erre a jobb kezét kinyújtja, a palaczkot háromszor a levegőben körülforgatja, háromat olvas és a háromnál a kendőt a palaczkból a kabátujjba húzza be. Ezután a vizes palaczkot üresen mutatja fel, a másikat feltakarja és kihúzza a belé varázsolt kendőt.

167. A bűvészet netovábbja.

A művész egy egyszerű, a nézők által átvizsgált vizes poharat (384-ik ábra) az asztalra állít és egy palaczkból vízzel tölti meg. Erre jobb kezének ujjhegyeivel körülfogja annak szélét, leveszi az asztalról, többszörösen a levegőben körülforgatja, anélkül, hogy egy csöpp vizet kiöntene és ismét visszaállítja az asztalra.

(384. ábra).

Hogy ezt keresztülvihesse, a művész egy kerek üveglemezt vesz, mely a pohár köszörült széléhez pontosan odaillesik. Ezen eddig a művésztől elrejtve tartott üveglemezt a pohár fölemelésénél reá fekteti, a melyet senki sem fog észrevenni, miután a pohár színültig vízzel van töltve.

Ha a ráfektetésnél ennek daczára egy kis víz kiömlik, úgy ez nem nagy baj ; jobb, ha a pohár jól van megtöltve, miután így a lemez jól tartatik, úgy hogy a művész a poharat a fenekénél meg is foghatja és fordítva lógathatja, a nélkül, hogy az leválnék.

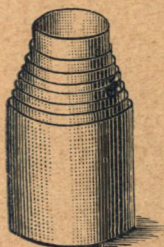
A pohár odatevésénél ujjaival egy forgó mozgást végez és ezzel az üveglemezt ismét leveszi.

Ha ez jól van leköszörülve, úgy a művész meggyőződhetik róla, hogy milyen nehezen lehet a lemezt a pohártól leválasztani és aggódása, hogy a kísérletezésnél leesik, meg fog szünni. Üveglemez helyett ajánlatosabb u. n. Hirschglast alkalmazni, mely nagyobb üvegkereskedésekben kapható.

168. Az asztalról eltűnt pohár.

Ezen mutatványhoz ugyanazon pohár szükséges, mint a milyen az előbb leíratott. (384-ik ábra).

Azonkívül a művésznek szüksége van nyolcz vékonyabb kemény papírhüvelyre, melyek egymásba illenek és mindkét végével egymásba nyílnak. (385-ik ábra).

(385. ábra).

Miután a poharat vízzel megtöltötte, az asztalra állítja s e közben az üveglemezt fölteszi. Azután a legnagyobb hengert veszi s a pohár fölé állítja, de látja, hogy az széles. Erre a középső hengerek közül vesz egyet, ezt állítja a pohár fölé, mialatt azonban a széleket otthagyja s az elsőt, miután az sem illik oda, félreteszi. Mint harmadikat, most a legszűkebb hengert veszi s a pohár fölé állítja; a legszélesebb még mindig ott marad. A legszűkebb henger pontosan oda illik. Ennek fölemelésénél a művész kissé összenyomja, vele együtt a megtöltött poharat kiemeli s azt a pohárral együtt az asztalra állítja, azonban úgy, hogy a nézők nem láthatnak rajta keresztül.

Erre veszi még a többi hengert is, egyiket a másik után a legszélesebbre teszi, látszólag még a pohár fölé is és valamennyit, miután nem oda illők, félre rakja.

Végre a legszélesebb hengert is veszi és keresi a megtöltött poharat. A hengeren keresztül néz, félreteszi, a többit is megvizsgálja, természetesen azon kívül a melyben a pohár tényleg van, egymásután őket az asztalba dobja, egyet a földre is leejt, innét azt felemeli, keresztül néz rajta, lehajol és a poharat az asztal és szék alatt keresi, mintha az itt lehetne.

Ezen mutatvány nagyon alkalmasan vihethető keresztül a szalokban, miután sem kézügyesség, sem nagy előkészületek nem szükségesek hozzá.

Ha egy oly asztalt használ a művész, a mely mögött egy deszka-szervante van alkalmazva, úgy a poharat a legkisebb hengerrel együtt kiveszi és észrevétlenül a szervantera állítja, mialatt a hengert csak egy pillanatra látszólag félig az asztal mögött fölemeli. Ha egy kipárnázott henger-szervanttal bir, úgy a poharat belecsuszathatja.

Ezen kivétel megengedi a művésznek, hogy végül az összes hengert előmutathatja.

169. A kávégyártás à la minute.

Ezen mutatvány kivitelénél a művész két 12 cm. magas és 7 cm. széles bádgerserleggel (386-ik ábra) lép fel, ezeket az asztalra állítja, a melyen már két láda van, a melyek közül az egyik fehér, a másik kék papirszeletkével van megtöltve. Miután ezeket felületesen előmutatta, az üres serleget átvizsgálhatja és őket látszólag papirszeletkével tölti meg, amidőn az egyikbe fehéreket, a másikba kékeket tölt. A valóságban azonban 2 más hasonlóval a ládából cseréli ki őket, a melyek közül ez egyik kávéval, a másik tejjel van megtöltve.

(386. ábra).

Ezen serlegek egy kis betéttel bírnak, a melybe hasonló színű papirszeletkék vannak beragasztva, milyeneket a láda tartalmaz, úgy, hogy a látszatot keltik, mintha az előhozott serlegek valóban papirszeletkével lennének megtöltve. Azok előhozatala után a művész egy-egy 25—30 cm. nagyságu bársonydarabkával takarja be őket, melyek leemelésénél az egyik serleg kávéval, a másik tejjel megtöltve jelenik meg.

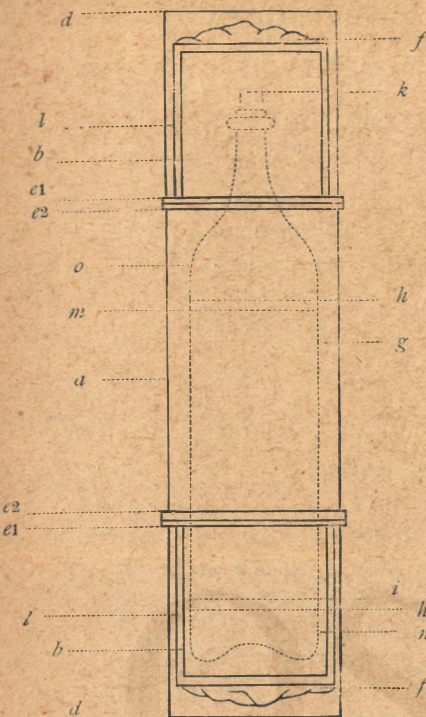
A betéteket, a melyekre a papirszeletkék ragasztva vannak, a bársonydarabkák levételénél szintén leveszi a művész és a szervanteba hagyja őket esni.

A bádgetétek helyett egy egészen vékony dróthálóból készült lemezt is használhatunk, mely a 4 kis aláforrasztott szegekkel pontosan a serlegek széleire illik.

Ezen dróthálóra, mely a papirszeletkék színeinek megfelelőleg van fényezve, utóbbiak szintén reá lesznek ragasztva. Ehez sem kendő, sem szervante nem szükséges, azonban a poharakat egyszerűen a megfelelő ládák fölé tartjuk, a lemezt a szeletkével, a serlegek látszólagos utánatöltésnél gyorsan horzsoljuk, hogy a ládába essenek és erre rögtön a kávé a tejjel felmutatjuk, mely még párolog.

170. Egy kendőnek átváltozása töltött likörpalaezkká.

A 387-ik ábra egy kerek kemény papirtokot ábrázol, mely mindkét végeit megnyitható, a a középdarabja a tulajdonképeni toknak, $b-b$ annak mindkét hüvelyei, melyek fölé a két $l-l$ darab lesz tolva, melyek kis előálló szélekkel vannak ellátva e_1-e_1 , melyek a középdarabon levő két hasonló szélhez e_2-e_2 hozzá fekszenek. A zárt végeken a darabok egy kissé mélyebben fekvő alapokkal vannak ellátva, melyekre $f-f$ kendők vannak felragasztva, azon czélból, hogy a tokba betömött hasonló színű kendő helyett lehesen felmutatni,

(387. ábra).

$l-l$ darabok felett a két fedél $d-d$ van tolva melyek e_1-e_1 szélekhez hozzá fekszenek, mihelyt erősen oda lesznek szorítva. A fok belsejében egy pontozott vonal által jelzett g palaczk van, mely két részből áll és i vonalban összetételek és továbbá, a melynek feleke n levehető. g palaczk belsejében a nyak vége felé m pontozott vonal által jelzett fal van betéve, mely a belső tért 2 részre osztja; o tér a palaczk nyaka alatt borral lesz megtöltve. $h-h$ vonalak egy vignetta nagyságát jelzik, mely a palaczkot egészen körülveszi úgy, hogy mind i vonal mind m kettős fenék is általa eltartatik. k a dugó, melylyel a palczk el van zárva.

A mutatványnál a művész d fedéllel egyszersmind l darabot is levette, és a palaczk n fenekét a kettős fedél belsejébe hozza, mialatt mutatja, hogy a tok üres. Miután az,

ép úgy, mint az üres palaczk, belülről feketére fényezett, utóbbi a tok felmutatásánál nem lesz majd észrevehető.

Most a művész egy zsebkendőt mutat elő beletömi a tokba, úgy, hogy a palaczk ürét jól kitölti és a fedelet betéttel és palaczk-fenekkel együtt ráhelyezi, mi mellett utóbbi a vignettába tolatik be.

Erre észrevétlenül e_1 szélt ujjjaival erősen tartja és d fedelet egyedül lehúzza, állítólag, hogy a nézőknek a zsebkendőt még egyszer megmutassa és ezek aztán f feltüzött kendőt látják. Ép úgy jár el a másik oldalon is.

A két vég bezárása után, a két fedelet darabjaival együtt ismét levesszük, a palaczkot a tokból kihúzzuk és mutatjuk, hogy utóbbi üres. A palaczkot kinyitjuk és tartalmát egy boros pohárba öntjük.

Ha a művész meghosszabbítani szándékozik a mutatványt, egy a dugót egy zsinórral összekötött és kabátujjában elrejtettel cseréli fel, utóbbi a palaczkba dugja és ezt egy másik kendő betakarásával eltünteti, a midőn ugyanis kabátujjába húzza. Az eltünt kendő aztán tetszőleges módon jelenhetik meg egy másik kísérettel összekötve.

Hires bűvészekről.

A bűvészek között mindenesetre egyike a leghiresebbeknek Hermann tanár, teljes nevén Hermann Compars. Igazi bűvész, mephisto-fejfel. Születési helyével nem igen vagyunk tisztában.

Hermann Compars tanár.

Liebholz tanár.

Basch F. J.

Basch Ernő.

Valószínű, hogy az orosz-lengyel határon született 1827 január 2-án. Bámulatos kezűgyességgel volt megáldva. Ő volt az egyetlen bűvész, ki csaknem az összes uralkodóktól ki lett tüntetve. Kuriózum gyanánt megemlítjük, hogy az utcán ácsorgó koldusokra nem egyszer rivallt rá: «Maga miért koldul, hisz' több pénze van, mint nekem». Természetes, hogy a koldus tagadta, most azt mondja

neki, nyuljon a zsebébe és 4—5 ezüst forintot húzott ki onnan, a koldus határtalan öröme. 70 éves korában halt meg, általános tiszteletnek és vagyoni jólétnek örvendő.

Liebholz tanár különösen gépezetei által vált híressé, melye-

Basch Vilmos.

Mellini tanár.

Ágoston tanár.

ket ő talált fel s Hamburgban nem egy gyár keletkezett, melyek a Liebholz-féle gépeket elterjesztették az egész világon.

Basch F. J. Basch Ernő és Basch Vilmos három testvér, különösen nyugoti Európát utazták be éveken át óriási sikerrel, melyet főképp színpadjuk pazar fényű és czélszerű kiállításának köszönhetnek.

Mellini tanár, kit nálunk is sokan ismernek, a Basch-fivérek

rokona s sok évi utazás után színigazgató lett Németország egyik nagyobb városában s ezen állomást tölti be jelenleg is. Ágoston tanár magyar származásu, de hírnevét a külföldön vitta ki. A szellemekkel való mutatóványokban, egyike volt az elsőknek.

Becker tanár.

Loigie tanár.

Bellachini udvari bűvész.

Becker tanár évekkel ezelőtt nálunk is volt. Különben többnyire Oroszországot utazza be, hol bámulatos kézügyessége által vált kedveltté.

Loigie tanár Németország és Oroszországban utazik. A régi bűvészekhez tartozik, kik inkább kézügyességgel, mint készülékekkel iparkodtak hatni.

Bellachini udvari bűvész, I. Vilmos német császár kedves

Rösner Miksa.

Robert tanár.

embere volt, ki előtt több izben játszott is. Hajdan porosz katonatiszt s a kardot a bűvészpálczával cserélte fel.

Rösner Miksa udvari bűvész egyike a legügyesebb kéz-bűvészeknek s ugyanez mondható Robert tanárról is. A nők között első helyen áll Orlova Eleonora, Becker tanár nevelőleánya és segéde, később önállóan utazott nagy sikerrel.

Fay Éva több izben volt nálunk s spiritisztikai mutatványai Európaszerte híressé tették. Az itt megemlített összes művészek mutatványainak leírását a t. olvasó megtalálhatja a szerző kiadásában megjelenő, «Bűvészet és spiritizmus» című folyóiratban.

Orlova Eleonora.

Fay Éva.

A bűvész bosszuja.

Nemrégiben meghivattam egy kisebb városba, egy jótékony-célú előadás megtartására. Azt hiszem, úgy a művész, mint a műkedvelő előtt ismeretes, hogy bűvészeti előadásoknál itt-ott egyes egyének megkísérlik a közönség érdeklődését magukra vonni azáltal, hogy megjegyzik, hogy a bűvész által előadott mutatványt ismerik, sőt sokszor annak magyarázásába bocsátkoznak és ez gyakran oly hangosan történik, hogy nemcsak az előadót zavarja mutatványában, hanem még az utolsó padosorokban is hallható a magyarázgatása.

Ily esetem volt ** városkában, az illető a városban lakó fényképész volt, mit az előadás után sikerült megtudnom.

Másnap meglátogattam a fényképészt és elmondtam neki, hogy 100 kisebb képre van szükségem, melyet én tényleg minden évben szoktam készíttetni egy mutatványhoz. A fényképész megörült a rendelésnek, mindjárt leültetett és előkészíté a fényképező gépet.

A felvétel megtörtént, a fényképész sietett a lemezzel a sötét kamrába. Hosszu idő múlva visszajön nagyon mérges arczczal és felkér, engedjem meg, hogy még egy felvételt vegyen. Új állásba helyezett, másik lemezt tett a gépbe, megcsinálta a másik felvételt és vissza ment, most már sokkal tovább maradt s miután egy negyed óra után kijött, ujólag felkért, hogy még egy felvételt tehessen, mit én persze készséggel megengedtem. Midőn harmadszor kijött, úgy nézett ki, mint egy kísértet. Sápadt volt és a dühtől reszketett.

Mi történt, kérdém?

Sajnálom — de nem tudok megelégedésére egy képet csinálni. A lemezek mind olyan sajátságosak, hogy azt hiszem, meg vannak bűvölve.

Miután a kedélyes emberek közé tartozom és láttam a fényképész levertségét, megsajnáltam és mondtam :

Ugy ugy, tisztelt uram, ha ön az ön művészetét úgy értené, mint ahogy az enyémet akarta érteni a tegnapi esteli előadásnál, már meg kellett volna találnia a hibát. Hát én uram megmagyarázom önnek. Látja ezt? (és ezzel a homlokomra ütöttem). Itt be-kentem magam acidum chinineum cristallizatummal (egy színnélküli folyadék) vagyis egy halálfejet festettem az alatta fekvő keresztezett csontokkal, ön ezt a színnélküli képet persze nem látja, azonban a lemez okvetlen vissza adja. Ez az oka, hogy ön mindég egy nem várt képet talált a lemezen. A fényképész fellélekzett, miután én megmosakodtam, újra megtörtént a 4-ik felvétel, mely természetesen most már sikerült.

Ha ilyen okoskodók előfordulnak (amire el kell készülni) legjobb, ha nem veszünk tudomást az illetőről, azonban ha megjegyzéseit oly hangosan teszi, hogy elkerülhetetlenül felelni kell reá, azt mondjuk:

— Tisztelt kolléga ur! Miután ezen mutatvány titkát ismerni véli, csak még néhány perczig kérem szives türelmét, midőn is készséggel átadom a helyet.

Úgyes bűvész az első vagy 2-ik mutatványnál észre veszi, ha van ilyen játékrontó a nézők között, mert elárulja magát a kéz és fej folytonos gesztikulációjával.

Hát ilyen uraknál a következő orvosságot ajánlhatom, mint a mely biztosan hat. Kapcsoljuk össze a következő mutatványt valamely tojás vagy golyó eltüntetésével. Mikor nevezett tárgyat elakarjuk tüntetni, egy ügyetlen mozdulattal mintha kabátunk belső zsebébe akarnók eltüntetni a tárgyat, kezünkkel oda kapunk, természetesen már akkor a tárgy a másik kezünkben van; ugyanazon pillanatban azzal a kézzel a bűvész pálczáért nyulunk és egyidejűleg letesszük az eltüntetett tárgyat. Ez az egész eljárás 1—2 másodperc műve, úgy, hogy halható az általános «áhá», mert tudvalevőleg a bűvészt rajta kapni mindenki szereti, már most azt mondja a bűvész a kiszemelt urnak, (ki már előbb is tudákoskodott).

Uraságod talán észre vette, hogy hová tüntettem el azt a tárgyat? persze, hogy az illető azt fogja mondani, hogy a belső kabát zsebbe...

Mire azt mondjuk. Tévedni méltóztatik, mert ebben a zsebben egy kis házinyulacska van és azzal kihúzza a két fülinél fogva a nyulacsját, melyet előbb már oda tett és az asztalról előveszi az állítólag a zsebbe tüntetett tárgyat. Ha a bűvész erre gondol és a kellő gyakorlattal készül reá, biztos lehet, hogy az a bizonyos úr soha többé semmiféle általa nem értett dologba nem fog kontárkodni.

Azonban attól tartózkodjunk, ha bármily hangos megjegyzést is tenne, hogy udvariatlan feleleteket adjunk, mert ezzel a többi néző közönséget magunkra haragítanánk.

Tanítás.

«Bűvészet könyve» czimű művecském első kiadásánál több oldalról fel lettem szólítva, hogy fogadjam el a bűvészetbeni szin-padi kiképzést, e felszólításnak engedve elhatároztam még annak idején, hogy bűvészeti iskolát nyitok. Hogy a tanításhoz kellő képzettségem van, ezt nemcsak a könyv megírása igazolja, hanem, hogy máig mintegy 300 előadást tartottam, többek között az Otthon írók és hirlapírók körében, a fővárosi vigadóban, egyletek által rendezett mulatságokon stb. stb. Természetesen mindig és mindenütt csak jótékony czélra, miután én a bűvészetet nem foglalkozásszerűen űzöm.

Ha valaki jelentkezik, hogy kiképeztetni óhajtja magát, ez mindenesetre már egész más beszámítás alá esik.

Nem vagyok azon helyzetben, hogy pontos árakat is megjelölhessek, mindazonáltal tájékozás végett a következőket tudat-hatom. Csak az tanulhat, aki határozott kedvet érez reá; kellemes megjelenés és szép beszédmodor okvetlen szükséges. Nőknél a kellemes arcz nélkülözhetetlen, férfiaknál pedig nagy és kevésbé húsos kéztenyér.

Tanulási idő 3 hó. Én naponta 2 órát adok, azonkívül 5 órát kell naponta gyakorolni. Tudvalevőleg a bűvészet koronája a sanzsirozás, ennek a tanítása veszi a legtöbb időt igénybe. A tanítás 3 osztályba soroztatik és pedig: 1. oszt. 5000 frt, 2. oszt. 3000 frt és 3. oszt. 1200 frt. Az itt felsorolt árakban már a teljes felsze relés is bennfoglaltatik az utolsó legkisebb kellékgig.

Minden továbbit levélben kérem, a küldendő levelek Tolnai Simonnak Budapest, VII. ker., Kertész-utczá 35. sz. czimzendők.

Műkedvelők.

Mint művemben említém, a mutatványok egy nagyobb része a bűvészeknek van írva, azonban már volt alkalmam többször látni, hogy műkedvelők minden előtanulmány nélkül meglepő ügyesen adnak elő egy-egy mutatványt, úgy hogy előkelő bűvészek sem adják elő oly ügyességgel. Ez abban leli magyarázatát, hogy az illető egy mutatványt 40—50-szer egymásután gyakorol be. De hogy visszatérjek ahhoz, hogy mutatványaim egy része bűvészeknek van megírva, azonban gyakran előfordult, hogy egyik-másik műkedvelő felül akar emelkedni a köznapi műkedvelőségen és mondjuk, egy előkelő társaságban akar egy előadást rendezni. Készséggel vállalkozom egy magas nivón álló műsor összeállítására. Természetesen szükséges 4—5 órát vennie! egy ilyen műsor betanításáért 50 frtot kérek, minden szükséges kellék az illető terhe. Előkelő mulatságoknál jótékony célra ingyen tartok előadást, ha kiadásaim fedezve lesznek. Azonban erről legalább 2 héttel előbb értesítve kell hogy legyenek. Czimem: Tolnai Simon Budapest, VII., Kertész-utca 35. sz.

Készülékekről.

Művemben foglalt összes készülékek nálam megrendelhetők. Minden készülék jó működéseért felelőséget vállalok, 5 forintnál kisebb rendelést nem eszközölhetek. Kisebb tárgyakat, mint pohár, pálca, műtojás stb. 10 nap lefolyása alatt szállítok. Azonban nagyobb tárgyakat, mint pl. o. asztalt, szekrényeket, kalitkákat stb. csak 15—20 nap lefolyása alatt. Utánvételt csak abban az esetben küldök, ha a rendelő az összeg felét előre beküldi. Levélbeni megkereséseknél válaszbélyeg kéretik.

A postadij a rendelő terhe.

Óvás.

Óva intem az előadót, hogy minden olyan mutatványnál, melyek különféle vegyi szereket igényelnek, a legnagyobb gonddal járjon el, mert nagyon veszélyesek. Különösen a pisztolymutatványok.